

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 33

Dijous, 3 de febrer de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 41

Í N D E X

Declaració institucional

amb motiu del 60è aniversari de l'alliberament del camp d'extermini d'Auschwitz
(tram. 401-00011/07) (p. 36)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 4/1987, del 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública
(presa en consideració) (tram. 202-00014/07) (p. 3)

Proposició de llei

sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals de Catalunya (presa en consideració)
(tram. 202-00027/07) (p. 7)

Proposició de llei

sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs
de designació parlamentària (presa en consideració) (tram. 202-00026/07) (p. 15)

Proposició de llei

relativa als alts càrrecs nomenats pel Parlament i als criteris i els procediments per a avaluar-ne
la idoneïtat (presa en consideració) (tram. 202-00033/07) (p. 15)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'aplicació
del tipus reduït de l'IVA als centres residencials (tram. 270-00011/07) (p. 20)

Designació

d'un membre del Consell Superior de Cooperació (tram. 284-00026/07) (p. 24)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre l'ús del català a les universitats catalanes (tram. 300-00924/07) (p. 24)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la Constitució europea
(tram. 302-00092/07) (p. 29)

Moció subsegüent

a la interpелlació al Consell Executiu sobre el foment i el desenvolupament de la indústria cultural
(tram. 302-00093/07) (p. 33)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació econòmica actual (tram. 317-00097/07) (p. 37)

→

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00093/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00094/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre quins són els criteris de la política informativa
(tram. 317-00095/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00096/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre el nou finançament (tram. 310-00160/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre quants acolliments familiars de menors procedents de centres d'infància hi ha hagut a les comarques nord-orientals en el període de gener a abril del 2004 (tram. 310-00167/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre la recaptació per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre del cànon de control d'abocaments, als municipis situats a la conca del riu Ebre (tram. 310-00168/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre el nombre de persones grans dependents que han ingressat en places residencials de centres de titularitat de l'ICASS a les comarques nord-orientals entre l'1 de gener i el 30 d'abril del 2004 (tram. 310-00171/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre el nombre de persones grans dependents que han ingressat en places residencials d'utilització pública de centres col·laboradors de l'ICASS a les comarques nord-orientals entre l'1 de gener i el 30 d'abril del 2004 (tram. 310-00172/07) (p. 46)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons europeus per a Catalunya
(tram. 302-00094/07) (p. 48)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 302-00095/07) (p. 51)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'aplicació de la legislació relativa a la intervenció integral de l'Administració ambiental (tram. 300-00925/07) (p. 55)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el cànon de l'aigua (tram. 300-00927/07) (p. 59)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la reforma de l'Organització Comuna de Mercats (OCM) pel que fa al sector de l'oli (tram. 300-00926/07) (p. 64)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 41

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen els consellers de Justícia i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de Llei de modificació de la Llei 4/1987, del 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública (tram. 202-00014/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

2. Proposició de Llei sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals de Catalunya (tram. 202-00027/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de Llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària (tram. 202-00026/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de Llei relativa als alts càrrecs nomenats pel Parlament i als criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat (tram. 202-00033/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei d'aplicació del tipus reduït de l'IVA als centres residencials (tram. 270-00011/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Designació d'un membre del Consell Superior de Cooperació (tram. 284-00026/07). Grups parlamentaris. Designació.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús del català a les universitats catalanes (tram. 300-00924/07). Sra. Pilar Dellunde i Clavé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la legislació relativa a la intervenció integral de l'Administració ambiental (tram. 300-00925/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el cànon de l'aigua (tram. 300-00927/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reforma de l'Organització Comuna de Mercats (OCM) pel que fa al sector de l'oli (tram. 300-00926/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Constitució europea (tram. 302-00092/07). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment i el desenvolupament de la indústria cultural (tram. 302-00093/07). Sra. Eva García i

Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els fons europeus per a Catalunya (tram. 302-00094/07). Sr. Manel Ibarz i Casadevall, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 302-00095/07). Sr. Antoni Fernández i Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

Bon dia, senyores diputades, senyors diputats. La llista de preguntes que s'ha de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Proposició de Llei de modificació de la Llei 4/1987, del 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública (presa en consideració) (tram. 202-00014/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 4/1987, del 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública. Per a presentar-la té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre diputat senyor Daniel Sirera

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de Llei que el Grup del Partit Popular de Catalunya presenta a la consideració d'aquesta cambra és la modificació de la Llei 4/87, del 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. I ho fem en un intent de contribuir a la modernització i adequació d'aquesta Escola a la realitat administrativa actual de Catalunya.

Com deuen recordar, aquesta proposta ja va ser presentada pel Partit Popular de Catalunya en l'anterior legislatura, va ser presa en consideració per aquesta cambra, però el finiment de la legislatura va impedir que aquesta iniciativa fos finalment aprovada. És per aquest motiu que nosaltres tornem a presentar aquesta iniciativa, amb la confiança que, com va passar a l'anterior legislatura, també en aquesta, doncs, el Ple d'aquesta cambra la prengui en consideració i pugui ser tramitada.

Els eixos fonamentals d'aquesta reforma que el Partit Popular de Catalunya presenta són quatre.

En primer lloc, pretenem afavorir la descentralització de l'activitat formativa adreçada als funcionaris de la Generalitat, i també als funcionaris dels ens locals catalans, amb l'objectiu d'apropar aquesta formació als treballadors públics, tenint en compte el territori on desenvolupen la seva activitat. Volem també que les actuals

delegacions esdevinguin pròpiament escola i gaudeixin de més mitjans i de més autonomia, per oferir una millor formació als funcionaris, en funció també del territori en el qual desenvolupen la seva activitat.

En segon lloc, amb aquesta proposta pretenem reforçar el Pla de formació, amb l'objectiu que esdevingui l'instrument bàsic de planificació en l'àmbit de la formació. Amb aquest objectiu, senyores i senyors diputats, volem establir per llei la necessitat que aquest Pla sigui anual i tingui també caràcter obligatori. En aquest sentit, proposem en aquesta llei la creació del consell assessor de responsables de formació, com a òrgan tècnic col·legiat de consulta i de coordinació dels diferents departaments de l'Escola.

En tercer lloc, senyores i senyors diputats, pretenem també modificar la composició dels òrgans que integren l'Escola d'Administració Pública, en especial del Consell Rector, amb l'objectiu de millorar la representació dels diferents departaments, entitats i col·lectius que participen en l'àmbit de la formació, i dotar aquest Consell d'una major racionalitat. Pel que fa al director de l'Escola, el Partit Popular de Catalunya presenta o defensa, proposa en aquesta modificació de llei que aquest càrrec deixi de ser un càrrec polític com a tal i que a partir d'ara l'ocupi alguna persona de reconeguda trajectòria dins de l'Administració Pública i que, a més a més, sigui funcionari de carrera.

I per últim, senyores i senyors diputats, pretenem adaptar el règim jurídic del sistema de recursos administratius a la legislació sobre procediment administratiu comú, derivada de la Llei 4/99, del 13 de gener, amb l'objectiu de garantir la necessària seguretat jurídica als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els diferents grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ho pot fer l'honorable senyora Núria de Gispert

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, començo la meua intervenció amb una referència a la Llei vigent de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, i ho faig per destacar alguns aspectes centrals de la seva regulació, que en gran part coincideixen amb les modificacions proposades.

També full fer esment, en nom del Grup, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió en principi s'abstindrà en la votació d'aquesta Proposició de llei, perquè entenem que alguns dels aspectes que es proposen ja són a la Llei vigent i que, per tant, són sobers a l'hora de plantejar-los en aquesta proposició. Altres, entenem que no és necessari elevar-los al rang de llei, perquè podrien ser per reglament, per decret o, fins i tot, per ordre del Departament, per ordre del conseller competent.

Entenem des de Convergència i Unió que, després de divuit anys de vigència de la Llei de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, el que es requeriria és una modificació amb profunditat, insistint en les competències i en les atribucions que avui té l'Escola d'Administració Pública, però també en tot allò que ha anat canviant en aquests divuit anys. Jo penso que l'Escola s'ha d'adaptar a la realitat i a les necessitats del segle XXI; s'ha de fer un major èmfasi en la formació no presencial, a través de les tècniques, de les tecnologies de la informació i de la comunicació, com ja es va començar a fer en formació no presencial amb el programa eLearning l'any 2001, després de la signatura amb els grups parlamentaris de la cambra i les administracions catalanes sobre les tecnologies de la informació i de la comunicació, i s'hauria d'aprofundir en aquesta formació. També s'hauria d'aprofundir en tot el que fa referència a l'estatut i a la formació dels directius públics, i potser l'Escola hauria de ser l'encarregada de treballar i d'elaborar un llibre blanc de la funció pública.

Jo voldria, en aquest sentit, fer esment d'algunes de les modificacions proposades en aquesta Proposició de llei, per demostrar el que he dit al principi: que algunes de les propostes ja s'estan fent, i altres potser el que requeririen és una modificació a través d'un decret o d'un reglament, però no utilitzar el rang de llei.

Estic parlant, per exemple, de la primera proposta en l'exposició de motius, quan es defensa una descentralització de l'activitat formativa adreçada als funcionaris de les administracions públiques catalanes. Avui l'Escola d'Administració Pública de Catalunya ja ha estat descentralitzada, ja té seu en les diferents delegacions i té recursos suficients per poder donar resposta als fins de la formació que té encomanada, tant per a l'Administració de la Generalitat i els seus funcionaris, com per als funcionaris dels ens locals, i, com he dit abans, fins i tot, amb una formació no presencial que permet que aquesta descentralització pugui ser d'una manera molt més ràpida i més d'acord amb les necessitats d'avui.

Un segon aspecte és el Pla de formació. Entenem que la Llei vigent, el Pla de formació, doncs, ja el vehicula a través dels departaments i, per tant, de les necessitats de cada departament de la Generalitat i dels ens locals, i que, per tant, aquells requisits que s'hi incorporen de nou podrien fer-se perfectament a través d'un decret del Govern. El mateix haig de dir respecte a la creació del consell assessor de responsables, entre altres coses perquè entenc que si es crea un consell assessor hauria de ser tant per a la formació del personal de la Generalitat com dels ens locals. Però, a més a més, és que la Llei vigent ja permet la creació de diferents consells assessors, i, per tant, a través del mateix conseller titular de la funció pública es podria fer.

I finalment, pel que fa a la composició del Consell Rector i als requisits que es demanen del secretari o del director, entenem que no és convenient elevar a rang de llei el sistema de provisió del secretari, ni tampoc posar-ne les funcions, que són les pròpies d'un òrgan col·legiat. I, quant al director, la mateixa Llei ja diu que han de ser persones que tinguin coneixements profunds en l'àmbit de l'Administració pública. I el punt en què

no estem d'acord o que estem en desacord és que hagin de ser funcionaris de carrera. Nosaltres entenem que han de tenir un gran coneixement, que si coincideix que són funcionaris, doncs, millor, però que no és necessari ni obligat que hagin de ser, com a directors generals que són i càrrecs polítics, funcionaris de carrera.

En aquest sentit, repeteixo el que he dit al principi: entenem que l'Escola ha d'adaptar-se a la realitat d'avui; ha de preocupar-se de la formació en general, però en particular de la dels directius públics; ha d'avançar en la formació, en mestratge de gestió pública, com s'havia fet en els darrers anys... Jo vull recordar que l'any 84 ja l'Escola d'Administració Pública va fer el primer màster en gestió pública i que darrerament tenia convenis amb escoles de negocis que tenien una importància cabdal en la formació i en la gestió públiques, que em sembla que ara aquests convenis han desaparegut, i el que vull fer esment i destacar és que aquestes escoles són els únics centres a nivell de l'Estat espanyol que tenen acreditació a nivell d'Anglaterra i dels Estats Units per poder realitzar aquests mestratges, aquests màsters.

Jo crec que aquest és un punt important, que després de vint-i-cinc anys de l'Administració de la Generalitat el que es requereix és que els directius públics tinguin una formació permanent, i aquesta formació s'ha de donar a través de l'Escola i a través dels convenis amb aquelles universitats públiques o privades o escoles de negocis que puguin donar realment una bona formació.

En aquest sentit, proposem una modificació amb profunditat, creiem que el que s'ha de fer és modificar la Llei del 87 i posar-la al dia, i tenir en compte la formació inicial, permanent i continuada de tots els funcionaris de les administracions públiques catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialista anuncia el seu vot contrari a aquesta proposta, i ho farà per tres motius essencials.

El primer motiu és que, tal com ha comentat l'honorable diputada que m'ha procedit en l'ús de la paraula, la reforma que vostè planteja és una reforma tímida. És veritat –nosaltres coincidim amb força mesura amb la seva exposició de motius, moltes de les qüestions que vostè planteja són certes–, l'Administració catalana ha crescut molt d'ençà del 1987, i és cert que necessita una reforma. Però aquesta reforma ha de ser una reforma amb profunditat i no una reforma tímida com la que vostè planteja en la seva proposta.

Bàsicament, nosaltres pensem que s'han de contemplar algunes de les qüestions que ja estan recollides en el Decret 341/2004, que és un decret que modifica o reestructura la Secretaria General d'Administració Públi-

ca, i dintre d'aquí ja hi ha un capítol específic sobre l'Escola d'Administració Pública, que allà veurà que algunes de les qüestions que vostè planteja ja hi estan recollides.

Per tant, pensem, com ha dit també l'honorable diputada, que aquesta Llei necessita una reforma amb profunditat, una reforma que permeti adaptar aquesta Escola als nous reptes i, especialment, que plantegi qüestions –que també queden recollides en el Pla estratègic de la mateixa Escola– que vagin en la línia de la formació a distància, que vagin en la línia de la formació contínua dels càrrecs directius, però que també insisteixin en qüestions que vostè no recull, com per exemple la recerca en l'àmbit de l'Administració pública, i també els fons de documentació.

La segona qüestió per la qual plantegem el rebuig a la seva proposta és que algunes de les qüestions que vostè planteja ja han estat esmenades. Anecdòticament li diré que ha tingut un petit lapsus en la seva exposició de motius, i és que els anys que vostè diu que fa que la Llei és vigent..., és una llei de 1987; per tant, ja fa divuit anys que està present, i en la seva exposició de motius parla de quinze anys: s'ha oblidat d'adaptar els tres anys que fa d'ençà que, com vostè diu, va presentar l'última llei. I això vol dir que en aquests tres anys que han passat des de la darrera vegada hi han hagut modificacions, com per exemple la descentralització de l'Administració i com per exemple, com comentava també, modificacions plantejades sobre el Pla de formació. I, per tant, algunes de les qüestions que vostè planteja en la seva Proposició de llei ja han estat convenientment esmenades i, per tant, no en procedeix l'aplicació.

Però permeti'm que, amb aquests dos arguments que ja em semblen convincents –d'una banda, que la Llei necessita una modificació amb profunditat i, en segon lloc, que algunes de les qüestions que vostè planteja ja han estat convenientment esmenades–, li plantegi un tercer argument que em sembla especialment capital. Nosaltres considerem que la reforma de l'Escola d'Administració Pública s'ha d'inscriure en un debat molt més ampli, que és el de la reforma sobre la formació continuada i el seu paper en l'Administració catalana.

En primer lloc, nosaltres considerem que aquest any s'ha obert un nou escenari, en la mesura que s'ha transferit una part dels recursos de la formació continuada mitjançant l'INAP a les comunitats autònomes, i que això obre un nou escenari i que recull algunes de les sentències del Tribunal Constitucional, que incideixen en la necessitat de territorialitzar els fons de formació continuada que nosaltres defensem.

I, en segon lloc –i em sembla que també és molt rellevant–, fins ara nosaltres estàvem regits per l'acord AFCAP, és a dir –com vostè sap–, l'Acord per a la formació contínua de les administracions públiques, que tenia una vigència de 2001 a 2004 i que ara en aquest nou any, en l'any 2005, obre també un nou escenari. I, per tant, nosaltres considerem que la reforma de la Llei de l'Escola d'Administració Pública s'ha d'inscriure en un debat molt més ampli, que és un nou marc normatiu, un marc normatiu propi que permeti desenvolupar

plenament les competències del Govern sobre la formació continuada a Catalunya, i també dotar aquest marc normatiu d'una estructura organitzativa necessària.

I és, per tant, senyor il·lustre diputat, són els tres motius pels quals el nostre Grup parlamentari votarà en contra de la seva proposta.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, miri, senyor Sirera, nosaltres també la rebutjarem, aquesta Proposició de llei. Pensem que si alguna cosa la caracteritza és el do de la inoportunitat. Em sap greu dir-li-ho així.

I sense entrar en el fons de la qüestió, que potser després comentaré, i que, de fet, els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula han explicat força bé, és a dir, potser l'hauria d'haver adaptat una mica, aquesta Proposició de llei, per adequar-la, doncs, al temps que ha passat des que es va presentar per primera vegada.

Jo crec que en aquests moments..., crec no, em consta que en aquests moments l'Escola d'Administració Pública ja ha engegat un procés de reforma. Està treballant per descentralitzar-la encara més del que ens ha comentat la senyora Núria de Gispert, i està treballant per incloure principis de transversalitat i per millorar la professionalitat dels directius que hi treballen.

En aquests moments, l'Escola d'Administració Pública està treballant en la creació d'un marc normatiu propi que permeti desenvolupar plenament les competències del Govern sobre la formació contínua a Catalunya. I, en conseqüència, es pretén dotar l'Escola de l'estructura organitzativa necessària per adaptar-se a aquest nou marc normatiu.

També s'està treballant en la línia de coordinar les actuacions sobre formació contínua que es desenvolupen per part de la Generalitat i també per part de les administracions locals.

I, finalment, la quarta prioritat de l'Escola és la de crear un nou marc de concertació social d'àmbit econòmic, que inclogui el personal de l'Administració autonòmica i local.

També vull recordar que la direcció,... la Secretaria General de Funció Pública ja està treballant i ja ha convocat els grups de treball necessaris per a l'elaboració del nou Llibre blanc de la funció pública. I entenem que la reflexió que surti i les propostes que s'elaborin en el marc d'aquest nou Llibre blanc són les permetran escometre aquest nou debat sobre què ha de ser, quin paper ha de tenir l'escola de funció pública en el segle XXI. I, per tant, em sumo als arguments ja exposats que el que cal no és la reforma d'alguns dels

articles que vostè ens proposa, sinó que el que cal és una reforma seriosa i en profunditat d'aquesta Llei, Llei en què em consta que s'està treballant.

També vull recordar, i per no repetir alguns dels arguments ja exposats, que és cert que ara, l'any 2004, s'han acabat els acords amb l'AFCAP i en relació amb la formació contínua, però que encara no s'ha aconseguit la territorialització dels fons destinats a la formació contínua en l'àmbit de l'Administració local, tot i que hi ha una sentència del Tribunal Constitucional que reconeix que aquestes competències són de la Generalitat. Per tant, nosaltres esperem que aviat això es faci efectiu i sumant tots aquests esforços l'Escola pugui donar continguts de formació no només als treballadors de l'Administració pública del Govern de la Generalitat, sinó també als de les administracions locals, és a dir, a totes les administracions públiques catalanes.

I, finalment, voldria fer alguns breus comentaris sobre la proposta d'articulat que vostè ens demana de modificar. Miri, amb relació al tema de descentralització ja ha quedat comentat, l'Escola ja ha començat a descentralitzar-se, però és que, a més a més, hi ha un altre argument. Si ara el que estem és debatent el model d'organització territorial de Catalunya, potser és més lògic esperar que veiem quina és la futura organització administrativa de la Generalitat i, en funció d'això, definim quina serà l'estructura descentralitzada de l'Escola.

També es proposa regular per llei el Pla anual de formació. Miri, a mi que em digui: «Nosaltres creiem que el Pla anual, doncs, ha de contenir això, allò, més enllà...» D'acord, de fet, la Llei actual ja preveu alguna..., però donar-li massa rigidesa a un pla de formació que en els moments canviants en què estem ha de ser flexible, nosaltres entenem que això s'ha de deixar en mans de la direcció de l'Escola, del consell rector, si vostè vol, i, per tant, que pugui adaptar-ho cada any a allò que sigui més convenient.

Finalment, voldria fer només menció –i s'ha pogut escoltar molts cops aquí– de les dificultats que l'Administració de la Generalitat ha trobat a definir un model propi d'Administració. S'ha caracteritzat, aquesta Administració, per ser excessivament mimetista respecte a l'Administració General de l'Estat. I, per tant, en aquests moments, el procés de reforma que està engegant, no només l'Escola, sinó la Secretaria General de Funció Pública, va amb relació a potenciar la competitivitat i donar capacitat de resposta eficient i eficaç a les necessitats de la ciutadania i, per tant, del seu Govern, que és qui els presta els serveis públics.

Per tant, en aquest sentit, en el seu moment ja sé que els reclamaré, doncs, una atenció especial a donar suport a la Llei que presentarem en aquesta cambra, convenient consensuada amb totes les forces polítiques que la componen, i espero que en el seu dia puguem incloure totes aquelles manifestacions que avui hem escoltat i que, per tant, amb aquesta nova Llei tots ens sentirem còmodes i satisfets.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, per anunciar el vot contrari del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, tot i coincidir en l'interès del Partit Popular per potenciar l'Escola d'Administració Pública, però, en canvi, pensant que han succeït tota una sèrie de qüestions des que es va presentar l'altra vegada que justifiquen que esperem una mica a veure com abordem en profunditat la nova..., la reforma de la Llei de l'Escola d'Administració Pública. Perquè, amb alguns arguments que ja s'han dit, ens trobem davant d'una nova situació generada per la transferència a les comunitats autònomes dels recursos de formació contínua que s'han inclòs en els pressupostos del 2005 de l'Estat; perquè s'està en un procés de negociació amb els agents socials d'un model de formació contínua, que han de concretar-se l'any 2005, i perquè tenim la necessitat –com també s'ha dit– de negociar la territorialització dels fons adreçats als funcionaris de l'Administració local en matèria de formació.

En definitiva, des del nostre punt de vista, cal redefinir el model de gestió de la formació contínua a Catalunya i la conseqüència d'aquesta redefinició sí que ha de ser, segurament, la modificació de la Llei de l'Escola d'Administració Pública. També he de dir, com a aspectes puntuals, que no veiem clares algunes de les propostes concretes, lògicament això es podria esmenar posteriorment. Ens sembla que no va per aquí la línia de potenciar el paper de l'Escola d'Administració Pública, també de cara a l'Administració central, la reducció de representants de la Federació i l'Associació de municipis en el Consell Rector o la reducció de representants dels sindicats. Ens sembla que una mesura d'aquestes característiques inevitablement hauria de consensuar-se prèviament amb els afectats.

I també coincidim en algun argument que ha expressat la diputada Núria de Gispert, que alguna de les coses que es proposen es poden fer ja ara, com la idea –que ens sembla bona– del Consell Assessor, de responsables de formació sense necessitat que estigui inclòs a la Llei.

Però sí que voldríem aprofitar l'ocasió que ens dona la proposta del Partit Popular per incidir en alguns aspectes que ens sembla que nosaltres voldríem plantejar com a Grup Parlamentari de cara a la necessitat d'enfortir l'Escola d'Administració Pública. Pensem que l'Escola ha de ser un referent formatiu, que cal que sumi esforços amb altres institucions i entitats. Pensem que s'ha de potenciar l'oferta formativa a càrrecs directius, garantint alhora les activitats destinades a la resta de categories de funcionaris; que cal potenciar el reciclatge i l'actualització de coneixements de forma permanent, davant sobretot de la gran quantitat de normatives sectorials; que cal una tasca de divulgació i anàlisi de les noves normatives i una formació ràpida per als gestors que han d'aplicar-la; que és necessari un plan-

teament del model formatiu que tingui en compte les possibilitats que ofereixen les tecnologies de la informació i la comunicació; que cal respectar el paper del Consell Rector, menystingut en algunes ocasions, com ara fa uns anys, quan es discutia l'avantprojecte de pressupost a càrrec del Consell Rector quan el Parlament de Catalunya ja havia aprovat el pressupost de l'Escola, i que no podem desaproveitar les enormes potencialitats d'un instrument com l'Escola d'Administració Pública. Per nosaltres aquesta Escola és l'instrument fonamental per millorar les prestacions dels funcionaris a la ciutadania.

L'any 1910, Prat de la Riba, alhora que presentava la memòria per justificar la creació de l'Escola d'Administració Pública, deia una obvietat que continua essent vigent gairebé cent anys després, deia: «En tots els organismes públics és decisiva la influència dels funcionaris. Ministres, diputats i regidors passen; el funcionari resta; aquells van i vénen, pugen i baixen; aquest, no, aquest segueix perpètuament en el seu càrrec.» És una obvietat, però que continua essent vigent avui. I, en aquest sentit, voldria acabar dient que compartim amb el Partit Popular la preocupació per millorar l'Escola, perquè, en definitiva, millorar l'Escola significa millorar les condicions de treball dels funcionaris i també representa millorar el servei que rebrà la ciutadania. No compartim, en canvi, la idea de fer-ho ara, sinó que pensem, i hem de ser conseqüents amb aquesta idea, que caldrà reformar la Llei com a conseqüència del procés final de discussió de la reorganització del model de formació contínua a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ha acabat el debat, cridem a votació. *(Pausa.)*

Acabat el debat, doncs, posem la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei a votació.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 4/87, del 24 de març, reguladora de l'Escola de l'Administració Pública, ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 42 abstencions i 67 vots en contra.

Proposició de llei sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00027/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals de Catalunya. Per presentar-la té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Senyor president, senyores i senyors diputats, varem presentar aquesta iniciativa el mes d'octubre, i avui

vostès, poder legítimament, es preguntaran per quina raó torna a venir el mes de febrer aquesta iniciativa en termes similars al Ple del Parlament de Catalunya, i és que pel Partit Popular de Catalunya parlar d'ajuntaments és parlar de la vida quotidiana del país, i, per tant, aquest sempre és un tema que ha de ser d'interès per a aquest Ple.

A Catalunya, durant molt de temps, el poder local s'ha vist com a contraposició del poder autonòmic, i això ha estat per una disputa legítima de les diferències entre el Partit Socialista i Convergència i Unió. Nosaltres, des del Partit Popular de Catalunya, aquest plantejament el rebutgem. Creiem que, igual que el president Pasqual Maragall reclama per a si mateix ser el representant de l'Estat a Catalunya, cosa que és legítima, justa i legal, creiem també que els ajuntaments són Generalitat, perquè, al cap i a la fi, l'alcalde presideix la junta local de seguretat, té competències delegades que són pròpies de la Generalitat, i, per tant, creiem que és un principi de descentralització lògic i que la confrontació que hi ha hagut en el passat, on uns tenien un poder i els altres els hi negaven una certa representativitat, no és lògica.

Ara que el govern és del PSC i el PSC governa arreu –a ajuntaments, aquí i també a l'Estat–, és el moment de veure si els socialistes són municipalistes per convicció o tan sols van agafar aquesta bandera per tacticisme davant de Convergència i Unió.

En el passat hi havia una certa paradoxa a Catalunya: Convergència s'autoproclamava líder del reequilibri territorial i de la descentralització, però, a la vegada, tothom tenia la sensació que hi havia una certa «tacanyeria» cap als ajuntaments, «tacanyeria» que, de fet, els ciutadans els la tornaven votant-los poc a les municipals, i ara aquesta paradoxa es podria mantenir, perquè no deixaria de ser paradoxal que aquells que s'arroguen el lideratge del municipalisme, en canvi, no afrontessin amb coratge totes les responsabilitats i compromisos que tenen en favor de la descentralització i la dotació de competències i de recursos cap als nou-cents ajuntaments de Catalunya, que, al final, fer això és parlar de les necessitats quotidianes del conjunt dels ciutadans del país.

En el debat del mes d'octubre, que, des del meu punt de vista, va portar molt bé el senyor Sirera, tots vostès van aduir per rebutjar-ho que tot això s'havia d'emmarcar en el debat de l'Estatut. Certament, no deixa de ser curiós que nosaltres tinguem capacitat per discutir-ho pràcticament tot, per reformar-ho pràcticament tot, gairebé per ficar l'estat de dret potes enlaire i per plantejar a l'Estat espanyol que tot és discutible i que tot és reformable, i que, en canvi, allò que segurament és més simple i que entraria justament i estrictament dintre de les nostres competències com a Parlament de Catalunya no ho vulguem discutir. Nosaltres pensem que no voler entrar en la reforma dels municipis al·legant que estem davant d'una reforma estatutària i que això és el prioritari no és re més que una excusa de mal pagador.

Al final, resulta que moltes de les coses que s'acabin pactant a la reforma de l'Estatut portaran obligatòriament a la modificació de la Llei municipal del règim local de l'any 85. Aquesta Llei toca alguns temes de

finançament, aquesta Llei toca alguns temes de relació amb les diputacions, i, per tant, que vostès avui poguessin dir que no, que esperem, òbviament, que diguin que sí..., igualment en el seu moment, quan l'Estatut vegi la llum, hauran d'acabar portant a la modificació de la Llei municipal, i no deixa de ser tampoc paradoxal que vostès estiguin disposats, a través de la reforma territorial, a tocar la Llei comarcal de l'any 87, però, en canvi, ens diguin que no volen vostès tocar avui la Llei municipal de l'any 85, perquè reformem l'Estatut.

Finalment, no deixa de ser curiós que estiguem davant d'un cert immobilisme en uns temes, però en els altres temes, en canvi, tot és discutible, tot és parlable, i jo podria gairebé obrir cometes i citar qualsevol de vostès: «no hi ha res sacralitzable», «la Constitució és modificable»... Però, escoltin, si la Constitució és modificable, que nosaltres no diem ni que sí ni que no, sinó tot al contrari, imaginin-se com de modificable pot ser la Llei de règim local, la Llei municipal de Catalunya.

El procés de transferències de l'Estat cap a les comunitats autònomes si no està acabat del tot, en el marc actual, o no sé si dir poder en el marc anterior, està pràcticament culminat. Tenim un estat que, d'alguna manera, té una forma romboide. Moltes de les transferències de l'Estat ja han anat a parar a les comunitats autònomes, i, en canvi, els municipis segueixen clavats i estancats en un 13 per cent, estrictament, de la seva despesa pública.

En el debat del mes d'octubre, el portaveu del Partit Socialista ens deia que coincidia amb el Grup Parlamentari Popular en el fons de la proposta, però que ells tenien un altre mètode. Ens anunciava un programa d'actuació per part del Govern tripartit en què es concretarien el procés i el calendari per fer efectives les noves competències als municipis i un nou marc de finançament. Vostès saben que el Grup Parlamentari Popular és un entusiasta de participar en processos històrics i que vostès proclamen constituents, però, en aquest cas, permetin-me que els digui que ens vam mudar, ens vam «enclonar» i ens vam enjojar a l'espera que ens diguessin quin dia començava la festa de la reforma municipal, i des del mes d'octubre, com aquelles núvies que es queden a la porta de l'altar, ens hem quedat asseguts esperant que ens diguin quan comença tot aquest procés que se'ns va anunciar i que va ser l'excusa per votar-nos en contra el mes d'octubre la proposta del Grup Parlamentari Popular.

A l'Acord del Tinell, aquesta espècie de Bíblia laica que regula tot el que passa en el nostre país des de fa un any i mig, es parla d'un procés de revitalització del món local. Jo crec que és un dels punts que aixecaria més unanimitat i entusiasme en aquesta sala. Decep, després, que en el Pla de govern de l'any 2004-2007 es ventilin vostès aquest tema amb sis paràgrafs de cent tretze pàgines i amb set mesures concretes de caràcter absolutament generalista i que no aprofundeixen gens el fons de la qüestió.

Mirin, com que tots plegats hi estem d'acord –no vull ser el portaveu de Convergència i Unió, Déu me'n lliuri, però crec que ells també hi estarien bastant d'acord, perquè en les generalitats tothom hi està bastant d'acord–, els diré una cosa: si vostès no compleixen el

que deia la seva Bíblia laica i el que vostès han ficat en el seu Pla de govern, ara ni tan sols l'Aznar, que li passa com a aquell que guanyava les batalles després de mort –em refereixo políticament, no físicament, òbviament–, serà el culpable que això no passi, i vostès tindran clares responsabilitats sobre el que vostès no faran.

I permetin-me que els digui que hi han molts alcaldes que s'acosten en veu baixa i diuen al president del meu Grup Parlamentari o als meus portaveus la decepció que senten cap a les promeses que se'ls van fer, els problemes que tenen per tapar les vergonyes dels diners que no arriben i que vostès els han promès i què fan en aquests moments els seus alcaldes per no haver de dir en veu alta allò que, per cert, ja ha dit el Paco Vázquez, president de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies: que el Ministeri d'Hisenda no està complint els compromisos dels fons de compensació de l'impost d'activitats econòmiques.

En aquesta sala, en el debat del mes d'octubre, el representant d'Esquerra Republicana ens parlava com si no tinguessin responsabilitats de govern ni a Catalunya ni a Espanya, com si el president Rodríguez, *comilitón* de l'Ibarra i del Bono, no fos això, ni *comilitón* d'aquestes persones ni president gràcies als seus vots. I ens parlaven també del fet que ells volen tots els diners de la participació en ingressos de l'Estat, que ells volen totes les transferències i que ells volen tot el poder, com si fossin una força pràcticament extraparlamentària que no haguessin d'aplicar lleis i que no haguessin de resoldre problemes. Jo afegeixo –això no ho van dir ells– que el que no van dir és que ells també volien tota la insolidaritat.

Nosaltres pensem que aquesta mena de discursos, de promeses, de compromisos o de proclames que no ens porten enlloc s'han d'acabar, que el que hem de fer és concretar als alcaldes o ciutadans de Catalunya quin és el procés de descentralització, quin és el procés de reconeixement dels alcaldes i dels ajuntaments de Catalunya també com a Administració de la Generalitat, quan això es posarà en marxa, amb quins recursos..., i que aquest és un procés paral·lel i incliusiu de la reforma de l'Estatut.

Sense els nou-cents ajuntaments de Catalunya i sense les seves competències no hi haurà una reforma del marc legislatiu i competencial de Catalunya complet. Nosaltres presentem una proposta que, en cap cas, té vocació de ser definitiva. Ja ho va dir el senyor Sirera, que no pretenem que vostès tinguin l'excusa de dir «no m'agrada aquest article» per dir que avui ens voten que no. Nosaltres el que diem és que en aquest procés, com en d'altres que s'han engegat aquí a Catalunya, hi volem ser presents des del primer moment, hi volem tenir una participació activa, i per això hem fet una proposta de llei, amb quatre capítols, que és molt clara i que estem disposats a parlar-ne amb vostès.

Fins ara, en el món local, per ser optimistes, vostès han tingut un èxit relatiu. No parlaré dels problemes de les escoles bressols, que és una demanda social creixent; del problema de l'habitatge social, que no és una demanda, sinó una necessitat a resoldre, i, per cert, allargant el bloqueig de l'habitatge protegit a noranta anys no només no ho arreglaran, sinó que ho acabaran d'es-

patllar; no parlaré de les necessitats de les demandes de grups concrets de població, com persones grans o immigrants, perquè tots aquests, ja ho saben vostès, suposem, són reptes inajornables que en aquests moments té l'Administració, la catalana i la local.

Sí que els diré que el seu finançament als barris, mitjançant la llei que va aprovar aquest Parlament per unanimitat en la primera convocatòria, ha sigut només del 50 per cent dels projectes, quan es va parlar inicialment del 75 per cent; que aquests ajuts han arribat a grans municipis, però no a petits municipis, que, segurament, demogràficament tenen poca importància, però territorialment la tenen tota; sí que els diré, també, que ens preocupa a nivell municipal que les aplicacions de la nova Llei de residus o de les taxes de l'aigua que vostès preparen converteixen els ajuntaments pràcticament en entitats financeres recaptadores per compte de la Generalitat, sense que, a ells, això els reporti cap mena de benefici, sinó al contrari, tots els problemes de gestió, i ja els he comentat quin és el resultat del canvi de govern per als ajuntaments en el Govern central, que són les queixes unànimes, incloses les dels alcaldes socialistes, sobre els incompliments en els fons de compensació per la desaparició de l'impost d'activitats econòmiques; i, per cert, aprofito per convidar aquest Ple del Parlament a presentar una iniciativa conjunta, del conjunt de forces parlamentàries de Catalunya, sobre el compliment estricte del pagament d'aquests fons per als ajuntaments, perquè això afecta, i molt, la capacitat financera també dels ajuntaments de Catalunya.

I acabo –i acabo. El senyor Caldera va dir quan va guanyar les eleccions el senyor Rodríguez que estàvem davant d'un nou ordre mundial, literal. Nosaltres, gent més modesta, no aspirem a crear un nou ordre mundial des d'aquí la Ciutadella, però sí que creiem que per a moltes famílies catalanes el seu món serà una mica millor si els serveis socials, el transport i els equips educatius es milloren, i és exactament aquesta la raó per la qual avui nosaltres presentem aquesta Proposició de llei una altra vegada.

En definitiva, diu la dita castellana que *quien puede lo más puede lo menos*, i, potser, per tant, abans de parlar de «comunitat nacional» i abans que alguns pensin a ser una mica menys compatriotes dels nostres propis compatriotes, estarà molt bé dedicar una mica de temps a pensar en les coses de casa i en el que afecten el dia a dia dels ciutadans de Catalunya.

Per tant, esperem que aquesta Proposta mereixi la seva consideració i restem oberts al diàleg i al debat sobre aquesta sempre que vostès vulguin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que l'il·lustre diputat que m'ha precedit en la paraula avui ha degut esmorzar molt bé –jo encara no

ho he fet, ja ho faré després de la intervenció–, i aquest esmorzar bé li ha produït, doncs, jo crec que una mica d'entusiasme en la seva intervenció, i, si m'ho permet, amb tota la delicadesa, doncs, també una mica de demagògia. I li reconec que ha tingut feina preparant-se el que és la intervenció –no preparant-se el que és la Proposició de llei, perquè em sona d'haver-la vist altres vegades.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Jo recordo que quan el Partit Popular estava al Govern de l'Estat hi va haver una directriu del PP molt clara, i va dir: «Senyors del PP –punt número u–, s'ha acabat el procés de transferències de l'Estat a les comunitats autònomes; punt número dos, transfereixin totes les competències que puguin, o que vulguin, de les comunitats autònomes als ens locals.»

Jo li nego la major..., no és veritat que s'hagi acabat el procés de transferència de l'Estat a les comunitats autònomes –no és veritat–, i també no crec que sigui oportú venir a aquesta tribuna i, en tot cas, fer explicacions dient que estan oberts a parlar de transferències quan en un aspecte –que no és el mateix, evidentment, però que també té moltíssima transcendència– com és l'Estatut hi ha intencionalitats de bloqueig de traspàs de competències de l'Estat o de reconeixement de drets de l'Estat cap a les comunitats autònomes, en aquest cas, cap a Catalunya.

Quin és l'objectiu de la proposta? És realment un objectiu de descentralització?

Hem vingut aquí, hem assistit a un debat que jo crec que és més propi d'una interpellació, perquè, pràcticament, la mirada, el discurs, l'orientació ha estat cap a l'esquerra de l'hemicicle, adreçada cap al Partit dels Socialistes de Catalunya –i entenem que també al tripartit, per entendre'ns, no?, però bàsicament cap als socialistes. Aquí hi ha una cambra que està representada per la pluralitat de les forces polítiques que han tingut representació parlamentària –després ja m'explicaré sobre això, no?–, però vostè parla de tacticisme del PSC. Vostè negava que Convergència i Unió va exercir... –i jo el reafirmo, perquè és veritat i perquè quan vulgui ho podem demostrar a través de dades, de xifres i de documents–, que Convergència i Unió va tindre una política molt, amb molta cura del que és l'equilibri territorial del país. Hi ha molta diversitat de gent, dels municipis en el nostre país, i hem tingut la cura de vetllar per ells, i només cal veure el territori com està i com ha crescut. No sé si és tacticisme el que fa el PSC, és el seu problema, amb tot el respecte, però és la seva feina i és la seva responsabilitat. Però, en qualsevol cas, quin és l'objectiu de la proposta? La realment voluntat de descentralització?, o una oportunitat política, un tacticisme també –per què no dir-ho?– del PP en relació amb aquest tema?

Anem a analitzar el contingut. Ja els he dit abans que això fa temps que està damunt de la taula perquè el Partit Popular quan era Govern de l'Estat va dir: «Senyors, vagin vostès a descentralitzar les comunitats autònomes cap als ajuntaments.» Ha passat un any de legislatura en què, aquesta proposta, no s'ha portat a

aquesta cambra. Ara és oportunitat de fer-ho? Quan tenim uns treballs –i ho ha dit, i li contesto també la seva intervenció– amb relació al fet que ara hi ha un debat sobre el nou Estatut i que això seria una excusa de mal pagador? Jo en tinc més, d'excuses, si vostè vol, de mal pagador per oposar-nos a aquesta iniciativa legislativa que vostès presenten aquí.

Però anem a analitzar el contingut breument. Estableix una fórmula, parlem de transferències, parlem de delegacions de competències i parlem d'encàrrecs de gestió, fórmules, algunes d'elles, que ja estan contemplades en l'actual legislació vigent per poder-ho fer. Per tant, hem de fer una llei, hem de generar un nou cost normatiu per fer una cosa que ara ja es pot fer amb les lleis actuals? Primera pregunta.

Segona, quin és l'objecte de les transferències? Vostès, en l'article 2.3, fan una relació de les matèries que poden ser objecte de transferència: «Consum, esports, lleure, ensenyament...» N'hi ha una, que és cultura, que és una matèria de competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, teòricament, i en la qual, des del nostre punt de vista, presumptament, s'està fent des de la Generalitat de Catalunya actual deixament de competències, no al món local, no, cap a l'Estat –cap a l'Estat. Vostès, aquí, ja sé que després diuen que pot ser objecte de transferència qualsevol altra matèria que sigui competència de la Generalitat de Catalunya en la gestió. Però, per exemple, aquesta que és exclusiva nostra teòricament actualment, i presumptament la Generalitat de Catalunya actual està fent deixament de competències de cultura exclusiva en favor de l'Estat. Expliqui'm com es menja això?

Hi ha un altre article que em preocupa, perquè si realment hi ha una voluntat de descentralització i de transferència de competències, per què vostès en l'article 6.2 demanen la tutela de la transferència? És que la Generalitat de Catalunya, per exemple, quan té una transferència transferida ha de donar comptes a Madrid d'aquella competència? L'article 6.2: «Els ens locals als quals s'hagin transferit competències han d'elevat al Govern de la Generalitat, a través de la Direcció General d'Administració Local, una memòria anual explicativa del funcionament de les activitats i serveis transferits.» Escolti, quina voluntat de transferència hi ha, si hem de donar comptes a la gent del que es fa? Per tant, també crec que hi ha una falta de voluntat de transferència amb relació a aquesta argumentació.

Una altra qüestió: oportunitat de la llei –ara vinc amb l'excusa del mal pagador–, estem debatent amb profunditat una reforma del nou Estatut d'autonomia de Catalunya. Aquesta reforma de l'Estatut o aquest nou Estatut d'autonomia vindrà a modificar –espero i desitjo– moltíssims aspectes substancials de la nostra vida actual quotidiana, per tant, hi haurà, vulguem o no vulguem, un canvi de marc que ens portarà una reforma profunda i uns efectes futurs de molts dels aspectes que ara estan regulats d'una determinada manera. Ara hi ha l'oportunitat de presentar una proposició de llei sobre transferència de competències al món local? I, si per exemple fem les vegueries? Què passa, haurem de modificar aquesta llei? Perquè es canviarà. Perquè també podem fer una transferència de competències del

Govern de la Generalitat a les futures vegueries, si és que hi són, si és que es fan. I els consells comarcals?, que ara tenen transferències transferides en matèria d'ordenació del territori, per exemple, en matèria de rehabilitació d'habitatges, potser que també hi ha hagi en fase a la nova estructuració territorial una nova competència que també s'haurà de reformar. Per què ara?

Hi ha un aspecte, que, si vostè vol, pot qualificar-ho també d'excusa de mal pagador, que és el següent: Expliqui'm vostè quin és el diàleg que hi ha hagut per part de la seva formació política amb el món local en relació amb la redacció d'aquesta llei. Vostè no creu que seria oportú, quan hi ha una llei d'aquesta envergadura i d'aquesta calada, que vostè diu que no és menor, evidentment, que també li ho reconec, no seria oportú un diàleg amb el món local, obrir les portes perquè el món local pugui dir la seva amb relació a aquestes transferències de competències? (*Veus de fons.*) Amb el món local espanyol serà, però amb el català no. Amb el català, a mi, no em consta cap reunió amb relació, ni amb la Federació de Municipis de Catalunya –que en tot cas aquí hi ha persones representants de la Federació, i ja ho diran ells si convé–, o amb relació a l'Associació Catalana de Municipis, en relació amb reunions destinades a fer una llei de delegació, de transferències, de competències o de d'encàrrecs de serveis.

Una altra pregunta que també vull fer. Vostè ho ha dit al final: «Escolti'm, és una proposta que està oberta.» Mirin, fa quatre dies que estan presentant a Madrid, i estan presentant per tot el territori, el Llibre blanc amb relació al món local. Llibre blanc que, per altra banda, tampoc ha tingut, des del meu punt de vista, tot el diàleg que caldria abans de fer aquest Llibre blanc. I per tant aquest Llibre blanc ha sortit sense el diàleg oportú, almenys amb les entitats municipalistes pel que fa a Catalunya, o almenys ho desconec i, per tant, ho poso en dubte. Però crec que ha faltat diàleg amb relació també a l'elaboració del Llibre blanc.

No és important que quan fem una normativa amb relació al món local tinguem el seu parer, tinguem la seva participació? Per què no obrim un debat abans de fer una cosa, entenc, de tanta transcendència?

I, finalment..., i és un tema, també, que ja ho dic per una, per dos i per tres i per les vegades que facin falta, perquè no em cansaré de repetir-ho, que és el tema del finançament i la demagògia de l'esmorzar que li deia abans, al començament. Home, en el tema de l'IAE jo crec que no estan autoritzats, no estan autoritzats a parlar del tema de l'IAE i a retre o demanar comptes i explicacions amb el tema de l'IAE. No estan autoritzats, amb tot el respecte li ho dic, però crec que no estan autoritzats.

I, home, com és que ara parlem tant de l'IAE, de diners i de transferència de competències i resulta que quan estaven en el Govern de l'Estat vostès van tancar la porta i la van tancar amb pany i forrellat per parlar sobre el món local i parlar sobre el finançament del món local? Com és això que no hi havia manera de poder obrir la porta per parlar del finançament del món local? Quan obrirem en aquest país un debat profund, seré i amb conseqüències positives per al món local des del punt de vista del finançament? Quan l'obrirem?

Per tant, no parlin de delegar transferències, no parlin de delegar transferències sense el finançament oportú, no parlin de delegar competències sense haver resolt primer aspectes claus, importantíssims, que des del meu punt de vista s'han de resoldre abans de plantejar això.

Per tant i sense voler agafar l'argumentació que la senyora Aragonès ha donat en l'anterior punt, del do de la inoportunitat, jo crec també que en aquest cas, amb el permís de la il·lustre diputada –li agafo les seves paraules–, crec que també estem davant d'una altra iniciativa legislativa que compta, que té el do de la inoportunitat en aquesta cambra, en el temps, en la forma, en els continguts. I per tant, amb tot el respecte i amb tota la consideració, insisteixo que li reconec la feina que ha tingut a preparar-se aquest discurs, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió anunciem el vot contrari a aquesta iniciativa legislativa.

Moltes gràcies, senyor president, gràcies senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pelegrí. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Senyories, els he de confessar que avui he pecat, i he pecat d'ingenuïtat. He pecat d'ingenuïtat perquè aquests darrers dies quan el meu Grup em va encarregar la feina de posicionar-lo –no posicionar-me– amb relació a aquesta Proposició de llei, hi vaig esmerçar tots els esforços per dissecionar la proposta de norma que feien, però he vist ja només en dues intervencions que això no anava per aquí.

Sap el portaveu del Grup Popular que en diverses ocasions, fins i tot he gosat, si em permet l'expressió, la voluntat de presentació d'iniciatives que fan referència a la millora de les condicions de tot tipus, de finançament i també normatives i competencials del món local, però aquella glosa o aquella consideració que he anat atribuint als portaveus del Partit Popular avui es torna en una mena de consideració negativa, oportunista –tacticista s'ha dit–, en definitiva, en una presentació del tot ufanosa del que és l'aprofitament d'una oportunitat de partidització del que ha de ser el treball conjunt entre les institucions del nostre país. Podria abordar la qüestió amb una pregunta ben fàcil de contestar. Per què ara el Partit Popular té tant d'èmfasi en les qüestions municipals d'iniciar un procés de descentralització de competències i, en canvi, en els darrers anys, que com és conegut, donava un suport, necessari, imprescindible, a l'anterior Govern no ho feia? Doncs, amb pocs resultats, si em permet, eh?

I després, també, podríem dir que no és ni legítim que en aquesta tribuna es faci apel·lació a les mancances de finançament del món municipal, fins i tot apellant a les dificultats, eh?, de trobar una sortida satisfactòria amb relació a la desaparició parcial de l'impost d'activitats econòmiques. Jo crec que això ja és el «colmo» de tots los «colmos», si em permeten, eh?, d'apel·lar a les di-

ficultats de finançament del món municipal, precisament a la falta de solució política amb relació a aquest impost.

Mirin, qui us parla, per qüestions professionals i també polítiques, ha posat moltes firmes en documents, moltíssimes. L'única que em crema les mans, l'única firma que em crema les mans és la que vaig posar en el document de pacte sobre la reforma parcial del sistema de finançament municipal, i, concretament, amb relació a l'IAE. Em crema les mans perquè aquell document deia una cosa i la llei que el Govern Popular va presentar a les Corts en deia una altra totalment contrària que ha lesionat d'una manera important les finances municipals.

I em poden dir: «Escolti, no parlem de finançament, parlem de competències.» Sí senyor, parlem de competències, però abans de parlar d'un procés de descentralització de competències s'han de resoldre dues altres incògnites, una la del finançament, s'ha de posar a... —algun responsable municipal del socialisme català, per entendre'ns, ho ha explicat amb una frase—, «S'ha de posar el comptador a zero.» Són molts els temes pendents de finançament de les competències impròpies que avui en dia gestionen els ens locals per poder començar un procés de descentralització de noves competències. Primer punt.

Segon punt, fins que no s'abordi o es clarifiqui el nou model d'ordenació territorial de Catalunya, qualsevol procés de transferència de competències és un procés que està cridat o és subjecte a una modificació posterior. I suposo que convindran amb mi que han passat tants anys ja de trobar els mecanismes de lleialtat entre els ens locals i la Generalitat, que no vindrà d'uns mesos per tal de trobar l'encaix definitiu en aquesta qüestió. Perquè, si em permeten, els faré una pregunta: Sabem encara quina és la potencialitat competencial que tindran els avui consells comarcals per poder residenciar en aquests òrgans supralocals determinades competències que alguns ajuntaments poden assumir per ells mateixos, però altres per la seva mida no?

En definitiva, aquesta és una qüestió de pes. No es pot fer un procés general de descentralització de competències pensant que tots los ajuntaments de Catalunya, tots los ens locals de Catalunya són iguals. No és lo mateix l'Ajuntament de Barcelona que l'Ajuntament d'Alòs d'Isil. No és el mateix. I, per tant, aquesta incògnita s'ha de resoldre. I aquesta Proposició de llei, almenys —potser no l'he poguda llegir amb la profunditat suficient, al meu entendre—, no en parla, d'aquesta diferència, d'aquesta diversitat d'ens locals. I, per tant, no es pot fer un llistat extens de competències, genèric de competències, sense tindre en compte aquest factor.

Abans, el senyor portaveu del Partit Popular de Catalunya ha posat en boca meua —segurament és el que deu dir al *Diari de Sessions*, i me'n refermo—, que ja havia iniciat un..., s'havia iniciat un procés per tal que aquest procés de descentralització, de desconcentració de competències en favor dels ens locals, es produís. I és ben cert. No cal esperar una llei. No cal esperar ni un sol finançament. No cal esperar ni un nou model d'organització territorial per començar a fer passos endavant en aquest procés. I vostès saben, l'ha invocat —l'ha

invocat també amb una mena de qualificatiu de «problema»—, quin és el procés que dimana de la Llei d'iniciativa legislativa popular sobre l'educació infantil zero-tres. Aquest és un procés de col·laboració, de concertació, de descentralització de competències amb el món local, sobre el qual es rendirà comptes amb aquest Parlament, perquè hi ha un mandat que així es faci. O, per exemple, el procés, que ja s'ha iniciat, de territorialització, a través del mecanisme, el procediment de capacitat de la sanitat catalana, almenys en el seu àmbit primari.

Per tant, no vol dir que el rebuig, que sense cap mena de dubte el Grup Socialista plantejarà en la seva iniciativa, no negui que en determinats processos sectorials ja s'estigui produint aquesta descentralització.

Ara bé, una cosa és això i l'altra la inoportunitat, si em permeten, encara que sigui amb reiteració, com s'ha dit, perquè a finals de l'any passat ja es va presentar una iniciativa similar d'aquesta Proposició de llei. Primera, per la utilització partidària i l'ànim de confrontació, altra vegada amb altres arguments, del món local amb el Govern de la Generalitat, que jo crec del tot intolerable.

Per l'altra, perquè, abans d'iniciar un procés, qualsevol procés general de descentralització, s'ha de resoldre a nivell estatal i també a nivell evidentment autonòmic; el que se'n podia dir el finançament d'aquelles competències que no corresponen segurament a cap administració però que algú les exerceix, i, per tant, s'han de finançar. I, també, s'ha de tindre en compte, o almenys tindre-ho molt clar, quins són els criteris de la nova organització territorial per poder assignar a cada nivell de l'Administració —i, en definitiva, amb aquest règim de diversitat del món local— les competències que pugui exercir, perquè no només s'ha de vetllar per la proximitat de l'exercici de la competència, sinó per la capacitat de l'exercici d'aquesta competència.

Per tot això, i també demanant que es faci un esforç per part dels proposants de no partiditzar d'aquesta relació institucional que hi ha d'haver entre els dos poders —el local i el municipal—, els demano que no posin el carro davant dels bous, perquè tot té el seu temps i sí que ja està escrit al Pacte del Tinell i al Pla de govern, d'aquest Govern, del Govern de Catalunya, la voluntat explícita d'endegar i culminar aquest procés de descentralització.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, senyor López, felicitar-lo per la seva gran intervenció, la llàstima és que no hagi parlat del que és objecte avui d'aquest punt de l'ordre del dia, que era, doncs, la presentació i defensa de la Proposició de llei que vostès han presentat, el Grup Parlamentari del Grup Popular.

Jo entenc, doncs, que ha fet uns grans esforços perquè aquesta Proposició de llei es rebutgi per tot el que ha dit. I, bé, doncs, des del nostre Grup Parlamentari entenem que..., bé, molt en el sentit que hi hem posat abans... (*Veus de fons.*) Sí, és que abans no s'escollia tampoc gaire bé des de dalt... Sí, val... Doncs, com molt bé han dit els diputats que ens han precedit, el senyor Pelegrí i el senyor Pérez, entenem, doncs, que, des del nostre Grup Parlamentari, aquesta Proposició de llei s'ha de rebutjar, doncs, bàsicament per tres motius.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

En primer lloc, doncs, perquè entenem que és una proposició de llei fora de lloc, extemporània, en l'actual procés constituent –ho entenem nosaltres. S'ha dit, i es va repetir ja en l'anterior debat del mes d'octubre, que estem en un procés d'elaboració de l'Estatut, on, doncs, serà el marc que incidirà, doncs, en les relacions, entre altres coses, de les diferents institucions del nostre país.

En segon lloc, estem en un procés, doncs, d'una nova organització territorial. S'ha dit, i abans ho ha esmentat, doncs, el senyor Peregrí, que és previsible, doncs, que..., bé, que hi hagin nous organismes públics, doncs, com podrien ser les vegueries i altres; però, a més a més, doncs, també, des del nostre Grup Parlamentari, sempre molt sensibles amb el que són les poblacions mitjanes i petites quant a població, entenem que s'ha de tenir en compte que no tots els municipis tenen una capacitat de gestió suficient per assumir alguns serveis que actualment no presten. I, des del Govern s'ha dit, i repetit moltes vegades, que s'ha de contemplar la possibilitat que hi hagin, doncs, diverses fórmules de cooperació, via, doncs, a través de mancomunitats, comarques, que poguessin assumir la competència per a un conjunt de municipis.

En tercer lloc, entenem, des del nostre Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana que, a nivell estatal, com ja s'ha dit abans, ho ha dit el senyor Pérez, que ens trobem a nivell estatal amb una reforma de la Llei d'hisendes locals, també amb una proposició de llei de modificació de la Llei reguladora de les bases de règim local, i també amb una proposició de llei relativa a l'equilibri financer entre la hisenda local, comunitats autònomes i ajuntaments.

Bé, doncs..., dir també que, pel que fa a com quedaria el finançament dels municipis –que entenem, doncs, que és la primera cosa que s'ha d'abordar des del nostre Grup Parlamentari, primer hem de parlar de finançament i després, tot seguit, hauríem de parlar de competències–, recordar que, fruit del Pacte de Miravet d'ara fa uns mesos, es va encarregar, doncs, un estudi sobre les balances fiscals, que entenem que és el gran problema que patim al nostre país, que és el dèficit fiscal que patim respecte a l'Estat. I, bé, doncs, recordar que ja ha sortit aquest estudi fet per experts consensuats per tots els partits polítics on es deia que actualment el dèficit fiscal del nostre país és a la vora, pel que fa a l'any 2001, de 12.000 milions d'euros. Aquest és el gran problema, senyor López.

Entenem, doncs, que ja es poden parlar de transferir competències, com, per exemple, serveis sanitaris a

ajuntaments si..., bé, si tot seguit no hi ha un bon finançament, el que ve a dir, vostè, és que també els traspassem, doncs, el dèficit que té aquest Departament de sanitat, als ajuntaments. El gran drama d'aquest país és, doncs, hi insisteixo, i acabo pel que fa a aquest punt, la manca de finançament tant pel que fa a la Generalitat com als municipis.

Entrant en temes més concrets pel que fa al finançament local, dir que actualment està en procés de negociació, sembla que –i així ho han dit diferents representants de diferents entitats municipalistes– s'està en negociació amb l'Estat la recuperació de l'IBI suportat als ajuntaments, la bonificació del 95 per cent de l'IBI d'autopistes que afecten els municipis. Caldria veure com queda l'1,5 per cent de la taxa d'ocupació de domini públic de les elèctriques i identificació del subjecte passiu. Cal veure com queda la modificació de la Llei reguladora de les hisendes locals pel que fa als municipis turístics.

Aquests i altres temes, entenem que vostès quan governaven no van trobar-hi cap tipus de solució. I, bé, doncs, i només faltava, avui, escoltar el que ha dit vostè sobre el tema de l'IAE. Bé. No hi afegeixo res més, m'afegeixo al que han dit, doncs, els diputats que m'han precedit. I, bé, doncs, entenem que altra vegada, temes tan concrets que afecten la quotidianitat, com aquells que he esmentat en el dia a dia dels nostres municipis, dels nostres ciutadans, no han estat solucionats.

I ja, per anar acabant, el segon punt del perquè nosaltres rebutgem aquesta Proposició de llei, que és una qüestió de fons, que, altra vegada, com ja vam dir en el seu moment –altra vegada, doncs–, diem que sota el pretext de procedir a una segona descentralització local –que, des del nostre Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, seríem els primers a impulsar–, el que és ben clar és que des del Partit Popular es pretén harmonitzar les comunitats autònomes fins al punt d'imposar un model uniforme d'organització territorial, règim local i finançament dels ens locals.

I tercer punt, i últim, del perquè entenem des del nostre Grup Parlamentari, del perquè rebutgem, doncs, aquesta Proposició de llei, és que el que entenem nosaltres és que la despesa pública dels ens locals no ha de comportar, com s'ha dit i repetit moltes vegades en aquest Parlament –no ha de comportar-ho–, la reducció de la fracció de la despesa pública que en l'actualitat és gestionada per la Generalitat. En conseqüència, no podem fer traspassos, sinó elements de finançament: abordem primer el finançament i després podrem abordar el marc competencial.

En el seu moment, vostès, senyores i senyors del Partit Popular, quan governaven, van tindre l'oportunitat històrica, entre altres coses, de traspassar a la vora de vuitanta competències, que quedin contemplades a l'Estatut o en la Generalitat. Vostès no van fer-ho. I, a partir d'aquí, doncs, no és cert el que ha dit vostè, senyor López, que haurien de passar a una segona descentralització que seria de la Generalitat als municipis.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, per anunciar el rebuig del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa a aquesta proposta del Partit Popular.

El senyor López ja ha dit que la van presentar a l'octubre, i, per tant, ens obliga a seguir el mateix fil argumental que en aquells moments vam utilitzar, també, per dir que no hi estàvem d'acord; però, fins i tot, ens sembla que encara hi ha més arguments. Perquè hi ha una qüestió fonamental, que en aquells moments vam destacar, que és l'exposició de motius, que és on, d'algun manera, queda plasmada la filosofia que té la proposta del Partit Popular.

I, llegint l'exposició de motius, ens sembla com si el Partit Popular ens parlés d'un altre país i d'un altre estat. Perquè diu que l'Estat de les autonomies està perfilat en els seus trets fonamentals pel que fa als traspassos de competències; diu que el finançament autonòmic estable ja el tenim basat en els principis d'autonomia, suficiència i solidaritat, i diu que la descentralització a l'Estat espanyol no té parangó amb països de l'entorn nostre ni en el dret constitucional comparat.

Sincerament, nosaltres pensem que el Partit Popular s'està referint a una altra circumstància. Vostès van veure el debat d'abans-d'ahir al Congrés dels Diputats? Vostès pensen que després del debat d'abans-d'ahir al Congrés dels Diputats es pot dir que el tema de les transferències a les comunitats autònomes està perfectament tancat? Vostès han vist l'informe dels experts sobre el dèficit fiscal? Si el model de finançament es basa en l'autonomia, la suficiència i la solidaritat, per què el Partit Popular ha anunciat que pensa presentar una proposta nova de finançament?

I, què estem fent a la Ponència redactora de l'Estatut? A la Ponència redactora de l'Estatut, vostès no saben que estem intentant assumir més competències per tenir més autogovern, blindar les competències que tenim i apostar per un model de finançament nou? Clar que si el senyor López considera que el que està fent la Ponència, com ha dit, literalment, «és ficar l'estat de dret de potes enlaire» amb això està explicat tot, eh? El que passa és que em sembla que és una posició més pròpia de quan el Partit Popular rebutjava estar a la Ponència de l'Estatut, que no pas ara que hi està treballant.

I, amb relació al dret constitucional comparat i altres països, vostès han analitzat casos d'altres estats, i, per exemple, de senats de tipus federal? Vostès s'atreveixen a mantenir aquestes afirmacions avui, mirant com està el tema europeu? Sincerament, nosaltres pensem que és una exposició de motius prèvia a algunes de les coses que avui mateix està afirmant el Partit Popular. Perquè és una proposta que s'inscriu en la filosofia, això sí que li ho reconec, de la direcció de la Federación Española

de Municipios y Provincias, de la filosofia del senyor Vázquez i de la senyora Barberà, que això sí que és un pacte estable, realment, que funciona: quan reclamen –quan reclamen– que es parilitzi la reforma del Senat, que es parilitzi la reforma dels estatuts i que es parilitzi la reforma de la Constitució perquè abans s'ha de tractar el tema del finançament local.

Això té un nom, que és la utilització del municipalisme per a finalitats partidistes. I des del punt de vista del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa volem deixar clares algunes coses: que l'Estat central continua sent responsable de la insuficiència financera dels ajuntaments. I potser caldrà repassar els posicionaments d'uns i altres grups en relació amb el tema que s'ha tret avui de l'IAE per repassar on estan les responsabilitats reals d'un problema que és veritat que avui continua afectant els ajuntaments, però que té unes responsabilitats molts clares. Però és que a més a més estem convençuts –convençuts– que els ajuntaments de Catalunya no es deixaran utilitzar perquè el municipalisme vagi en contra de l'autogovern de Catalunya. Aquesta és una batalla que tenen perduda. I, en aquest sentit, del que estem convençuts és que els municipis que volen millorar la seva situació són els primers defensors de l'autogovern de Catalunya.

Dit això, en canvi, en el contingut concret de la proposta, sí que esperem i desitgem que s'accelerín algunes de les propostes que hi havia en l'Acord del Tinell, que s'ha citat, concretament la de traspasar als ajuntaments determinades competències en matèria d'educació, habitatge, immigració, benestar social, atenció sanitària, primària i polítiques d'ocupació actives amb les condicions i amb el finançament necessari per exercir-les adequadament. Pensem que alguns d'aquests temes estan suficientment estudiats; vull citar aquí l'informe Pi i Sunyer, sobre el finançament..., millor dit, sobre l'ampliació de competències locals en matèria d'algunes de les que hem citat.

Pensem, per tant, que aquesta via hauria de ser una de les principals prioritats del Departament de Governació i Administracions Públiques, d'acord amb la Federació de Municipis i amb l'Associació Catalana de Municipis.

Però nosaltres no podem donar suport a una proposta que, com ha explicat perfectíssimament el senyor López, quan fa afirmacions... A què ve, per exemple, citar la definició de Catalunya com a nació i comunitat nacional en una proposició com aquestes? Si vostès tenen problemes amb qüestions d'autogovern, no hi barregin, si us plau, els ajuntaments de Catalunya.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Havent, per tant, acabat la discussió i el debat d'aquest punt de l'ordre del dia, cridarem a votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació la presa en consideració de la Proposició de llei sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals de Catalunya.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals de Catalunya ha estat rebutjada per 13 vots a favor i 114 vots en contra.

A sol·licitud dels proposants, i si ningú no s'hi oposa, acumulem els punts números 3 i 4, mantenint, però, separades les votacions.

El punt número 3 és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària.

I el quart és també el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei relativa als alts càrrecs nomenats pel Parlament i als criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat.

En podem fer la tramitació conjunta? (*Pausa.*)

Proposició de Llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària (presa en consideració) (tram. 202-00026/07)

Doncs, té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Partit Popular de Catalunya presenta a la consideració d'aquesta cambra una proposició de llei per tal de regular la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària.

Aquests càrrecs, com saben perfectament, corresponen a cinc dels set membres del Consell Consultiu, el síndic de greuges, els membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, la Junta de Museus, així com els membres de la Sindicatura de Comptes.

El que pretenem a través d'aquesta Proposició de Llei és que aquestes persones, els candidats que els partits polítics presentem per ocupar aquests càrrecs, doncs, compareguin públicament en el Parlament de Catalunya per tal que siguin interrogats sobre la seva trajectòria professional, sobre els mèrits personals que tenen per tal d'ocupar el càrrec per al qual han estat proposats i també per la seva formació acadèmica, per part de tots els grups parlamentaris en una sessió que nosaltres demanem que sigui oberta als ciutadans i, per tant, oberta als mitjans de comunicació.

La nostra proposta té com a objectiu que els ciutadans de Catalunya puguin avaluar els mèrits i les capacitats dels proposats i forçar d'aquesta manera, en un exercici, crec sincerament, de democràcia radical, que els partits s'hagin d'esforçar a presentar persones preparades des del punt de vista professional i no en funció de la seva afinitat política.

És per aquest motiu, senyor president, senyores i senyors diputats, que nosaltres hem presentat aquesta proposta, que recull, a més a més d'aquesta petició, el tràmit o la tramitació de com s'hauria de fer aquesta tramitació d'aquesta mena d'examen d'idoneïtat que volem fer a aquests càrrecs.

I, per descomptat, tenint en compte que després hi ha una altra proposta també que versa sobre la mateixa matèria, nosaltres ja anunciem, senyor president, que votariem, com no pot ser d'una altra manera, favorablement a la nostra proposta i també a la proposta subsegüent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Proposició de Llei relativa als alts càrrecs nomenats pel Parlament i als criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat (presa en consideració) (tram. 202-00033/07)

Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín i Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com tots sabem, perquè és públic, un dels objectius de l'Acord del Tinell era el reforçament de la qualitat del sistema democràtic català i de les seves institucions.

Sabem que el nostre sistema polític té vint-i-cinc anys, que s'ha estabilitzat per primera vegada en la història de la Catalunya contemporània la democràcia a Catalunya, però al mateix temps sabem també que en els darrers anys, i no és un fenomen només català, sinó que és un fenomen que s'ha donat a la majoria de democràcies avançades, s'observa un cert allunyament dels ciutadans respecte de les institucions; s'observen fenòmens de desconfiança dels ciutadans cap a la classe política, cap a les institucions, com deia, i cap al sistema democràtic en general. És el que alguns sociòlegs de la política han anomenat «la desafecció democràtica».

Per això, els responsables polítics tenim la responsabilitat –i valgui la redundància– de fer tot allò que estigui a les nostres mans per tal de generar mecanismes de confiança, mecanismes de confiança dels ciutadans cap a les institucions i mecanismes que demostrin i procurin el correcte funcionament d'aquestes davant dels ciutadans.

És en aquest sentit, en aquesta línia, que tot allò que sigui donar passos cap a la transparència és un dels camins que ens hem proposat, els grups de la majoria, per tal de recuperar la confiança ciutadana; transparència que està informant el comportament no només dels grups de la majoria, sinó del mateix Govern des dels seus inicis: el mateix Acord del Tinell, el mateix Pla de

govern són gestos de transparència con no se n'havien fet en la història de la democràcia a Catalunya.

És per aquest sentit que tant la Proposició de Llei presentada pel Grup Popular, sobre la intervenció del Parlament en la designació de càrrecs i autoritats de designació parlamentària, com la Proposició de Llei presentada pels tres grups de la majoria, relativa als alts càrrecs nomenats pel Parlament i als procediments per avaluar-ne la idoneïtat, són bones iniciatives, creiem, totes dues, per tal d'avançar en aquesta direcció de major transparència i de major confiança.

Per això ja avancem que votarem a favor de totes dues proposicions de llei, a favor de la presa en consideració de totes dues proposicions de llei.

Breument, de totes maneres, detallar mínimament què pretenen aquestes dues proposicions de llei, que pretenen el mateix: pretenen cercar la idoneïtat dels alts càrrecs per ocupar els seus llocs de responsabilitat –i ara explicarem què vol dir «idoneïtat»–, i que l'actual..., constatar que en aquest sentit l'actual rol del Parlament en aquest tràmit de designació és insuficient.

Per exemple, l'actual mecanisme de designació no genera pressió als grups parlamentaris per tal de garantir la despartidització d'aquests càrrecs; no garanteix l'existència de mecanismes per exigir responsabilitats; no garanteix tampoc mecanismes per revocar, en cas que sigui necessari, els alts càrrecs designats.

Per tant, les dues proposicions de llei –i en l'exposició de motius de totes dues queda clar– pretenen, per un cantó, garantir una major eficiència dels càrrecs designats, i també garantir una major neutralitat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Pensem que són alts càrrecs, com explica l'exposició de motius de la llei dels tres grups de la majoria, que tenen atribucions rellevants vinculades sovint a l'exercici de drets fonamentals i de llibertats públiques, que, per tant, poden arribar a mediatitzar la igualtat d'oportunitats de la participació dels agents socials en les institucions. A més a més, són alts càrrecs, en tots els casos, no només en alguns, que demanen sempre una vocació de neutralitat i una vocació de servei a l'interès general.

Per tant, hem de garantir que aquest procediment permeti garantir el mèrit i la capacitat professional del candidat, però no només aquest mèrit i aquesta capacitat professional, sinó també la seva neutralitat política i institucional, i també la disposició al consens que en aquests òrgans estatutaris es requereix.

Per tant, cal replantejar el paper del Parlament, i això és el que pretenen aquestes dues proposicions de llei, en relació amb el nomenament dels alts càrrecs; cal aprofundir en la noció de control parlamentari –i no amb una voluntat repressiva, d'aquell control parlamentari, no amb una voluntat de penalització, sinó amb una voluntat de prevenció, de garantia prèvia de la qualitat democràtica de les institucions.

Creiem que el tràmit de compareixença parlamentària, que és un tràmit que s'ha experimentat en molts altres

sistemes polítics de llarga tradició, és un tràmit idoni per aconseguir aquests objectius. I recordem, per exemple, el cas del Parlament Europeu, en què el tràmit de compareixença, que s'utilitza per al nomenament dels càrrecs de la Comissió, ha estat utilitzat amb eficiència i amb efectivitat darrerament.

Sabem que el tràmit de compareixença tal com el proposen els quatre grups és un tràmit basat en la publicitat davant dels representats de la societat democràticament elegits, i és un tràmit que busca la transparència, hi insistim, pel que fa al posicionament ideològic dels candidats, pel que fa a la seva capacitat professional i, en darrer lloc, pel que fa al seu projecte de gestió.

Per acabar només dir que nosaltres votem a favor de les dues proposicions de llei, però creiem que per tal de no envair les competències del Reglament, de la Llei del Reglament, aquesta Llei s'ha de centrar bàsicament en la llista d'alts càrrecs designats, i no ha d'entrar en el detall de quins passos, els mecanismes..., els detalls concrets del procediment de la compareixença. Això, evidentment, sense menysteniment de la Ponència, en el seu moment serà discutit pels grups, però creiem que per una qüestió d'ordre i de coherència jurídica no ha d'entrar aquesta Llei en el detall més concret.

I, finalment, agrair al Partit Popular totes les seves proposicions de llei, sempre que estiguin inspirades en l'Acord del Tinell, que ens ajuden a fer la nostra feina, als grups de la majoria.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Feta la presentació de les dues proposicions de llei, té ara la paraula per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

(Pausa.)

Senyor diputat... Té la paraula el senyor Carles Puigdomènech per presentar, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió... I successivament, per ordre de major a menor, aniran intervenint la resta de grups que no han fet ús de la paraula en aquest punt de l'ordre del dia.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que comenci la meua intervenció amb una cita referida al *Diari de Sessions* de la passada legislatura: «Hi ha determinats perills que assetgen el nostre model d'administració, com ara l'excessiva politització de l'Administració, que comença a desplaçar el Parlament com a centre polític. Aquesta creixent politització pot arribar a comportar un grau de fidelitat i dependència entre partit governant i alts càrrecs de la Generalitat que acabi creant una elit política amb gran capacitat de decisió, desvinculada del Parlament i lliure del seu control polític. L'establiment de mecanismes tendents a un major control democràtic dels alts càrrecs de la Generalitat sembla, donades les circumstàncies actuals, una necessitat a què ineludiblement s'ha de do-

nar resposta.» I acabo amb la cita: «S'imposa, per tant, aprofundir en els valors democràtics de les institucions i garantir la major eficiència i neutralitat dels alts càrrecs amb especial rellevància institucional, tant els nomenats pel Govern com els que ho són pel Parlament.»

Aquesta cita que acabo de llegir del senyor diputat Joan Ridaó a la passada legislatura, referent a la Proposició de llei que va presentar sobre la idoneïtat dels alts càrrecs, en aquell moment, del Govern i del Parlament, em porta com a introducció a comentar, primer, i per deixar-ho clar d'entrada: nosaltres estem evidentment a favor del suport, com ho vam fer també en la passada legislatura, a la idoneïtat dels alts càrrecs designats pel Parlament. I no nosaltres: en aquell... –seguint amb el *Diari de Sessions*, i no els avoriré amb més cites–, el Partit Popular de Catalunya també hi estava d'acord, i el Partit Socialista de Catalunya també hi estava d'acord, Iniciativa per Catalunya també hi estava d'acord; tots hi estàvem d'acord.

I tant és així que, tot i que el senyor Ridaó en aquell moment, malgrat la petició de retirada que hi va haver per part del Partit Socialista i d'altres, va persistir i va sotmetre a votació aquella iniciativa, en aquell cas amb un resultat desfavorable, però favorable amb les que van venir després per part del Partit Popular i per part de l'actual tripartit conjuntament en aquell moment, amb iniciatives semblants centrades exclusivament en la idoneïtat dels alts càrrecs del Parlament; iniciatives que van prosperar i que van donar lloc que hi hagués una ponència que, precisament, havia d'elaborar el que avui estem debatent i que justificava –com també diu el *Diari de Sessions* en el seu moment–, en aquell moment, perquè no hi havia en marxa una proposta de reforma del Reglament.

Va acabar la legislatura i va decaure aquella iniciativa. Aquesta legislativa comença amb una proposta de reforma del Reglament assumida per tots i amb la constitució d'una ponència que està treballant en la reforma del Reglament. I, precisament, aquesta proposta contempla específicament, en el seu articulat la designació i revocació dels alts càrrecs.

Per tant, la meua pregunta és: què estem fent aquí, si ja hi ha una ponència que està treballant això, que precisament ahir en el marc de la Ponència en vam parlar i, per cert, la majoria de grups estaven disposats a retirar aquestes iniciatives perquè la Ponència del Reglament pogués treballar sense interferències? O sigui, no sé què estem fent aquí. En aquest sentit, nosaltres demanem la retirada d'aquestes iniciatives, en benefici del treball de la Ponència.

Deuen haver notat que en la cita que jo he fet al principi, a la iniciativa en el seu moment d'Esquerra Republicana, es parlava d'idoneïtat d'alts càrrecs del Govern i del Parlament. A ningú escapa que les d'ara –aquí sí que sé per què– fan referència només als del Parlament. Vostès deuen saber, vostès deuen saber què és el que ha canviat. Perquè jo pregunto al senyor Ridaó: per què en la passada legislatura demanava idoneïtat de càrrecs del Govern i del Parlament i ara només del Parlament? (*Veus de fons.*) Això..., m'he mirat les iniciatives que hi han aquí.

Per tant, en tot cas..., aquesta és la resposta que després ens donarà el senyor Ridaó; jo crec que, la resposta, en el fons tots la sabem quina és. i en tot cas, com he dit abans, pel que fa al Parlament, evidentment, hi estem d'acord; en tot cas ja en parlarem més endavant respecte al Govern, tenint en compte les manifestacions del mateix conseller de Governació, en els compromisos que va assumir en el seu moment en aquesta línia, a l'inici d'aquesta legislatura.

En definitiva, entenem que aquesta proposta és tècnicament deficient, és políticament inoportuna, procedimentalment inadequada. És una proposta que interfereix en la Ponència del Reglament. El Reglament ho pot regular. La designació dels alts càrrecs anirà..., que han de ser designats pel Parlament, la fixarà la seva pròpia llei específica –la del Síndic de Greuges, la de la Sindicatura de Comptes, els membres de la Corporació, etcètera–, i el Reglament, referent a siguin quins siguin els alts càrrecs que li hagin encomanat la designació, és el que ha d'establir el procediment d'avaluació i d'idoneïtat.

Per tant, jo els ho torno a demanar: retirin-les en benefici de la Ponència. I, en cas que no ho facin, nosaltres anunciem la nostra abstenció. Entenc jo que en aquest cas hauria convingut ser més discrets en aquestes matèries, tenint en compte les evidents contradiccions que jo he ressaltat respecte a les actituds a la passada legislatura, i, en tot cas, deixar treballar tranquil·lament, com ho està fent, la Ponència en aquest sentit. I, per tant, nosaltres avui ens abstindrem, sense perjudici de deixar molt clar que en el marc de la Ponència, evidentment, votarem favorablement que hi hagi el procediment d'avaluació i d'idoneïtat dels alts càrrecs designats pel Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. I, en primer lloc, la intervenció del senyor Puigdomènech m'obliga a fer un –espero– brevíssim excurs històric per explicar els antecedents i l'origen d'aquesta proposta, per recordar, com ell ha fet molt bé, que no és la primera vegada que examinem el procediment per a la designació d'alts càrrecs, tant del Govern com del Parlament, és a dir, aquells que es denominem «alts càrrecs de particular relleu institucional», no?, en què per cert intervé tot sovint, periòdicament, el Parlament, com avui mateix, que proveirem en aquest cas la vacant creada en el Consell Superior de Cooperació.

Miri, m'adreço a vostè particularment, senyor Puigdomènech... –veig que és un diputat peripatètic: pot escoltar mentre es desplaça cap al seu escó. En primer lloc, va ser en solitari, el nostre Grup Parlamentari, que el març de l'any 2000 va plantejar una proposició de llei per la qual es plantejava l'avaluació d'idoneïtat d'alts

càrrecs del Govern i del Parlament. Però després es va reformular aquella iniciativa, a instància de diferents grups de la cambra que van reclamar que en la nòmina dels càrrecs subjectes a l'avaluació hi fossin únicament els de relleu institucional. Per tant, ja va ser el nostre Grup, en companyia del Grup Socialista i d'Iniciativa per Catalunya Verds, que en la passada legislatura, el juliol del 2001, va fer una proposta idèntica a la que avui estem examinant aquí. Després va ser el Grup Popular que una mica més tard, el setembre del 2001, va entrar una proposta idèntica a la que avui estem examinant aquí. Per tant, no hi ha hagut cap canvi a partir de l'inici d'aquesta legislatura, perquè, contràriament al que semblava indicar també algun altre diputat abans, la vida no comença ni acaba amb el pacte del Tinell, per sort per a tots plegats, no?

Per tant, de fet, les dues propostes que avui estem examinant ja van ser preses en consideració, i van decaure pel finiment de la legislatura. I avui les tornem a portar a l'ordre del dia, encara que hi ha una circumstància que jo li admeto que ha variat amb relació a ara fa un parell d'anys, com és que, evidentment, el Parlament ha començat a treballar en la reforma del seu Reglament i, per tant, hi ha un aspecte que, si vostè vol, parcialment afecta o modifica la proposta que avui es fa. D'entrada, per tant, vull dir que, si fa un parell d'anys hi vam votar favorablement, ara no hi ha cap motiu per variar aquell capteniment favorable tant a la proposta que presenten els grups que donen suport al Govern com a la que presenta el Grup del Partit Popular.

Miri, presentem una iniciativa, tant el Grup Popular com els tres grups que donen suport al Govern, que té un aspecte que toca el procediment i que, a més a més, escrupolosament la mateixa Proposició de llei remet al Reglament del Parlament; no entra –almenys la nostra– a taxar i a regular de forma exhaustiva, prolixa, aspectes de procediment. Però hi ha altres aspectes que sí que són substantius, no són adjectius, no afecten el procediment; per exemple, tot allò relatiu a l'elecció, a les majories necessàries, a la possible remoció dels alts càrrecs... I això no és un aspecte de procediment i que no afecta el Reglament del Parlament. Fins i tot la mateixa Ponència, una vegada preses en consideració aquestes proposicions de llei, podria aprofitar la discussió d'aquestes proposicions de llei per modificar puntualment les lleis de creació de les sindicatures de Greuges, de Comptes, del mateix Consell de l'Audiovisual o de la Corporació de Ràdio i Televisió, per preveure en els mecanismes de l'elecció d'aquests càrrecs aquest mateix procediment, i també, per què no?, la possible revocació per determinades raons taxades a la Llei. Per tant, són dues coses distintes.

Per tant, ja li admeto que hi ha un tema que afecta el Reglament; per tant, en coherència amb el plantejament que faci la Llei, actuarà la Ponència. I un altre aspecte més substantiu, en què no pot entrar el Reglament del Parlament, està vedat perquè és un aspecte de caràcter molt substantiu.

Dit això, tornar endarrere per dir que el punt de partida de les propostes és un punt de partida comú, i és la constatació que la funció de control d'aquest Parlament

sobre el nomenament dels càrrecs d'especial relleu institucional, que és el que avui es pretén, està insuficientment desenvolupada en el nostre sistema. I fixin-se bé que estem parlant de la funció de control, no de la capacitat d'intervenir per part del Parlament per nomenar o per designar aquests càrrecs, que això ja passa habitualment. Per tant, estem parlant d'una funció que en podríem dir de control, que va més enllà del simple nomenament i que no té per què ser entesa, per cert, com una fiscalització d'aquests càrrecs, perquè, evidentment, no estan subjectes a cap tipus de mandat imperatiu, llevat que, excepcionalment –cosa que també plantejgem en aquesta Proposició de llei–, se'n pugui plantejar per causes molt taxades la possible remoció. Recordi l'episodi, per exemple, de la Sindicatura de Comptes: tots els grups en aquesta cambra vam fer un cant a la revocació i a la remoció d'aquests càrrecs pels mateixos quòrums o majories necessàries per a la seva designació. I el problema va ser que la Llei de creació d'aquell organisme no ho preveia.

El control, per tant, ha de ser vist des d'una perspectiva, una lògica preventiva, i per sort a Catalunya, llevat d'aquest episodi de la Sindicatura de Comptes, no hi ha hagut el nomenament d'un fiscal general de l'Estat com el senyor Cardenal; no s'ha plantejat mai nomenar un conseller com el senyor Buttiglione, candidat a comisari de la Unió Europea. Però és evident que el nostre sistema de nomenaments planteja diguem-ne que interrogants més que seriosos, i, per tant, no hi ha possibilitats d'impuls i de control efectius sobre l'activitat de determinats alts càrrecs. I no existeix un *hearing* o una avaluació prèvia d'idoneïtat per part d'aquesta cambra, com hi és a la Unió Europea o als Estats Units, tot i que, per cert, en el projecte de llei que en aquests moments el Govern està elaborant per reformar la Llei de la Corporació ja es preveu, precisament, aquest tràmit, no? Per tant, tothom sap que assistim a un sistema institucional en què impera el repartiment per quota partidària, allò que a Itàlia en diuen la *lottizzazione*, i per tant existeix una creixent politització formal i material de l'Administració, i també d'alguns alts càrrecs.

En qualsevol cas, la preocupació que està en la base d'aquesta proposta, ja li ho dic, són alguns precedents més aviat poc edificants d'excessiva politització, i també de clara inadequació d'algunes persones per exercir alguns càrrecs –i li repeteixo l'episodi prou conegut de la Sindicatura de Comptes. Conseqüentment, el que volem és, d'alguna manera, assegurar que aquests càrrecs, quan siguin nomenats, responguin als criteris o als principis de mèrit, de capacitat, i també que es pugui, per què no?, avaluar la seva impecable trajectòria democràtica. I això passa aquí, com passa també en molts altres països. I si seguim així, sense algunes cauteles necessàries, que són les que planteja aquesta Llei, correríem, per tant, el risc que aquest Parlament esdevingués una simple corretja de transmissió dels partits polítics i de les seves quotes, i que amb el temps, evidentment, això podia acabar configurant –espero que no– una elit dirigent molt desvinculada d'aquesta cambra, però sobretot molt lliure del seu control polític.

I no s'oblidi, a més, que aquest mecanisme –ho he dit abans– és un recurs habitual i utilitzat, per exemple, a

la Unió Europea, per designar l'alt representant de la política exterior, per nomenar el cap de la delegació exterior de la Comissió Europea, per nomenar els comissaris. Repeteixo: aquest mecanisme va impedir que fos nomenat el senyor Buttiglione, company de partit del senyor Berlusconi. I, per cert, ara que ja sabem que forma part d'un partit de la dreta democràtica potser el tindrem aviat aquí fent campanya amb algun altre partit, no? També ha servit per nomenar els membres del Tribunal de Comptes de la Unió Europea; també els membres del Comitè Executiu del Banc Central Europeu.

I també a l'Estat espanyol existeix aquest mecanisme; existeix perquè serveix per nomenar els membres del Consell de Seguretat Nuclear, per nomenar el governador del Banc d'Espanya, per nomenar el Defensor del Pueblo, per nomenar vocals de l'ens públic Ràdio i Televisió Espanyola i per nomenar, també, alguns membres, cinc membres, de la Junta Electoral Central, a proposta dels diferents partits. Això no només perquè ho prevegin les lleis de creació, no en tots els casos, però també a través d'una resolució de la Presidència del Congrés dels Diputats, que així ho establí, per cert, a instàncies del Partit Popular, en l'anterior legislatura.

Per això ens felicitem de l'oportunitat, de l'interès, de la vigència d'aquestes dues iniciatives. Evidentment, ja hem anticipat el nostre capteniment i vot favorable. Per tant, això vol dir que acabaran prosperant i, en definitiva, vinculant la part que toqui a la reforma del Reglament del Parlament. El cert és que el que avui acabarem fent és enfortir la democràcia, enfortir també la salut de les nostres institucions i, evidentment, també donar –per què no?– un paper molt més dinàmic i molt més necessari..., molt més efectiu a aquesta mateixa cambrà.

Gràcies, senyor president; senyors i senyores diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grups d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó també per donar suport que tiri endavant la presa en consideració d'aquestes proposicions de llei presentades, perquè busquen el mateix objectiu: obtenir més transparència en l'elecció dels càrrecs de designació parlamentària i que aquestes dues proposicions de llei, doncs, el que garanteixen, el que volen garantir, és la idoneïtat dels candidats a partir d'un procés d'avaluació. Això ens sembla que és un element, ja s'ha dit abans, de radicalitat democràtica i que, per la qual cosa, nosaltres, com no podia ser de cap altra manera, hi donarem suport.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I a més a més, perquè serveixi per fer una ponència; una ponència per establir coses que potser encara no estan ben establertes aquí, una ponència per saber a qui s'aplica concretament –hi ha unes diferències entre la proposta que feia el Partit Popular i la que feien els nostres grups–, com s'aplica, si ha de ser vinculant, si

hi pot haver una revocació, si no hi pot ésser en les diferents designacions. I, sobretot, també el procediment, que el procediment –també ja s'ha dit aquí– en la ponència de reforma del Reglament, doncs, ja s'està discutint, ja estem amatents a tot aquest procés, que ja tenim un escrit fet i que caldrà, doncs, adequar-ho a aquest procés que hauran d'anar ara paral·lel. I per això és bo que es pugui discutir al més aviat possible.

Per això, per totes aquestes qüestions, jo demanaria al senyor Carles Puigdomènech i a Convergència i Unió que, davant de tots aquests aspectes, que ens demostren que l'únic que busquen és aquesta radicalitat democràtica i aquesta transparència, compartida també pel Grup de Convergència i Unió, que poguéssim treure aquestes preses en consideració per unanimitat i d'aquesta manera poder avançar tots junts a elaborar tots aquests procediments, que, de ben segur, els ciutadans ens ho agrairan.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Puigdomènech, té la paraula, suposo que per al·lusions. Un minut.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Per donar resposta al senyor Boada i també per una breu contradicció del senyor Joan Ridao. Respecte a la passada legislatura, li vull recordar que les dues iniciatives que van prosperar en la mateixa línia que aquesta, i que nosaltres, evidentment, vam votar favorablement, les dues –això no ho ha dit, senyor Ridao– van quedar en suspens –van quedar en suspens– i es va dir i es va acordar que es creava una ponència conjunta de tots els grups utilitzant com a document de treball les iniciatives que hi havia.

Això és el que es va fer, però les iniciatives van quedar en suspens, perquè s'entén que quan estem parlant de càrrecs de designació pel Parlament de Catalunya és bo que hi hagi una posició de partida conjunta per part de tots, i que no hi hagin iniciatives d'alguns grups pel seu compte.

Per tant –i amb això també dono resposta al senyor Joan Boada–, si els altres grups estiguessin d'acord a seguir aquesta metodologia, que és exactament la mateixa que teníem la passada legislatura, nosaltres podríem votar favorablement. Si no, com he dit abans, i a més en el marc del Reglament, en tot cas en tornarem a parlar, deixant, sí, molt clar, evidentment, que nosaltres estem a favor d'aquest tipus d'iniciativa en el marc corresponent, com ho vam demostrar votant-ho favorablement ja la passada legislatura també.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Ridao, té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, no, únicament per fer notar que no hi veig cap contradicció en el que el senyor Puigdomè-

nech diu i el que jo he dit des de la tribuna, perquè jo he dit senzillament que aquelles dues proposicions de llei que es van prendre en consideració van acabar decaient pel finiment de la legislatura. Que haguessin quedat en suspens o no és una veritat que jo no li discuteixo, ni ho he fet abans. Per tant, no hi ha cap contradicció. Es van prendre en consideració i van acabar decaient, i això és el que és.

El president

Posarem, doncs, a votació aquests dos punts de l'ordre del dia. En primer lloc votarem el tercer punt, que és el debat i votació de la present consideració de la Proposició de llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Proposició ha estat presa en consideració per 79 vots a favor, 46 abstencions i cap vot en contra.

Posarem a votació el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei relativa als alts càrrecs nomenats pel Parlament i als criteris i els procediments per avaluar-ne la idoneïtat, presentada, en aquest cas, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat també aprovada, en aquest cas per 79 vots a favor, 44 abstencions i 1 vot en contra.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'aplicació del tipus reduït de l'IVA als centres residencials (tram. 270-00011/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la present consideració de la proposta de Resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'aplicació del tipus reduït de l'IVA als centres residencials. Té la paraula per presentar-la, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries. *(Pausa.)* Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat aquesta proposta de resolució per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'aplicació del tipus reduït de l'IVA als centres residencials. Com hem comentat en diferents ocasions en aquest hemicle, un dels reptes que hem d'afrontar és l'augment de l'esperança de vida. Avui les persones majors de seixanta-cinc anys signifiquen

aproximadament gairebé el 18 per cent de la població. Alhora que molta gent arriba a aquesta etapa de la vida en bones condicions físiques i psíquiques, també és cert que aquest increment també significa un augment de les necessitats d'atenció sociosanitària de les persones grans. Es viu més anys i millor, en general, però això no treu que també els darrers anys precisen molta atenció.

També és cert que la gent, les persones grans, volen ser ateses a casa, però en molts casos no és possible per raons familiars o per raons de la dependència. Aquest tema, que explicava per a les persones grans, també de forma similar es pot aplicar a persones amb disminució psíquica, amb disminució física, a infants, etcètera. Quan la persona ha d'anar a un centre residencial, qui fa front a les despeses és la família. O quan la família no hi pot arribar, l'Administració. Per tant, hem de fer que els costos d'aquests serveis siguin els necessaris per oferir un servei de qualitat, però, en canvi, en el sistema impositiu actual no s'entén que s'apliqui un IVA del 7 per cent, que va a les arque de l'Estat, i que està suportat per les famílies i per la Generalitat o altres administracions.

Per tant, vol dir que les famílies, les administracions, estem pagant una part important del que es paga per un centre residencial uns diners que van a parar al Govern de l'Estat. Com he dit, no són només uns serveis per a les persones grans, sinó també serveis destinats a persones amb disminució severa, a infants, etcètera.

Amb referència a aquests serveis de centres residencials, cal dir que estan regulats, pel que fa a l'IVA, per la Llei 37/92, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, que al seu article 91.1 inclou les operacions a les quals s'aplica el 7 per cent d'IVA, entre d'altres les prestacions de serveis d'hostaleria, acampada i balneari, els de restaurant i, en general, el subministrament de menjars i begudes per consumir a l'acte. Dins d'aquest apartat, amb aquest redactat, hi estan inclosos els centres residencials i, per tant, aquests queden equiparats a hotels i balnearis. Com és evident, evidentíssim, per una banda les activitats que presten els centres residencials no tenen res a veure amb les que realitzen els hotels, els balnearis, les zones d'acampada. Per altra banda, el tipus que s'aplica a aquesta activitat hauria de ser diferenciat, atès que la repercussió i l'activitat social que se'n deriva és molt i molt diferent.

Per aquest motiu, la present Proposició de llei estableix una reducció del tipus del 7 al 4 per cent per a les prestacions de serveis i assistència social que porten a terme els centres residencials. Amb aquesta mesura, que hem intentat impulsar en diferents ocasions, però sempre ens hem trobat amb la mateixa paret al davant –esperem que avui no– es pretén donar una cobertura fiscal adient a les activitats i serveis que realitzen els centres residencials.

Per tant, aplicar el màxim de tipus reduït, el del 4 per cent, perquè tots aquests centres, quan facturin a les famílies o a l'Administració, no sobrecarreguin amb un impost que va parar als recursos de l'Estat i que, en canvi, són per atendre persones amb dependència, sigui del tipus que sigui.

Per això aquesta proposta de resolució preveu presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei que modifica l'article 91 de la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost del valor afegit. Aquesta modificació consisteix a addicionar un punt tercer, dins l'article 91.2, amb la següent redacció: «La prestació de serveis i assistència social per a nens i nenes, joves, incapacitats físics i psíquics, i gent gran en centres residencials.» En quedar dins de l'article 91.2, voldria dir que quedaria dins del tipus d'IVA reduït del 4 per cent en lloc del 7 per cent.

Com he dit, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, hem intentat en diferents ocasions tirar endavant aquesta proposta. Sempre ha semblat que anava endavant, però a darrera hora sempre s'ha quedat aturada en el mateix lloc.

Creiem que aquesta nova oportunitat no l'hem de perdre, perquè aprovar aquest tipus d'IVA reduït significa beneficiar les famílies i significa beneficiar també l'Administració en les despeses..., en els recursos, més ben dit, que destina a l'atenció a les persones grans, a les persones amb disminució, etcètera, a infants, adolescents, joves que han d'estar en un centre residencial. I, per tant, és un benefici que voldrà dir que els recursos que tenen les famílies, que té l'Administració podran anar més al servei de les persones i no a donar més recursos al Govern de l'Estat, que no ens sembla que aquesta sigui l'Administració d'uns i altres.

Per això estem segurs, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que els grups parlamentaris d'aquesta cambra donaran suport a aquesta proposta per aconseguir un IVA reduït per als centres residencials.

També dir que no proposem un IVA zero, perquè això significaria també una dificultat per a tot el sector privat, que aleshores no podrien repercutir l'IVA.

I, per tant, doncs, demanem als grups parlamentaris suport a aquesta iniciativa, que, en definitiva, com dèiem, beneficiarà les famílies i també el mateix Govern de la Generalitat, perquè els recursos no aniran a l'Estat, sinó que aniran i serviran més per a les persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Tenen ara la paraula, per fixar la posició, els diversos grups parlamentaris. I en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ho pot fer la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyores diputades, senyors diputats. Aquesta Proposta de resolució sobre la Proposició de llei d'aplicació del tipus reduït de l'IVA als centres residencials ens provoca tot un seguit de reflexions, però suposo que també és d'això del que es tracta.

Les noves necessitats socials i l'augment de l'esperança de vida fan que l'atenció residencial i els serveis d'aten-

ció a la dependència siguin un àmbit que ha de créixer molt més en els propers anys, més del que ha crescut fins ara, també de forma més ordenada, més planificada; créixer en prestacions, créixer en la seva pròpia definició i ordenació, i créixer perquè realment sigui equitatiu socialment i territorialment.

A més, és cert, estem d'acord que hem de buscar els mecanismes adients per tal de facilitar els serveis d'atenció a les persones, com és en aquest cas els serveis residencials, i que no suposin una càrrega excessiva especialment per a aquelles famílies amb més necessitat.

És per això que, en una primera lectura d'aquesta Proposta de resolució, seria correcte el fet de plantejar-nos una mesura així. Però, anant més enllà, del que es tracta no és de tractar parcialment la qüestió, sinó de trobar els mecanismes correctes i coherents perquè realment siguin mesures que repercutixin de forma positiva i de forma global en la prestació dels serveis, i especialment en les persones que són destinatàries d'aquests serveis, en definitiva, les famílies.

El suport a la dependència forma part de l'agenda política. Tots els grups parlamentaris reconeixem que és clau afrontar aquesta qüestió. A nivell d'Estat ja s'ha presentat el Llibre blanc de la dependència, com a pas previ a tots els treballs de la llei estatal de la dependència, que s'impulsarà des del diàleg social i polític amb el sector, i també, evidentment, i ha de ser així, amb els diferents nivells d'administracions, i també el Catàleg de serveis i de prestacions de suport a la dependència –o a la vida independent, per dir-ho de forma més positiva– serà un pilar també de la nova llei de serveis socials catalana.

En aquesta definició del model, hem de treballar el Catàleg dels serveis, els nivells competencials, i hem de treballar amb profunditat el que és el model de finançament, que és clau perquè realment sigui un model que sigui universal, de qualitat i econòmicament sostenible. Haurem de definir aquest model de finançament, tant pel que fa al sector públic com pel que fa al sector privat, i evidentment les repercussions a les famílies per tal d'aconseguir-hi l'accés, que és en el fons el que vol, crec, aquesta proposta, i el que volem tots.

És aquest el marc idoni on s'han de tractar, per exemple, propostes que puguin afectar la tributació dels serveis del sector, i no de forma parcial i separat de tot el sistema, que és al que donaria peu aquesta Proposta de resolució. És aquest el marc idoni que en aquests treballs..., en afrontar tot el tema de l'atenció a la dependència..., on sobretot buscar les fórmules més adients perquè realment siguin mesures progressistes, és a dir que beneficiïn les persones que més ho necessiten en funció de les seves característiques, de les seves rendes, etcètera.

La reforma fiscal... –és una altra reflexió–, les reformes fiscals no tenen sentit, si es tracten parcialment, ni des del punt de vista econòmic, perquè repercuteix en el pressupost –una reducció dels ingressos en un àmbit provoca que s'ha d'augmentar en un altre–, ni tampoc des del punt de vista social.

Ho torno a repetir, sí que estem d'acord a afrontar el debat, a estudiar les mesures necessàries per millorar les prestacions i l'accessibilitat als serveis, que és, en definitiva, el fons d'aquesta proposta, i el Govern així també ho assumeix. Ara, creiem que tenim l'ocasió, l'oportunitat per fer-ho i per fer-ho bé.

A més, hi ha alguns altres aspectes, alguns altres aspectes tècnics, a tenir en compte en aquesta proposta. Per exemple, els centres residencials per a infants ja estan exempts d'IVA, perquè únicament en poden ser titulars les entitats públiques o privades sense ànim de lucre. El mateix passa a les places concertades per l'Administració per a les residències de gent gran. I també estan exempts d'IVA els serveis prestats per entitats privades de caràcter social que compleixin uns requisits, és a dir que siguin entitats sense ànim de lucre. O els serveis d'hospitalització i d'assistència sanitària.

Una última reflexió, per acabar, si m'ho permeten, a nivell més general. Els drets socials a què aspirem i l'augment i la millora dels serveis de benestar que volem per ser un país socialment avançat, perquè la gent pugui gaudir de benestar i de qualitat, perquè la gent pugui gaudir de la seguretat que li pot donar disposar d'una prestació quan ho necessita, o de tenir el suport quan té una situació de dependència o d'una plaça de residencial, tota aquesta voluntat, aquesta aspiració requerirà un debat en profunditat sobre el finançament i sobre la tributació.

Per tant –i és aquesta la reflexió–, també s'ha de ser coherent a l'hora de demanar més serveis i de més qualitat, i al mateix temps difondre la cultura d'abaixar els impostos sense més. Faig aquesta reflexió –sí que ho vull deixar clar–, no potser en concret per a aquesta proposta, que sí que té un caràcter clarament social, sinó com una reflexió en general.

Bé, com s'ha pogut seguir de tota la meva intervenció, el nostre vot serà contrari a aquesta Proposta de resolució, no pel fons, que estem disposats a entrar-hi i afrontar aquest debat de l'accessibilitat als serveis, de la millora de l'accés de les famílies en tota aquesta sèrie de serveis, que cada vegada n'hi ha més requeriment, i han de créixer molt més..., però sí en el marc idoni i de forma més global i coherent.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens ha presentat una proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'aplicació del tipus reduït de l'IVA als centres residencials. En la seva proposta demanen que s'afegeixi un nou punt, l'article 91.3, per tal que l'atenció i la prestació de serveis i assistència

social es puguin beneficiar d'una reducció dels tipus impositius, passant del 7 actual al 4 per cent.

En aquest moment, la Llei 37/92, del 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, permet aplicar el 4 per cent a tots aquells productes que entenem productes bàsics, com els de l'alimentació o els culturals, com poden ser els llibres, diaris, música, quan aquests es financen..., el seu finançament no sobrepassa el 75 per cent per a publicitat; també els medicaments, o els cotxes per a les persones amb deficiències físiques, hi apareix l'ortopèdia, etcètera.

En canvi, amb l'IVA que s'aplica als centres residencials d'atenció social se'ls equipara als establiments hotelers, als establiments de restauració, balnearis, etcètera. I no és de justícia. I no és de justícia que les places residencials hagin de suportar la mateixa pressió fiscal que les places d'hotel o de restauració.

Entenem que la seva funció és clarament diferenciada, i també ho és el procés administratiu per a la seva autorització de funcionament: per a les places residencials es necessita acreditació com a entitat col·laboradora de l'Administració, mentre que per a les places hoteleres aquest requisit no és necessari.

En aquest cas es fa evident la necessitat d'aquest IVA reduït, atès que l'Administració, en aquest cas, actua mitjançant una subvenció a les persones, i és l'usuari del servei qui, amb posterioritat, té de suportar aquest IVA. I deia que aquesta reducció i aquesta funció és clarament diferenciada perquè l'opció residencial, potser temps enrere era una opció voluntària, però avui dia s'ha convertit en molts casos en una necessitat, en un servei de primera necessitat, en un servei de primera necessitat per atendre, malauradament, persones de dependència moderada o de dependències severes.

És cert que l'atenció a la dependència –vostès ho fan en la seva exposició de motius...– recau majoritàriament en l'entorn familiar, i vostès ho manifesten, com deia, en la seva exposició de motius. Però jo també vull aprofitar aquí per recordar que precisament la intervenció i el model polític del Departament de Benestar i Família es dirigeix principalment a donar suport a la família i a l'aplicació de fórmules que facilitin l'atenció domiciliària.

Però s'estima, això és cert, que prop d'un 4 per cent de persones grans són usuàries de serveis residencials, tant públics com d'entitats socials o mercantils. I aquesta prestació, evidentment, té un cost per a la persona, i és de justícia, com deia abans, que aquests serveis estiguin gravats només amb un 4 per cent i no amb un 7 com és fins ara.

És bo també recordar-los que clíniques, hospitals, que presten també serveis similars a la dependència, disposen també d'un tipus impositiu del 4 per cent.

Aquesta és una mesura que afavoreix les persones grans, les persones amb deficiències, com deia el diputat que m'ha precedit, i que, malauradament, estem parlant d'un col·lectiu que no té les millors condicions econòmiques en el nostre entorn social. Per tant, és una bona proposta.

Ara bé, vostès, en la seva proposta de modificació del punt 3, cometen un error en la seva redacció. I estem parlant d'una proposta que hem d'enviar a Madrid. Cometem un error en la seva redacció atès que la prestació de serveis assistencials per a nens i nenes, actualment està exempta d'aquest impost. També estan exemptes d'aquest impost les places concertades per l'Administració. I n'estan exempts perquè els titulars d'aquests serveis han de ser entitats públiques o privades però sense ànim de lucre. I l'article 20 de la mateixa Llei que es pretén modificar ho deixa ben clar i així ho determina.

I en segon lloc, no té gaire sentit, tanmateix, fer reformes fiscals d'aquesta manera parcialitzada, i creiem que aquestes s'han de fer dins d'un marc més global. De fet, el Departament d'Economia ja ha adquirit aquest compromís. I ha adquirit el compromís que abans que acabi aquest període de sessions s'entraran iniciatives en aquest Parlament en la línia de la que avui estem debatent.

Per tant, el nostre vot, el vot del nostre Grup, és un vot desfavorable a la seva proposta.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup del Partit Popular de Catalunya, el senyor Joan López.

(Pausa.)

Senyor Joan López...? (Pausa.) Perdó, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya... (Pausa.)

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan López. (Veus de fons.) Doncs, algú del Grup Parlamentari es vol posicionar o...? (Pausa.)

Bé, doncs, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, prenem en consideració la Proposta de resolució que presenta el Grup de Convergència i Unió, que el que proposa és reduir l'IVA que s'aplica als centres residencials de manera que passi de l'actual situació, en què es tributa un 7 per cent, a un 4 per cent, que seria aquell tipus de tribut que s'aplica als béns de primera necessitat.

Es tracta, per tant, d'una proposta molt concreta, des del punt de vista de tributació, que s'aplica, per altra banda, en uns centres residencials concrets, no a tots, perquè, com abans ja algun dels diputats que m'ha precedit ha especificat, els centres públics, les places concertades no tributen en concepte d'IVA, i, per tant, diguéssim, aquest tipus de reducció s'aplicaria exclusivament als centres residencials privats, i el caràcter de considerar-los de primera necessitat, de fet, respon no tant, lògicament, a les característiques de la seva titularitat, sinó, precisament, a la dificultat d'accés a places

públiques, perquè són limitades, i a la necessitat que moltes persones tenen d'acollir-se a centres residencials privats, precisament per aquesta manca de places públiques i també a altres i diverses fórmules per atendre les situacions de dependència, i això és el que els donaria, en aquest sentit, la característica de ser un bé de primera necessitat, que justifica aquesta Proposta, que, en els seus aspectes bàsics, compartim, i, per tant, la necessitat de revisar aquesta tributació als centres residencials en la mesura que compleixen no qüestions, podríem dir-ne, accessòries, sinó de primera necessitat, doncs, és un aspecte a tenir en compte.

És, per tant, una mesura concreta, però que pensem, al mateix temps, que cal situar-la en dimensions de caràcter més general. Compartim també algun argument que s'ha donat abans aquí: que, justament en el context en què estem ara, en què es discuteixen a nivell de Catalunya i a nivell també de l'Estat totes les qüestions de finançament relatives, per una banda, als temes sanitaris, i, per altra banda, a com s'atenen les situacions de dependència, ens sembla que és molt més lògic i molt més pertinent veure tot el plantejament global que es fa per atendre aquestes situacions —pel que es refereix també a aplicar quin tipus de tracte es fa a tots els centres, a tots els serveis, a totes les entitats que presten serveis en aquestes dimensions—, ens sembla que val més la pena agafar aquesta dimensió global, en un moment, hi insisteixo, que es discuteix, perquè no és que ho ajornem... Abans el diputat de Convergència i Unió, el senyor Cleries, ha dit: «En diferents moments, això ho hem intentat impulsar i no hi ha hagut manera.» Però és que fa uns anys no s'estava debatent el tema del finançament de la sanitat, no s'estava debatent ni posant fil a l'agulla al tema d'atendre les situacions d'atenció a la dependència, i ara és un escenari diferent. Per tant, quan nosaltres justifiquem que votarem que no en aquesta Proposta és perquè situem aquesta Proposta concreta, junt amb d'altres, en el que és tota aquesta solució que cal donar en aquesta situació.

I permeti'm també una reflexió, ja que hem passat del concret al general, de caràcter general, que no afecta tant el contingut de la Proposta, però també m'agradaria fer referència al fet que aquesta Proposta, de fet, es basa en una situació d'un determinat estat de coses en l'atenció a les persones grans, a les persones amb discapacitats, que ens resulta insatisfactòria.

Jo alludia abans al fet que si hem de considerar les residències privades com a béns de primera necessitat és perquè hi ha alguna altra cosa que falla en el sistema, és a dir, perquè no tenim prou places públiques, o perquè no tenim, i això no s'ha citat, prou atenció domiciliària que faci front al que la major part de gent desitja, que és no haver d'anar a residències, sinó poder ser atès a casa seva i no necessàriament dependent de la família, sinó també a través de l'atenció domiciliària.

I ho dic, precisament, perquè a partir del que són les polítiques que el mateix Govern anterior havia fet en aquest terreny, en què hi ha hagut poca creació de places públiques i molt poc impuls a l'atenció domiciliària —que també depèn dels ajuntaments, lògicament, però que també depèn del finançament que rebin—, això

ha donat un camp molt ampli a la iniciativa privada, a la iniciativa mercantil, molta amb afany de lucre, que està traient lucre de situacions que no haurien de ser objecte d'aquest lucre, perquè si entenem que són serveis de primera necessitat hauríem de poder atendre'ls a partir de la responsabilitat pública, no a través de l'esforç individual, que el fan les persones i que fan també les famílies.

I, per tant, també hem de fer un plantejament de canvi de model –que el mateix Govern de Catalunya també comença, en aquest sentit, a posar-hi fil a l'agulla–, de més atenció domiciliària perquè sigui cada vegada menys necessari anar a residències, i no perquè en les residències les persones no estiguin ben tractades, sinó que torno a insistir que, en tot cas, la major part de la gent prefereix seguir a casa seva, com un dret, també, que hem de poder saber atendre i poder respectar.

Insisteixo que això desborda una mica, evidentment, el que és la Proposta concreta, però sí que ens parla del model, i també hem de fer referència al model per veure, en definitiva amb propostes concretes, quines coses es volen impulsar i quines no.

En tot cas, votarem en contra d'aquesta Proposta, perquè, hi torno a insistir, entenem que s'ha de situar en el marc més general de com s'aborda tot el finançament dels temes de dependència i sanitaris.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Cridem a votació. (*El Sr. Cleries i González demana per parlar.*) Senyor Cleries?

El Sr. Cleries i González

Sí, president, era per contradiccions, si podia intervenir un moment.

El president

Té un minut.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies. Bé, és una mica sorprenent, perquè tots els arguments que donen són a favor, però a l'última frase sempre posen el «però».

Que les residències, els centres residencials, estiguin equiparats a hotels o a balnearis, o a centres d'acampada, és sorprenent, i, per tant, això no modifica gens el fet que s'estigui parlant del finançament sanitari o de la millora del finançament de tot el conjunt de la Generalitat. Per tant, són temes que no tenen res a veure, sinó que es tracta que dintre del model impositiu de l'IVA els centres residencials quedin amb un IVA reduït i que no siguin considerats hotels, perquè no hi tenen res a veure.

I, a més a més, si parlem de places de residència, com ara deia l'última intervenció, la darrera legislatura se'n van crear 7.200, i, en canvi, el primer any de tripartit, zero places de residència noves, i l'atenció domiciliària, zero places noves, perquè només es va augmentar l'índex de preus al consum, i, per tant, no va significar

cap augment de l'atenció domiciliària des dels ajuntaments, perquè no es van augmentar els recursos.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Algú més demana la paraula? No? (*Pausa.*)

Posem, doncs, a votació, aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 67 vots en contra.

Designació d'un membre del Consell Superior de Cooperació (tram. 284-00026/07)

El següent punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Superior de Cooperació. En compliment de l'article 154.1 de la Llei 18/2002, de 5 de juliol, de cooperatives, sobre la composició del Consell Superior de Cooperació, passàrem a l'esmentada designació. Ha estat proposat el senyor Ramon Armengol i Torrent. D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònic i secreta. Aquesta presidència proposa que la votació es faci per assentiment. D'acord?

Doncs, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queda designat el senyor Ramon Armengol i Torrent.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català a les universitats catalanes (tram. 300-00924/07)

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català a les universitats catalanes. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Senyor president... (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula, gràcies; endavant –endavant.

La Sra. Dellunde i Clavé

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, Esquerra li presentem avui una interpellació sobre la situació actual del català a les universitats. El procés de normalització lingüística que han experimentat les nostres universitats al llarg d'aquests vint-i-cinc anys ha permès que la llengua catalana hagi esdevingut una llengua institucional i de prestigi. Malgrat aquests avenços, hi ha reptes importants que tenen les nostres universitats amb referència a la nostra llengua.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Vull explicar-li una anècdota real, d'un professor de dret de la Universitat de Barcelona, que il·lustra alguns dels elements de l'actual debat sobre la llengua a la universitat. Resulta que a aquest professor li van dir que a classe tenia un estudiant estranger amb problemes de comprensió del català, i va decidir fer la classe en castellà. Al final de la classe, l'estudiant estranger se li va acostar i li va dir: «Por favor, próximo día, castellano.» No crec que el malentès es produís perquè el professor tingués un castellà poc acurat, sinó, més aviat, perquè aquell estudiant estranger dominava poc el castellà i no es va donar que aquell professor feia realment la classe en castellà.

Fa vint-i-cinc anys la mobilitat estudiantil amb prou feines s'albirava, i en aquests anys s'ha aconseguit que el català sigui llengua institucional, s'ha aconseguit funcionar administrativament en català i hem aconseguit tenir el personal administratiu i de serveis capacitat lingüísticament per fer efectiu el funcionament en català d'aquestes institucions. Per tant, s'ha tornat a fer possible que el català sigui una llengua per ensenyar a la universitat, per aprendre i per transmetre allò que s'ha après. S'ha fet, conjuntament amb altres institucions catalanes, una llengua d'administració, però també una llengua de ciència, i s'han estret els vincles amb les universitats dels Països Catalans creant la xarxa d'universitats Institut Joan Lluís Vives.

Aquesta recuperació ha estat possible amb molta gent: professorat, treballadors i responsables universitaris, serveis i gabinets de llengua. Ells han sabut fer arrelar i fer créixer el català a les universitats. Hem fet molt i hem aconseguit molt. Però, quant temps fa que estem així? Quant temps fa que els índexs de docència en català són els mateixos o en alguns casos descendeixen?

En tot aquest procés, hi ha un element nou al món universitari que entra en joc d'una manera creixent durant els anys noranta: la mobilitat estudiantil. Evidentment, aquesta mobilitat no és la causa de l'estancament, però no hi ha dubte que és un factor que hi influeix, perquè és un fet que la presència d'estudiants estrangers fa que classes que es feien en català passin sovint a impartir-se en castellà.

Durant tots aquests anys la política lingüística universitària ha prioritzat, podríem dir-ne, l'estratègia productiva, és a dir, destinar recursos a productes i oferir serveis, productes i serveis perquè la comunitat universitària aprengui o perfeccioni el català, per fixar i difondre la terminologia, per generar textos en català, però, en canvi, hi ha hagut mancances en l'estratègia regulativa. Aquesta és la gran assignatura pendent: és l'exigència de coneixements de català als que són professors universitaris. Encara ara, un professor pot treballar a la universitat sense el deure de conèixer la llengua pròpia de la universitat.

Què és el que ens diu el marc legal? La Llei de política lingüística de l'any 98 fixa les bases del model lingüístic en l'ensenyament universitari. En l'article 24.3 ens diu: «El professorat dels centres d'ensenyament universitari de Catalunya ha de conèixer suficientment les dues llengües oficials d'acord amb les exigències de la seva tasca docent. Aquesta norma no és aplicable al

professorat visitant i a altres casos anàlegs. Correspon a les universitats establir els mecanismes i els terminis pertinents per complir aquest precepte.»

D'altra banda, la Llei d'universitats del 2003, en l'article 6.4, estableix el següent: «D'acord amb la Llei del 7 de gener de 1998, de política lingüística, el professorat universitari, llevat del visitant i casos anàlegs, ha de conèixer suficientment les dues llengües oficials d'acord amb les exigències de llurs tasques acadèmiques. El Govern, d'acord amb la normativa vigent i mitjançant el Consell Interuniversitari de Catalunya, ha de garantir que als processos de selecció, accés i avaluació es concreti el dit coneixement suficient.»

Per tant, les dues disposicions citades coincideixen pel que fa a l'exigència d'un coneixement suficient per part del professorat universitari, però la diferència entre ambdues rau en el contingut del mandat o en l'habilitació competencial.

La llei de política lingüística atribueix a les universitats establir els mecanismes i terminis pertinents, però la LUC disposa que és el Govern, d'acord amb la normativa vigent i mitjançant el Consell Interuniversitari, que ha de garantir l'esmentat principi.

Els dos preceptes, però, no són contradictoris, ja que es poden interpretar de manera conjunta com a reconeixement de les competències respectives del Govern i de les universitats. I les universitats, que tenen una doble condició en tant que administracions i centres d'ensenyament superior, se subjecten també a les determinacions derivades de règim jurídic o lingüístic vigent, sens perjudici del reconeixement de la seva autonomia en el seu àmbit.

Per tant, el principal interès jurídic a protegir seria el dret dels estudiants universitaris a emprar la llengua catalana i a poder rebre l'ensenyament en català, hauria de tenir unes garanties suficients en totes les universitats i, consegüentment, sembla lògic i convenient propugnar la necessitat de garantir una uniformitat mínima en la regulació jurídica d'aquesta matèria.

Per acabar, volia citar una resolució de la Xarxa Joan Lluís Vives, en el sentit que ara és el moment novament de fer una crida a la sensatesa i demanar a tots els partits polítics i als nostres dirigents que no instrumentitzin la llengua, sinó que treballin conjuntament per al manteniment i la promoció de la nostra llengua com a vehicle de transmissió de cultura, ciència, i comunicació entre homes i dones, per tal que pugui assolir un ús normalitzat, és a dir, que desenvolupa totes les seves funcions sociolingüístiques com a llengua de cultura moderna.

És per això, senyor conseller, que m'agradaria que ens pogués explicar quines són les mesures que portarà el seu Departament per, en primer lloc, disposar de diagnòstics actualitzats sobre la situació lingüística a la docència a les universitats, perquè potser encara ens manquen dades; en segon lloc, fer del català la llengua d'ús normal de la docència universitària, tenint en compte diferències entre els diferents estudis i poder assegurar el dret individual dels estudiants catalans per poder rebre els ensenyaments en llengua catalana i poder emprar-la en les diferents activitats acadèmiques.

I, per tant, concretant, com és possible desenvolupar aquest article 6.4 de la LUC, com pensen fer-ho per garantir també el coneixement del català del professorat, també quines mesures prendran per fer-ho possible, quin suport rebran els serveis lingüístics de les universitats.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; senyor president, honorable conseller.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per donar resposta a la interpellació formulada en nom del Govern, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Carles Solà i Ferrando)

Senyor president, senyores i senyors diputats, il·lustre diputada. Els indicadors lingüístics que les pròpies universitats catalanes situen l'ús del català en l'àmbit de la docència en un interval que va entre el 60 i el 90 per cent. Aquestes xifres presenten una variabilitat força important, així mentre que la Universitat de Girona frega el 90 per cent de l'ús del català en la docència, d'altres universitats públiques es queden per sota, de poc, això sí, del 60 per cent.

D'altra banda, l'ús de terceres llengües, se situa al voltant del 5 per cent, i principalment és destacada la presència de l'anglès en el tercer cicle universitari. Aquestes dades, però, s'obtenen a partir de metodologies força diferents i es recullen en dates no coincidents, de manera que des del Departament estem estudiant les mesures adients per unificar mètodes i aconseguir que les dades que ens són proporcionades siguin realment comparables.

Una de les prioritats d'aquest Departament, que també ho és del Govern, es donar el màxim suport a l'extensió de l'ús de la llengua; en el nostre cas, pel que fa als nostres àmbits de responsabilitat: les universitats, la recerca i la societat de la informació. Pel que fa a les universitats, moltes de les actuacions es concreten i es duen a terme a partir de la col·laboració amb els serveis lingüístics de les mateixes universitats, òrgans fonamentals per a la normalització lingüística en aquest àmbit. Cal reconèixer la tasca realitzada per aquest òrgan des que començaren a funcionar, sovint amb molts pocs recursos i, això sí, amb molt de voluntarisme que ha permès que avui en dia les universitats disposin d'agents actius i fonamentals en l'execució de les polítiques lingüístiques definides pels seus equips de govern.

La relació entre l'Oficina de Política Lingüística del Departament i els serveis lingüístics universitaris facilita el seguiment dels projectes que estem impulsant d'establiment de línies d'actuació conjuntes.

Incrementar el nombre de materials docents i altres recursos per a l'aprenentatge, especialment en aquelles àrees en les quals la bibliografia en llengua catalana és deficitària, i potenciar la creació de continguts i recursos lingüístics són eixos estratègics de la nostra política en aquest àmbit.

Així, les accions que estem duent a terme van des del suport a les universitats per a la realització de cursos d'aprenentatge de la llengua, a l'impuls i la confecció d'eines de suport, com és, per citar un exemple només, el programa Ciscoterm, projecte liderat per la Universitat de Barcelona que té una dotació per part del Departament de 114.000 euros per a enguany, que permetrà donar solució al problema que planteja la correcció de textos en català, en especial pel que fa al tractament de la llengua en correcció de textos i terminologia.

També, i a fi d'impulsar la realització i la difusió de tesis doctorals, també en llengua catalana, que actualment té una mitjana del 30 per cent, estem dissenyant eines de traducció i comunicació dels continguts bàsics d'aquestes tesis. L'esforç per a la traducció de llibres de textos té també el seu reflex pressupostari. Actualment s'està endegant el procés per fer possible la convocatòria de subvencions, tant per a obra nova com per a obres bàsiques i de màxima referència docent.

També serà aportar un valor afegit el fet que la nostra responsabilitat és en societat de la informació. Cal aprofitar, estem aprofitant les noves tecnologies per augmentar l'ús de la llengua, per això, des del DURSI, hem creat una unitat, al si de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació, vinculada a l'Oficina de Política Lingüística del Departament, encarregada de donar suport i assessorament tant a les universitats com a la mateixa Administració per fer efectiva l'aplicació de les TIC. I pel que fa a la recerca, des de la nostra Direcció General s'està treballant en la creació d'una unitat de recerca centrada en el multilingüisme i en el marc de la posada en marxa de l'agència pel multilingüisme, projectada per la Secretaria de Política Lingüística. En aquest sentit, cal recordar els diversos grups universitaris i interuniversitaris que estan treballant a les universitats del país en aquest àmbit.

Com ja he assenyalat, i entro en algunes de les preguntes concretes de la diputada, he d'assenyalar que un dels nostres àmbits és fomentar l'ús de la llengua catalana en l'àmbit universitari i les accions que ja he assenyalat van dirigides a aconseguir aquest objectiu. Hem de garantir el dret dels estudiants i les estudiantes a expressar-se en català. Així, en els darrers mesos hem estat treballant per portar a terme el que disposa l'article 6 de la Llei d'universitats de Catalunya, que com ja ha assenyalat en el seu punt quart estableix que: «El professorat universitari, llevat dels visitants i casos anàlegs, ha de conèixer suficientment les dues llengües oficials, d'acord amb les exigències de llurs taxes acadèmiques.»

D'acord també amb el que diu l'article 4, mitjançant el Consell Interuniversitari de Catalunya, la proposta que durem a terme s'està treballant en aquest marc, així, el Consell Interuniversitari va demanar a les universitats, primer pas, la primavera de l'any passat, mitjançant l'Oficina de Política Lingüística del DURSI, quins mecanismes feien servir per acreditar el coneixement suficient de llengua catalana del professorat en relació amb el que establia la Llei de política lingüística.

A partir d'aquí es va fer un informe de valoració, que va ser analitzat per la Comissió de Política Lingüística del Consell Interuniversitari del 16 de setembre del

2004. Com poden veure, els terminis són llargs, perquè el Consell Interuniversitari és un òrgan complex i de moviments lents. La Comissió va acordar sol·licitar al DURSI un text articulat que desenvolupés l'article 6.4, per tal de poder debatre amb detall quin havia de ser l'abast de la regulació. En aquest moment el text està en la fase final d'elaboració, i està pendent de ser tractat per la Comissió de Política Lingüística del CIC, que serà convocada properament. Tan bon punt el Consell Interuniversitari de Catalunya finalitzi els seus treballs, el DURSI proposarà al Govern les mesures reglamentàries que siguin pertinents.

D'acord amb els informes que hem demanat a experts per a l'elaboració d'aquesta proposta, cal tenir present la superposició de diversos títols competencials, propis de diferents administracions, i també tenir en compte l'horitzó d'una reforma d'alguns d'aquests, com és el cas ja anunciat de la reforma de la Llei orgànica d'universitats de l'Estat o el mateix Estatut de Catalunya.

D'altra banda, l'impuls de la mobilitat internacional del professorat i de l'alumnat és una prioritat per a aquest Govern. El nou marc de l'espai europeu d'educació superior ens permet i ens afavoreix una major internacionalització a nivell universitari. Ho hem d'aprofitar, i molt, i a més ho hem de fer potenciant el coneixement de la realitat sociolingüística del país i garantint els drets lingüístics dels estudiants catalans. Actualment, més de quatre mil alumnes estrangers ja realitzen cursos d'aprenentatge de català; la demanda s'incrementa notablement any rere any, i també és per aquest motiu que la dotació de recursos del programa Erasmus s'ha vist incrementada en el darrer pressupost en més d'un 60 per cent. Part d'aquest increment, molt significatiu, va destinat a afavorir l'acollida d'estudiants d'altres països que vénen al nostre sistema universitari.

D'altra banda, som conscients que el coneixement de la realitat cultural i lingüística per part dels estudiants estrangers que es desplacen a Catalunya ha de començar a les seves universitats, abans de venir-hi; és per això que estem intensificant la tasca d'identificar de quines universitats provenen aquests alumnes per tal de fer arribar el material de presentació al país d'origen, per exemple, aquest CD que s'ha enviat a totes les universitats per tal que els estudiants tinguin un primer contacte amb el país i la seva llengua.

No voldria acabar aquest punt sense fer esment a la iniciativa del voluntariat lingüístic, projecte que va néixer a la mateixa universitat i que s'ha anat estenent a d'altres administracions, especialment la local i, fins i tot, entitats del que anomenem societat civil. Després de molts anys de bon funcionament d'aquesta iniciativa, ara podem fer un pas més enllà i fomentar un efectiu intercanvi lingüístic, facilitant al mateix temps tant la integració de l'estudiant estranger com la projecció exterior dels nostres estudiants.

Estem treballant colze a colze amb l'Institut Ramon Llull per tal d'incrementar el suport efectiu al quasi centenar de lectors i lectores de català que realitzen la seva tasca en moltes universitats foranes. Aquest treball conjunt ens ha de permetre que els lectorats vagin es-

devenint veritables ambaixadors de la nostra realitat lingüística, cultural i també acadèmica.

També entenc que una llengua és patrimoni de tots els qui la parlem, i així la tasca de coordinació de l'àmbit lingüístic, entre d'altres moltes que porta a terme en l'àmbit dels Països Catalans l'Institut Joan Lluís Vives, també està mereixent el nostre reconeixement i suport pressupostari.

No cal dir que la universitat és també un reflex de la nostra societat, i, en aquest sentit, campanyes en foment de l'ús del català com les que està duent aquest Govern també influeixen positivament en l'ús de la nostra llengua en els nostres campus universitaris.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Té la paraula, per formular el torn de rèplica, l'illustre diputada senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, gràcies per la seva resposta. En el context del que vostè ens acaba d'esmentar, de les propostes que pensen fer per impulsar la mobilitat internacional i europea de professorat i alumnat, voldria recordar un text de la Declaració de la Sorbona, perquè crec que és rellevant en el context que ara ens trobem, de pensar quina Europa volem en la celebració d'aquest referèndum sobre el Tractat constitucional.

La Declaració de la Sorbona deia el següent: «Recentment, el procés europeu ha fet passos d'extrema importància. Malgrat la rellevància d'aquest fet, no hauríem d'oblidar que en parlar d'Europa no solament hauríem de referir-nos a l'euro, als bancs i a l'economia, sinó que també hem de pensar en una Europa de coneixements. És el nostre deure consolidar i desenvolupament les dimensions intel·lectuals, culturals, socials i tècniques del nostre continent. Aquestes dimensions han estat modelades en gran manera per les universitats, que encara exerceixen un paper imprescindible en el seu desenvolupament.»

L'any passat vam aprovar aquí, al Ple del Parlament, una moció sobre l'adaptació de les nostres universitats a l'espai d'ensenyament europeu superior. Voldria demanar-li, què s'ha fet en aquesta direcció? Va haver-hi el compromís d'impulsar unes proves pilot, d'acord amb els requeriments d'aquest espai europeu, amb una certa exigència de qualitat acreditada per l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya. Però també li volia demanar, què s'ha fet en aquesta direcció per part del Govern espanyol? En concret, que en valorés les seves polítiques en el marc de la recent aprovació de dos reials decrets, el Reial decret 55/2005, de 21 de gener, sobre els ensenyaments universitaris oficials de grau, i el Reial decret 56/2005, de 21 de gener, sobre els estudis universitaris oficials de postgrau, perquè, en definitiva, jo crec que la seva resposta pot ser rellevant per al debat que mantenim aquests dies, ja

que l'europeisme, de fet, on es demostra és en polítiques concretes i en la construcció diària de l'Europa que volem.

Per tant, li agrairia que ens pogués dir què en pensa sobre les polítiques concretes respecte a l'espai d'ensenyament europeu superior que està prenent el Govern espanyol.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula, per al torn de rèplica, l'honorable senyor conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat de Catalunya va iniciar ja en el present curs, 2004-2005, un pla pilot d'aproximació a l'Espai Europeu d'Educació Superior, moviment que, com ha recordat la il·lustre diputada, comença a la Declaració de la Sorbona de l'any 98 i que fixa com a data límit per tenir acabat tot el procés l'any 2010. Per tant, estem ara al pas de l'equador del procés.

El pla pilot impulsat pel Govern implica en l'actualitat seixanta titulacions universitàries, tant pel que fa a nivell de grau com de màster, de postgrau –la denominació ja internacionalment admesa que el postgrau es diu màster–, i que té una dotació pressupostària per enguany, per a aquest curs, per al 2005, superior als 3 milions d'euros, que s'hauria de comparar amb els 5 milions d'euros que figuren en els pressupostos generals de l'Estat per a tot l'Estat. De manera que hi ha, crec jo, un clar interès, significatiu, per part d'aquest Govern en aquest procés.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

S'ha decidit que aquest esquema sigui immensament majoritari al continent; que és un esquema de tres anys per al grau i dos anys per al màster –tres anys per al *bachelor* i dos anys per al màster–, encara que aquí hi ha una confusió entre crèdits i anys que no convindria. S'hauria de dir: «Cent vuitanta crèdits europeus per al *bachelor*, per al grau, i cent vint crèdits per al màster.» Sobretot en el màster, l'equiparació anys amb crèdits no té cap sentit, perquè moltes persones fan el màster al mateix temps que treballen i, per tant, la seva durada no és de dos anys, ni molt menys, i no passa res, és normal.

De manera que hi hem optat decididament, perquè és l'opció immensament majoritària al continent europeu. Només països com Turquia, Grècia, Eslovènia i Bulgària han adoptat altres esquemes. Nosaltres volem jugar, en termes futbolístics, a l'altra lliga, a la Champions League.

Bé, doncs, en aquest sentit, tenim un enorme interès a desenvolupar les situacions conjuntes de les nostres universitats en universitats d'altres països d'Europa, per tal de formar part de l'oferta d'excel·lència europea. I, en aquest sentit també, les universitats catalanes, i en

particular la Politècnica de Catalunya ha tingut un gran èxit en la formulació del programa Erasmus Mundus, que és l'oferta d'excel·lència que ha muntat Europa per competir amb altres parts del món.

Pel que fa als decrets que ha esmentat la il·lustre diputada, ja el nostre Govern va manifestar, a l'acabament del Consell de Govern de la setmana passada, el seu disgust respecte d'aquests decrets, per diverses raons. Una primera raó és pel fet que el Decret no es posiciona sobre una estructura determinada, deixa oberta la possibilitat de fer 3+2 o 4+1. Això està despertant en les actuals diplomatures i enginyeries tècniques un moviment que prové d'un mal treball fet al marc de l'ANECA, de la Agencia Nacional de Evaluación y Acreditación, un treball molt gremialista –ho he de confessar– en el sentit de voler passar totes les diplomatures i enginyeries tècniques de tres a quatre anys. Aquesta decisió, que està essent presa pel Govern central, en aquest àmbit, implicaria, per exemple, només a efectes pressupostaris, 50 milions anuals de despesa addicional, mentre que el decret no ve acompanyat de cap memòria econòmica. Per tant, un cas clar del que en podríem dir «deslleialtat institucional», i el Govern així ho va manifestar. Hi ha també el problema que originarà la manca de sintonia en l'estructura d'aquests estudis amb els europeus, que dificultarà, precisament, la creació d'aquestes titulacions conjuntes.

D'altra banda, pel que fa al Decret de postgrau, també manifestem el nostre desacord pel fet que introdueix una burocràcia excessiva per a un àmbit que ha de ser..., que l'autonomia universitària i les iniciatives s'han de poder expressar molt lliurement. I quan... –i acabo aquí–, i quan es manifesta el nostre desacord, doncs, se'ns contesta –es contesta de part del Govern– que això es deu a la regulació establerta en la LOU, en la Ley Orgánica de Universidades, que ens porta la contradicció de com modificar Decret sense modificar prèviament el marc superior a què estan adscrits. De manera que el Govern, i ja dic, a través del seu portaveu, la setmana passada ja va manifestar el seu desacord amb aquests decrets, que considerem inadequats.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pel Govern, en el sentit que el debat dels punts números 8, 9 i 10 de l'ordre del dia, que són les interpellacions sobre l'aplicació de la legislació relativa a la intervenció integral de l'Administració ambiental, la interpellació sobre el cànon de l'aigua i la interpellació sobre la reforma de l'OCM pel que fa al sector de l'oli, es facin a continuació del punt catorzè de l'ordre del dia.

Podem aprovar per assentiment aquesta modificació?

(Pausa.)

Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Constitució europea (tram. 302-00092/07)

Per tant, ara passàrem a tractar l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Constitució europea. Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, com recordava recentment el portaveu del Partit Socialista de Catalunya, el senyor Miquel Iceta, en el seu diari digital, el Parlament europeu ha donat suport recentment a la Constitució europea per 500 vots a favor, 137 en contra i 40 abstencions. Entre els vots contraris s'hi van trobar els set representants del Front Nacional francès –encapçalats per en Jean-Marie Le Pen i la seva filla Marine–, Alessandra Mussolini, el neo-feixista italià Luca Romanoni, els dos representants del Partit per la Independència del Regne Unit –partit antieuropeu–, el representant del Partit Unionista nord-irlandès Ian Paisley, el representant del Partit Lliberal austríac Jörg Haider, els tres representants del Vlaams Blok flamenc –que recentment ha canviat de nom per haver estat declarat il·legal per una sentència que el condemna per racisme. I el portaveu del Partit Socialista de Catalunya va oblidar, però, en el seu article, recordar que entre els que van també votar en contra d'aquesta resolució hi han els seus socis de Govern, els eurodiputats d'Iniciativa per Catalunya Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Nosaltres no farem comparacions com va fer el primer secretari del PSC titllant, a aquells que són o que votaran en contra, d'extrema dreta, no? Som molt respectuosos, fins i tot amb aquells que estan en una posició contrària a la que defensa el Partit Popular de Catalunya. Per tant, tot el meu respecte per als que tenen una posició diferent.

En tot cas, nosaltres creiem que és necessari que el Parlament de Catalunya, com el Parlament europeu, tingui també avui la oportunitat de pronunciar-se a favor o en contra de la Constitució europea. I en aquest sentit, espero, senyores i senyors diputats, que els socialistes catalans estiguin a l'altura de les circumstàncies i no es deixin avui arrossegat per les directrius de vot dels portaveus d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya, que faran campanya pel «no». Jo demano, des d'aquest faristol, als diputats socialistes del Parlament de Catalunya que votin aquesta Moció mirant Europa i mirant Catalunya i no mirant els dits del sentit de vot que marcaran els portaveus d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds.

S'està dient en els darrers dies que aquesta és una proposta oportunista, diuen que el Partit Popular de Catalunya vol portar aquest debat tot just ara quan avui comencem la campanya pel referèndum, no? Sí, és oportunista i és oportuna, perquè el que no pretendran és que presentem aquesta Moció d'aquí a dues setmanes o d'aquí a un mes quan el referèndum ja s'haurà produït, no? Per tant, plenament oportuna. I és oportuna perquè des del nostre punt de vista, senyores i senyors diputats, res millor per començar aquesta campanya del referèndum que iniciem avui amb un pronunciament solemne de representants del poble de Catalunya, de cadascú de nosaltres.

I, per tant, jo els demano que votin favorablement aquesta Moció que ha presentat el Grup Parlamentari Popular, una moció que no va en contra de ningú, sinó que el que fa és refermar el compromís del poble de Catalunya a favor d'Europa. I, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, és aquest el text que nosaltres sotmetem a la consideració del plenari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Poden intervenir els grups per fixar posició, tenint en compte que no hi han esmenes, i, per tant, té, en primer lloc, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Moltes gràcies, senyor president. Bé, tothom sap que Convergència i Unió és una formació política europea, la nostra credibilitat en aquest terreny està fora de dubte i, per tant, el nostre compromís amb Europa ve de lluny, un compromís a llarg termini, i en el debat que tenim sobre la Constitució europea l'afrontem sens dubte sense complexos.

Aquesta Constitució suposa un pas endavant en un moment que necessitem imperiosament progressar també en aquest camí d'integració europea, perquè també som tots conscients que el món d'avui canvia a una velocitat molt ràpida i d'una manera profunda. Hi han factors, com la globalització de l'economia, el ressorgiment de la societat del coneixement, l'aparició d'un nou ordre mundial, que requereixen que ens dotem com a europeus d'eines que ens facin possible gestionar aquest nou context i també tenir-hi èxit. La Constitució és una d'aquestes eines. I a això també cal afegir que aquesta Constitució tampoc ens fa satisfer totalment o plenament, i lamentem que en aspectes com el tema de l'Europa dels pobles, doncs, no s'hagi sigut més valent i més creatiu.

Però som conscients que fins que no hàgim resolt el ple reconeixement de Catalunya dins l'Estat espanyol no aconseguirem el mateix nivell a la Unió Europea. El problema de Catalunya no és la Unió Europea, sinó també l'Estat espanyol o l'Estat espanyol. Perquè es faci realitat el lema d'«Units en la diversitat», cal que l'Estat emprengui també les seves mesures per satisfer els nostres anhels.

Estem satisfets de com hem aconseguit en els darrers mesos, pel que fa al compromís del Govern espanyol, en la defensa de qüestions essencials per nosaltres, com la representació davant els poders europeus o el reconeixement del català a Europa. Ara, quan anem a Brussel·les ja no ens podran dir que primer hem de convèncer el Govern del nostre Estat, aparentment sembla que almenys el tenim convençut.

D'altra banda, també és notori que en l'Europa unida està una garantia de pau, d'estabilitat i de progrés per als ciutadans que vivim en aquesta part del món. No s'entendria que en el moment que podem enfortir aquest projecte, donar-li més instruments, marcar-nos els objectius, ara també ens en retraguéssim. Aquest no és el missatge.

Des de Convergència i Unió entenem que la Constitució europea és molt més que un pas simple d'un marc jurídic de convivència. Hi ha moltes coses més, i segur que el Partit Popular, que presenta la Moció, ho entén també així. Per això, quan donem suport a la Constitució europea, no estem fent simplement un acte de fe ni ens mou simplement la il·lusió per una promesa de futur. El que estem fent, abans que res, és reconèixer també una realitat. Europa ha funcionat i ens ha estat útil, és lògic que ara diguem que també en volem més i que hem de continuar endavant.

Per tot plegat, estem d'acord o estaríem d'acord amb l'esperit de la Moció, pel que fa a valorar positivament el que significarà la nova Constitució europea. Catalunya, sens dubte, també se'n beneficiarà.

També coincidim en què la Moció ha de subratllar la importància d'estimular la participació en el referèndum i la necessitat de donar-ne una adequada informació, tot i que a hores d'ara a feina feta ja s'hauria d'haver fet aquesta mateixa informació amb més insistència o més, almenys, preparada. Hem d'interessar els ciutadans en el projecte europeu, els hem de fer veure les seves repercussions, les oportunitats que implica i també les seves mancances, sens dubte.

Ara bé, dir tot això des del convenciment europeista de Convergència i Unió, del qual no hi ha cap dubte, malgrat que, com he dit, estiguem d'acord amb l'esperit de la proposta que fa el Grup Popular, ens sembla també que aquesta Moció no arriba en el moment oportú. Arriba en un moment en què les eleccions estan fa dies convocades i, a més a més, a escasses hores d'inici de la campanya electoral. Quan estem en plena campanya, no *de iure*, sinó *de facto*, per al referèndum, quan falten pocs dies, com deia abans, per a la mateixa votació, no es pot, des del Parlament, pretendre condicionar les postures dels ciutadans en un assumpte en què hi ha diversos punts de vista i tots ells són respectables, perquè tots ells parteixen de l'europeisme i tots volen millorar i enfortir la Unió.

Per aquest motiu, per aquest motiu que els he explicat fins ara, des d'aquestes profundes conviccions, no podem donar suport a la Moció que se'ns presenta i, en conseqüència, el nostre Grup s'abstindrà en la votació d'aquesta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Senyor president, senyores i senyors diputats, la intervenció del company Carles Pellicer, de Convergència i Unió, m'estalvia de repetir el que considerem que és una inoportunitat política de plantejar aquesta Moció avui aquí, quan hi ha hagut el coratge, la valentia política, per part del president del Govern espanyol, davant de les dues opcions que hi havia per ratificar aquest tractat constitucional, una aprovació pels representants legítimament escollits pel poble o una apel·lació directa als ciutadans, d'haver escollit aquesta segona.

Quina millor ratificació pot oferir Catalunya a aquesta Constitució que el fet que els seus ciutadans, de forma massiva, de forma entusiasta, amb una concepció de ciutadania activa, participin el dia 20 de febrer en aquesta tasca que se'ls ha ofert?

Jo entenc que vostès, que tenen europeistes convençuts en les seves files, però que una part important dels seus membres..., ja no dic d'algun dels seus dirigents, i em remeto senzillament a *La Vanguardia* del 6 del VII del 2004, en què, com a subtítol, doncs, es feia referència..., referint-se al senyor Aznar: «El ex líder del PP llama implícitamente a votar "no" a la Constitución europea.»

Per tant, escolti, d'euroescèptics, en tenen molt més vostès que nosaltres, que votarem afirmativament, «sí», el dia 20, o que altres forces que votaran «no», però que votaran «no» pel que consideren insuficiències europeistes d'aquest tractat constitucional.

Per tant, de lliçons, res de res. *Dime de lo que presumes y te diré de lo que careces*, diu un refrany castellà que tots coneixem.

Per altra banda, els punts 2 i 3, en què pretenen que el Govern, com que no ha fet res, a partir d'ara, a poques hores que comenci la campanya electoral a les zero hores de demà, comenci a fer campanya i a difondre la Constitució... Escolti, jo els he portat una carpeta en què, igual com me la van donar a mi ahir a la tarda el Patronat Català Pro Europa, trobarà materials en català, en castellà, en gallec i en *euskera*, i que a qualsevol escola de Catalunya, CEIP, IES, públics i privats, en disposen, juntament amb l'encartament, signat pel president de la Generalitat, que en els propers dies arribarà a una part important de la població del nostre país i que els llegiré textualment.

«El proper diumenge 20 de febrer se celebrarà a tot Espanya el referèndum sobre el tractat pel qual s'estableix una constitució per a Europa. Amb aquest referèndum els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya podran pronunciar-se sobre la nova Constitució europea, que pretén ser la norma jurídica bàsica en què es fonamenta el marc comú de convivència que és la Unió Europea.

»Atesa la rellevància d'aquest projecte d'espai polític i democràtic europeu per a Catalunya, el Govern de la Generalitat ha decidit de facilitar a tots els ciutadans i

les ciutadanes una informació de síntesi i de caràcter pràctic sobre la Constitució europea per tal que puguin decidir el sentit del seu vot.

«La publicació que els adjuntem» –que, ho repeteixo, estarà encartada dins de diaris de circulació general– «ha estat elaborada per la Comissió Europea i ha estat objecte d'una àmplia difusió entre els ciutadans de tots els vint-i-cinc països membres de la Unió Europea.

«El Govern de la Generalitat de Catalunya n'ha assumit l'edició de la versió catalana amb el propòsit de facilitar a tots els ciutadans una documentació útil per tal de poder anar a votar amb coneixement de causa.

«Rebeu una salutació cordial. Pasqual Maragall i Mira, president de la Generalitat de Catalunya.»

Escolti, estem parlant d'una població adulta que té criteri, i que el president del Govern espanyol, el senyor Zapatero, la considera tan madura que diu..., no perquè siguem més quixotescos, malgrat que estem en l'any del centenari del Quixot: «Escolti, votem lliurement.»

I escolti, vostès estan pel «sí», nosaltres estem pel «sí». Estic convençut que hi haurà un «sí» majoritari...

El president

Senyor diputat..., se li ha acabat el temps.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Sirera, jo crec que no és oportunista ni oportuna..., s'hauria d'haver produït fa uns mesos.

Recordem simplement el debat de política general que vam tenir; la Resolució que vam aprovar deia exactament: «Promoure el debat necessari referent a la Constitució europea, previ al referèndum sobre el tractat pel qual s'institueix; garantir la difusió dels seus continguts, i promoure la participació ciutadana i el respecte a totes les posicions, la neutralitat dels mitjans de comunicació de titularitat pública i la lliure i equilibrada expressió de totes les posicions.» Això, ja ho vam aprovar. Ara cal exigir-ho. I s'està anant cap aquí.

Però aprofitaria, en principi, no tant per fer un al·legat de la posició d'Esquerra, que és absolutament clara, per les raons que nosaltres ens oposem a aquest tractat, però sí que m'agradaria parlar de la mateixa campanya, que començarem avui. Crec que és important que tots plegats fem una reflexió. Dic que no parlaré de la posició, perquè tenim tota la campanya per explicar-la, i també de la pràctica que Esquerra ha fet.

És a dir, aprofito la interpellació que acabem de deixar amb el conseller d'Universitats per fer explícit això. L'europeisme no es demostra únicament amb un vot.

Estàvem parlant de l'espai d'ensenyament superior i ha quedat molt clar quines han estat les polítiques que ha portat un departament d'Esquerra i quines són les que ha portat el Govern espanyol.

En tot cas, m'agradaria llegir un trosset del tractat constitucional. Article 1.3: «En les seves relacions amb la resta del món, la Unió afirmarà i promourà els seus valors i interessos, contribuint a la pau, la seguretat, el desenvolupament sostenible del planeta, la solidaritat i el respecte mutu entre els pobles.»

Podríem fer la lectura d'aquest article; però també, si féssim una campanya, podríem haver-ne escollit un altre de diferent. Per exemple, l'article 1.41, que en diferents punts diu: «Els estats membres es comprometen a millorar progressivament les capacitats militars.» O: «El Consell adoptarà, per unanimitat, a proposta del Ministeri d'Afers Exteriors, les decisions europees relatives a la política comuna de seguretat i de defensa.» O, finalment, que «només es consultarà periòdicament el Parlament Europeu sobre els aspectes principals i les opcions fonamentals de la política comuna de seguretat i defensa, i se'l mantindrà informat de l'evolució d'aquesta.»

No és el mateix llegir un article que l'altre, per motius evidents. Per tant, avui comencem la campanya. Reflexionem sobre això. Una campanya ha de promoure; entre tots hem de promoure la lectura del tractat. En la seva totalitat, no fragments fora de context. Encara que aquesta, incomprensiblement, tingui 448 articles, sense tenir en compte que no es poden distribuir ja en les edicions que estem fent arribar, perquè, doncs, hi han uns protocols annexos al tractat, unes declaracions annexes, i finalment l'acta final de la Conferència Inter-governamental.

Però no n'hem de promoure només la lectura, sinó també la seva comprensió. Una campanya ha de promoure el debat sobre el contingut del tractat. És magnífic sentir el senyor Johan Cruyff llegir fragments escollits com si fos un text literari, però potser preferiria escoltar-lo en un debat. O potser –i ja seria, doncs, demanar molt– fer coincidir en una mateixa taula rodona, ja que seran presents aquí d'aquí a poc, el senyor Berlusconi i el senyor Zapatero, fent un debat sobre política exterior de la Unió Europea i explicant perquè tots dos votaran que «sí» a un tractat que institueix el veto en aquest àmbit, i com seria possible evitar episodis com la invasió recent de l'Iraq, en la qual tots dos clarament estaven posicionats diferentment i en la qual la Unió Europea va tenir una actitud passiva.

Una campanya hauria de promoure l'anàlisi crítica i els arguments racionals de tot tipus sobre la història de l'elaboració d'aquest tractat i la mateixa història d'Europa. Entre tots hauríem de reflexionar en els debats que tindrem aquests dies sobre què ha passat amb les vuitanta conclusions de la Convenció Catalana, que no han estat acceptades. Com ha estat possible aquest procés excloent de Catalunya, que era una de les úniques regions institucionals que hi va fer aportacions i no li han estat acceptades.

Una campanya hauria de promoure també la participació i no l'insult. Creiem que, simplement, un insulta

quan no hi han arguments. I hauríem de ser precisos: una cosa són els euroescèptics i una altra, els «altereu-ropeistes», com la gent d'Esquerra Republicana, que creiem que una altra constitució és possible.

Però finalment hauria de ser una campanya que fos de tots, de tota la ciutadania, perquè quan estem insultant no estem insultant, doncs, representants d'un partit o d'un altre, que tampoc hauria de ser possible així, estem insultant totes aquelles persones que es posicionen a favor o en contra.

En concret, dir que en la mateixa línia que posem aquells que creuen que no, doncs, amb persones com Le Pen..., doncs, també hauríem de dir que estem dient que..., amb persones com Lluís Llach, com Jordi Porta, com Isabel-Clara Simó, Josep Maria Terricabras o Joel Joan, i podríem fer una llarga llista, que també estan alineats amb aquests personatges. I crec que seria bo que en una..., per dignitat nacional, en una campanya com la que ara comencem, tot això ho evitéssim.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Miri, el senyor Sirera tenia raó en una cosa: la seva és una proposta oportunista. En això li donem la raó. Pensem que és oportunista perquè vostès no perden l'oportunitat, cada vegada que creuen que hi pot haver una desavinença entre els tres partits que donem suport al Govern, a córrer a presentar una moció per veure si en alguna acabem votant diferent.

Jo li tornaré a explicar una altra vegada, perquè cada vegada que pugem aquí ho fem, que som tres partits diferents –de fet, en som més de tres– que davant de la situació de conformar Govern hem signat un acord molt sòlid, que per a tot això que diu aquest Acord tirem endavant, però que continuem sent forces polítiques diferents, amb posicions ideològiques diferents, i que, davant de situacions com en el cas de la Constitució europea, és molt legítim que tinguem posicionaments diferents.

Per tant, dit això, em sembla que és clarament oportunista que una vegada més ens presentin una moció a veure què passa i a veure si aconsegueixen fer aflorar més desavinences.

Una altra cosa que també és molt pública i notòria és que a Catalunya no hi ha un «no» antieuropeista; que tots els partits d'aquesta cambra, que tots els partits d'aquest Parlament som partits europeistes, que hem defensat la construcció europea, que ens hi hem implicat, que hem fet concessions quan ha tocat, que a més a més alguns les hem fet molt conscients que calia fer-les. I ara pensem que ja no cal fer-les. I ara hem escollit i hem pensat que davant d'aquesta Constitució toca dir «no», per molts arguments, i fa força temps que estem intentant poder-los explicar. Amb certes dificultats, també li ho haig de dir, eh?

Però en tot cas també és obvi, com li deia, que aquí no hi ha partits antieuropeus. I, per tant, venir a fer algun fil de..., o alguna mena d'argument en aquest..., alguna mena d'insinuació en aquest sentit també està fora de lloc. A Catalunya no hi ha un «no» a Europa, hi ha un «no» a aquesta manera de fer Europa.

També és obvi que, com ja li he dit, alguns dels partits d'aquest Parlament estem en contra d'aquesta Constitució que se'ns proposa. De fet, aquest vespre comença la campanya, ja s'ha dit, i nosaltres farem una campanya explicant els arguments que tenim per dir que no, que aquesta no és una constitució que ens agrada. I ens agradarà sentir els arguments d'aquells que la defensen amb entusiasme; ni desqualificacions ni comparacions, ni dir-nos a qui ens assemblem més o menys o de qui anem de bracet o de qui no, sinó quins arguments tenen els defensors entusiastes del «sí» perquè fins ara encara no n'hem sentit gaires.

En tot cas, el que sí que ens sembla fora de lloc és plantejar que davant de la possibilitat d'un referèndum nosaltres hàgim de dir què ha de dir Catalunya. Escolti, el dia 20 és la ciutadania qui ha de dir si aquesta és la Constitució europea que li agrada o no. I aquesta és la legitimitat que volem reconèixer.

Ens sembla que la ciutadania té tot el dret el dia 20 de poder anar a votar lliurement si «sí» o si «no». O no es tracta d'això, un referèndum? O aquest és un referèndum perquè només es pot dir que «sí»? A nosaltres ens sembla que és molt legítim que la gent pugui anar i dir: «No, no m'agrada.» Que no són per a això, els referèndums?

I lluitarem perquè el dia 20 la majoria de la gent no només vagi a votar sinó que a més hi vagi amb coneixement de causa, coneixent realment què vota, coneixent un text que a vegades no s'ha explicat prou bé, intentarem, doncs, explicar els arguments del «no» i intentarem també sentir quins són els arguments del «sí».

Gràcies.

(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Breument, per dues contradiccions, i una cosa que faré amb relació a la meva Moció, si m'ho permet.

El president

Sí, li ho permeto, però...

El Sr. Sirera i Bellés

Començo per lo bo, i és que ja anuncio que retirem els punts 2 i 3 d'aquesta Moció, perquè evidentment, com el senyor Casajuana ha dit, el Govern de la Generalitat ja ha fet coses, però vull recordar que no és oportunista: aquesta Moció, la vam presentar el dia 22 de desembre de l'any passat; es veu ara, però ja fa temps que la

vam presentar, quan el Govern no havia fet encara cap campanya.

En tot cas, per la contradicció: senyor Casajuana, no es refiï de les declaracions o de les interpretacions al diari. Avui aquest Parlament –per cert, com el Parlament Europeu– tindrà l'oportunitat de fer la prova del cotó i, per tant, podrem votar al marge de les interpretacions, cada grup parlamentari d'aquest Parlament, què és el que pensa amb relació a la Constitució europea.

(La Sra. Dellunde i Clavé demana per parlar.)

El president

Senyora Dellunde...

La Sra. Dellunde i Clavé

Pel tema de les contradiccions, senyor Sirera, en tot cas, el debat de política general –i ja ha llegit el text de la Moció que es va aprovar– era anterior, a l'octubre, que no pas la data de presentació que vostè ha esmentat. Per tant, doncs, en tot cas sí que és reiteratiu el que vostès estan fent.

I una altra cosa és el debat sobre l'oportunisme, que ara no hi entraré. És simplement pel tema contradiccions. El tema de..., la Moció..., el debat de política general va ser anterior.

(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)

El president

Senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor president, tenint en compte que el nostre Grup Parlamentari ha retirat els punts 2 i 3 d'aquesta Moció, demanaríem a la Mesa si poguéssim fer lectura del punt 1 abans de la votació.

Gràcies.

El president

Demanem a la senyora secretària segona que faci lectura del punt 1 d'aquesta Moció.

La secretària segona

Sí, gràcies, senyor president: «El Parlament de Catalunya manifesta el seu total suport a la Constitució europea, com a marc jurídic de convivència dins de la Unió Europea, i en aquest sentit emplaça els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya a ratificar-la, participant amb el seu vot en el referèndum que s'ha convocat per a la seva aprovació.»

Gràcies.

El president

El senyor Casajuana havia demanat la paraula?

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Senyor president, només quinze segons per matisar... No s'ha alludit...

El president

Senyor Casajuana, per matisar no pot ser. Per contradiccions, per al·lusions...?

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Per al·lusions.

El president

Té quinze segons.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Gràcies. Per manifestar que nosaltres, els socialistes, no equiparem igual, amb el mateix sentit, tots els que votaran «no». El que defensem és que hi ha la impossibilitat, atesa la correlació de forces, que hi hagi una capitalització en un sentit europeista d'un vot contrari a la Constitució.

El president

Doncs, posarem a votació la Moció en el seu punt primer, atès que la resta ha estat retirada.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 43 abstencions i 67 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment i el desenvolupament de la indústria cultural (tram. 302-00093/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment i el desenvolupament de la indústria cultural. Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula per exposar-la la il·lustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, el contingut literal d'aquesta Moció que en nom del Grup Parlamentari Popular formulo al Consell Executiu ve a ser una síntesi de la interpellació prèvia que vam presentar en l'últim Ple. De fet, ja vàrem anunciar quins serien els punts d'aquesta Moció i que no repetiré perquè, de ben segur, tots vostès els coneixen.

En primer lloc, demanem una declaració de rebuig a qualsevol tipus de taxa o cànon que gravi el servei de préstec de llibres a la xarxa pública de biblioteques. Creiem que aquesta taxa, en primer lloc, frenaria les polítiques de desenvolupament que s'han de dur a terme per equiparar el nostre sistema bibliotecari a la mitjana europea; en segon lloc, dificultaria les tasques de promoció i difusió cultural i educativa que desenvolupen actualment les nostres biblioteques; en tercer lloc, impediria el suport que es realitza a la investigació, així com als intel·lectuals, científics i artistes, i en quart lloc, afavoriria també la possible introducció de preus públics per al servei de préstec bibliotecari, per cobrir precisament part d'aquesta despesa addicional, un

copagament del cànon que aniria en contra dels drets dels sectors més populars de la nostra societat.

Per tant, el que demanem és que aquest Parlament es posicioni en contra d'allò en què fins i tot des dels diferents col·legis bibliotecaris d'arreu de l'Estat, i també des de Fesabid, la Federació Espanyola d'arxius, biblioteques i Documentació, i també, per cert, per part de centenars d'escriptors, es manifesten en contra. Es diu que les biblioteques són la memòria de la humanitat, el lloc pel qual circulen els morts i els vius, els personatges reals, i també els imaginaris. Si volem que les biblioteques estiguin a l'abast de tothom, no podem admetre com quelcom positiu l'establiment d'un cost addicional a les nostres biblioteques, sobretot quan els índexs de lectura i els recursos que tenim estan molt per sota d'altres països que han incorporat aquest cànon.

El segon punt de la Moció, el que demana és adoptar mesures perquè a les biblioteques d'arreu hi pugui haver un espai diferenciats per als nostres infants i que aquests puguin gaudir d'un fons de llibres adequat i apropiat per a ells. És cert que avui en dia això ja existeix en moltes de les nostres biblioteques de Catalunya, però també és cert que el que hem d'aconseguir és incrementar aquesta xifra considerablement.

I el tercer punt de la Moció, el que demana és establir mecanismes que permetin l'accés a la lectura pública de totes aquelles persones que, bé per motiu d'edat o bé de discapacitat, no poden anar a una biblioteca i, per tant, necessiten un servei a domicili que els faciliti la lectura.

Per tant, esperem el seu vot favorable a aquesta Moció, que el que reclama és el foment i l'impuls de la lectura a la xarxa de biblioteques públiques de Catalunya.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Senyores diputades, diputats, la nostra esmena vol resituar en els seus termes, que pensem que han de ser justos, el primer punt de la Moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular.

He sabut que a Luxemburg, d'aquí a un any i mig o dos, s'haurà de resoldre l'expedient que la Unió Europea ha presentat en contra de l'Estat espanyol atès que no ha complert la Directiva 92/100, que és la que estableix un cànon, el pagament de drets d'autor, no només literaris, sinó de drets d'autor de qualsevol document que en un lloc d'informació pública o de formació pública es doni amb préstec a un usuari.

Aquesta pràctica, el que intenta fer, aquesta Directiva, és harmonitzar els drets del creador, del creador de capital cultural, amb el mateix consum cultural. Tots entenem que un disc, quan es posa en un bar, en un hotel, o es posa, doncs, en un lloc públic, d'ús públic, s'ha de

pagar per aquell mateix disc que s'ha comprat. Quan es fa el préstec en una biblioteca d'un llibre i té un sistema de rotació, que aquell llibre el llegeixen diversos usuaris o usuàries de la biblioteca, és lògic que es tinguin també drets d'autors. De quina manera? La mateixa Directiva diu que els estats ho poden fer de manera molt àmplia, i diu: «Ara, en tot cas, es pot aplicar això com vulguin, però el que vostès m'han de salvar és que es remunerin el treball dels creadors.» Si com vostè ha dit, diputada –i és cert–, les biblioteques són el lloc de la cultura –és ben cert–, per què els creadors d'aquesta cultura no han de rebre la remuneració del seu treball?

Per tant, hi ha països que ja ho fan. Això fa ser una conquesta, els anys quaranta, de països –Dinamarca, Noruega...– escandinaus. Però a França, per exemple, què fan? A França fan un sistema mixt: posen..., no a les biblioteques, no es diu de quina manera. L'Estat paga 0,75 euros als autors; porta un control, un coneixement de la rotació dels llibres de què encara s'han de pagar drets d'autors als seus autors o autores, es posa d'acord amb la societat pertinent de drets d'autors, i així veu remunerat el seu capital creatiu. Perquè, escoltin, al nostre país, la major part dels que han signat, aquests escriptors que vostè ha dit que han signat, són escriptors que viuen de l'escriptura, i bé. Però hi ha una gran part dels nostres escriptors i escriptores que no poden viure només de la literatura i que és lògic que, quan creen, també siguin remunerats.

Per tant, el que nosaltres diem és que el Govern empengui els mecanismes adients per poder harmonitzar el dret del creador a ser remunerat i el dret de les biblioteques a donar més capital cultural a la població. I aquest mecanisme només pot ser un, que és demanar-ho a l'Estat, i recordar-li a la ministra Calvo que no és tan fàcil com ella diu. Diu: «No, això no ho pagaran les biblioteques. Ho pagaran les administracions públiques de les quals depenen les biblioteques.» A la senyora Calvo, ministra de Cultura de l'Estat espanyol, se li ha de recordar el que diu el preàmbul de la seva Constitució tan estimada i intocable, que diu, el preàmbul de la Constitució espanyola, que l'Estat té l'obligació de promoure el progrés de la cultura. Promoure el progrés de la cultura no és cobrar un cànon a l'usuari o no és fer que perdin per capital les mateixes biblioteques, sinó trobar la manera d'harmonitzar els dos drets.

Nosaltres, si vostè accepta la nostra esmena, votarem «sí». Votarem el primer punt, i també els altres dos, que ens semblen absolutament raonables.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula ara, per fixar la posició de cada grup parlamentari, en primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Flora Vilalta.

La Sra. Vilalta Sospedra

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pel que fa a la Moció que ha presentat el Grup del Partit Popular, dir-li que en el primer punt, en què vos-

tès parlen d'aquest nou cànon que en aquests moments la Comissió Europea està exigint a Espanya, i que s'apliqui i que es reconegui el dret dels escriptors a cobrar els drets d'autor per l'ús de les seves obres, el Govern de l'Estat espanyol ja ha anat en el sentit de consultar les comunitats autònomes pel que fa a aquest tema. I també que des del Departament de Cultura de la Generalitat el que s'està fent és buscar fórmules que facin compatible el reconeixement del dret que tenen els autors, però alhora també que es mantingui la gratuïtat dels serveis bàsics que presten les biblioteques, tant pel que fa al préstec dels llibres com al costat d'altres documents que també estan a les biblioteques i que són de vital importància. Per tant, els assegurem que aquestes fórmules s'estan treballant i es trobaran solucions perquè això sigui així i, en tot cas, no recaigui en els usuaris.

Pel que fa al segon punt, evidentment, nosaltres hi estem en desacord, com també amb el primer, perquè aquests espais que vostès reclamen ja existeixen a les biblioteques del nostre país. Només fa falta donar una volta i comprovar que ja hi han uns espais destinats als infants i dotats de materials adients a les seves edats.

I pel que fa al tercer punt, en què vostès reclamen, doncs, que es busquin també fórmules i convenis amb entitats per tal d'acostar la lectura a persones amb disminucions, discapacitats, o també a la gent gran, dir que els municipis són els qui tenen delegada aquesta gestió i que ja hi han molts municipis, arreu del nostre país, que signen convenis amb el mateix Departament per tal de fer accions d'aquest tipus, eh? Per citar-ne alguns exemples, fins i tot Terrassa, Granollers, tenen convenis signats amb la conselleria, però també amb hospitals per acostar-ho a persones, doncs, que tenen llargues estades en hospitals, i altres municipis tenen altres tipus de conveni, perquè creiem que és el municipi qui ha de liderar aquestes accions, perquè és el municipi que, des de la proximitat, coneix quines són les necessitats dels seus ciutadans i ciutadanes.

Per tot això que li hem exposat, dir-li que nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Esquerra votarem també en contra d'aquesta Moció que heu presentat el Partit Popular i que té com a fil conductor el préstec dels llibres a les biblioteques. I explicaré breument per què.

El punt número 1 parla, com ja sabeu, del préstec dels llibres, i és una qüestió que no és fàcil d'abordar. Evidentment, pensem que cal mantenir per sobre de tot la gratuïtat del préstec i mantenir el servei públic i gratuït que fan les biblioteques. Fer pagar els usuaris per utilitzar les biblioteques en un país en què els índexs de lectura són tan baixos realment no seria una bona idea.

Per tant, l'usuari ha d'anar a les biblioteques, ha de gaudir dels llibres de franc, però també és cert que els drets d'autor s'han de reconèixer. Al cap i a la fi, l'autor és qui comença aquest camí que acabarà en el lector, és l'autor que el comença, i no sé per què vivim en un país en què es veuen amb poca simpatia, els drets d'autor. Quan es parla de drets d'autor sembla que ningú no hi està massa d'acord, i el cert és que les idees valen, i valen molt, i que l'autor moltes vegades és la peça més feble i la més mal pagada de tot aquest sistema.

Cànon, doncs, creiem que sí. La pregunta és qui l'ha de pagar. Evidentment, pensem que és l'Estat que l'ha de pagar, com s'ha dit abans, buscar una forma que conciliï tots dos móns, el món de l'usuari i el món de l'autor, i agafar, doncs, fórmules com les que ja es fan en alguns països d'Europa en què ja s'aplica aquest cànon o en què es començarà a aplicar d'aquí a molt poc.

El segon punt de la Moció, que fa referència als espais lúdics de les biblioteques. N'hi ha molts, d'espais lúdics, totes les biblioteques de nova creació en tenen, i, realment, són uns espais magnífics, que fan molt la seva funció d'acostumar el lector jove, el nen o la nena, a veure les biblioteques com un espai gens sagrat, gens avorrit, i crec que d'aquests espais ludicollectors en sortiran per al dia de demà grans lectors; són uns espais de socialització molt importants i d'iniciació a la lectura.

I el tercer punt, per acabar, que és molt interessant i molt necessari, que parla d'acostar els llibres a la gent que no té possibilitats de sortir de casa. Sabem que és un sistema molt estimat quan es fa, però que pertany als ajuntaments que l'han de fer, i tenim constància que en els ajuntaments que ja l'han dut a terme és un sistema que té molt de valor i que és molt apreciat pels ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Nosaltres també volíem aprofitar la Moció per mostrar la preocupació que suposa aquesta translació de la Directiva europea a nivell de l'Estat espanyol.

Entenem que, com ja s'ha dit, ha de ser compatible fer possible que els autors puguin gaudir o que se'ls garanteixin el dret d'autor, però, alhora, que això no ha de perjudicar l'accés a les biblioteques, i que, per tant, l'accés ha de continuar sent gratuït, tal com s'ha dit, més en un país en què l'accés a aquests espais encara fa tirar enrere tanta gent i encara no són prou freqüentats. Entenem que no ha de ser l'usuari ni tampoc la biblioteca qui se n'ha de fer càrrec, i, per tant, entenem que és l'Estat qui hauria d'assumir, amb alguna fórmula, tal com també s'ha comentat, aquesta solució i fer possible tots dos drets, que entenem que han de ser compatibles.

Respecte als punts 2 i 3, pensem que són propostes interessants i que, segurament, en podríem trobar d'altres que fan més accessible o més atractiu l'espai de les biblioteques i, per tant, la lectura en si, però ens sembla que, tal com ja s'ha comentat, són propostes que ja es tiren endavant. En el primer cas, o en el cas dels espais infantils, a vegades, fins i tot, en relació o en col·laboració amb les escoles al voltant de les biblioteques, amb qui acaben intercanviant, fins i tot, recursos, biblioteques i escoles. I, en el segon cas, també s'ha mencionat, amb els mateixos ajuntaments que, en funció dels diferents perfils o tipologies de les seves poblacions, tenen programes determinats d'accés.

En tot cas, sí que ens sembla que compartim les mateixes preocupacions, però pels arguments que hem dit, votarem que no a la Moció.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula per pronunciar-se sobre l'esmena la il·lustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, el que no deixa de sorprendre, i més després de sentir el debat que acabem de tenir en aquesta cambra, és que per part dels partits que donen suport al Govern, tot i que sembla que en el fons del contingut d'aquesta Moció hi estan d'acord, doncs, al final, acabaran votant-hi en contra, no?, i també, doncs, la veritat, no han estat capaços de presentar ni una sola esmena, ni a aquesta ni a cap altra moció de les d'avui, però, en tot cas, a mi, em correspon parlar d'aquesta, i, per tant, jo crec que això realment és preocupant, no?

Vostès, amb aquesta actitud, demostren que no tenen cap interès a aprovar aquesta Moció o a intentar, si més no, arribar a negociar-la, no? I em permetran que discrepi rotundament del seu posicionament. Aquesta diputada i aquest Grup Parlamentari no entenen com es pot votar en contra d'una moció que el que demana és, per una banda, facilitar la lectura a persones grans o amb discapacitats, així com intentar que els nostres infants gaudeixin de millors condicions en les biblioteques. En definitiva, el que demanem des del Grup Parlamentari Popular és que a través d'aquesta Moció es pugui impulsar el foment de la lectura al nostre país, tal com vostès van signar d'una manera solemne en el pacte del Tinell.

I quant a l'esmena de Convergència i Unió, el meu Grup Parlamentari considera, doncs, que, tot i que el fons de la qüestió és el mateix, potser representa una major concreció del que s'ha exposat i, per tant, l'acceptarem.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Doncs cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 54 vots a favor i 67 vots en contra.

Els recordo que reprendrem la sessió a les quatre de la tarda, amb el debat i votació de les dues mocions que encara queden pendents. Reprendrem... *(Veus de fons.)* Perdó, a les quatre farem les preguntes i a les cinc farem les mocions. Se suspèn la sessió, doncs, fins a les quatre per a les preguntes i després les mocions.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficialia major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Senyores diputades i senyors diputats, abans de passar a la sessió de control, permetin-me, en primer lloc, que saludi els representants de la comunitat israelita, de la comunitat jueva de Barcelona i de Catalunya que avui ens acompanyen, així com de l'Amical de Mauthausen, que també són aquí, i hi són perquè seguidament farem lectura de la Declaració institucional amb motiu del seixantè aniversari de l'alliberament del camp d'extermini d'Auschwitz.

Declaració institucional amb motiu del 60è aniversari de l'alliberament del camp d'extermini d'Auschwitz (tram. 401-00011/07)

«El Parlament de Catalunya vol recordar totes les víctimes de la barbàrie nazi –molt especialment les víctimes de l'Holocaust, que el poble jueu va patir per culpa del nazisme– i retre'ls un homenatge.

»Amb motiu del 60è aniversari de l'alliberament dels camps d'extermini nazis, el Parlament de Catalunya expressa el seu rebuig unànime d'aquell horror i de la tragèdia de l'Holocaust i fa una crida a tota la ciutadania perquè aquella monstruositat no es pugui repetir mai més.

»El dia 27 de gener es commemorà l'alliberament del camp d'extermini d'Auschwitz. Recordar aquells fets,

aquell crim massiu organitzat, és un deure moral no només com a merescut recordatori de les víctimes, sinó també com a crit d'alerta perquè aquelles atrocitats no tornin a passar mai més enlloc del món.

»Cal, per tant, no oblidar per a prendre consciència comuna i expressar la ferma voluntat de posar fi als crims contra la humanitat.»

Els convido a fer un minut de silenci per recordar precisament totes aquestes víctimes.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

Preguntes

Iniciem, doncs, el torn de preguntes.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació econòmica actual (tram. 317-00097/07)

I, la primera, la formula el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi al president de la Generalitat. Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, ha passat poc més d'un any des que el canvi polític de Catalunya es va fer realitat. Aquest any, en termes econòmics, ha donat molt de si. Al principi de la legislatura, tots recordem com des de la banda conservadora es varen fer crítiques sobre el funcionament de la nostra economia, sobre una sèrie de valoracions de la possible —es deia— incapacitat del nou Govern de fer front als reptes de la situació. La deslocalització puntual d'alguna empresa va servir per intentar crear aquesta alarma social.

No hem de perdre de vista, senyor president, que la nostra economia portava un període, de l'any 96 al 2003, amb un creixement econòmic inferior a la mitjana espanyola, i això ha pesat, per tant, en el futur. Per altra banda, hem de dir que les herències del passat, el nou escenari obert amb el canvi de signe polític a l'Estat, van distorsionar el primer disseny pressupostari del Govern. Amb tot, la iniciativa de l'executiu no es va aturar i ha continuat el seu procés innovador.

Un any després, doncs, els aires de reforma han tornat a la política catalana. L'acord estratègic de compatibilitat de l'ocupació, el nou pressupost del 2005, són dos bons exemples que no han passat desapercebuts per al conjunt de la societat. L'esforç del Govern per transformar l'economia catalana en una economia que compti amb les característiques pròpies de la societat més avançada...

Som conscients, no obstant, igual que a la zona euro, com no podia ser d'una altra manera, que existeixen trets preocupants que amb l'esforç de tots hem d'anar

corregint. La inflació, amb totes les derivades de la crisi del preu energètic, o l'esforç del teixit productiu en el seu conjunt per adaptar-se a un nou model de competitivitat serien potser alguns d'aquests trets.

També és veritat que les dades d'exportació o la inversió en béns d'equip i la moderació del creixement de la construcció han estat dades positives per a les perspectives de creixement de l'economia catalana.

És per tot això que després d'un any de gestió del tripartit...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carbonell i Sebarroja

...voldríem saber quina és la valoració que fa el president sobre la situació actual de l'economia catalana.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, és cert, és veritat que tot just fa un any s'intentava crear un alarmisme respecte de la situació econòmica de Catalunya, i avui podem dir que aquella actitud era desmesurada. La deslocalització no és, en cap cas, un fenomen que no coneguem, un fenomen nou; s'ha donat al llarg de la nostra història i es continuarà donant a Catalunya, a Espanya i a Europa, de ben cert.

Bé, en tot cas, nosaltres què és el que estem fent davant d'aquesta situació que considerem amb la fredor que requereix?, perquè «deslocalització» és l'equivalent de «globalització», és l'equivalent de la inexistència de fronteres i de la més gran mobilitat dels factors de la producció econòmica: capital i treball. Què és el que estem fent? Estem gestionant els efectes de la deslocalització i estem preveient la millor manera d'actuar-hi. Estem canviant el model de competitivitat, en base a l'Acord per la competitivitat i la internacionalització, conduït pel conseller Castells, amb la participació d'empresaris i de sindicats, que signarem solemnement el proper dia 16.

Jo estic convençut que no recuperarem l'activitat econòmica perduda ni en generarem de nova si no sabem, efectivament, fer front als reptes de la nova situació. I com ho farem? Ho hem de fer aportant més valor afegit i, per descomptat, essent més innovadors, però sense caure en el cofoisme. Deixi'm assenyalar-li un parell de coses per tranquil·litzar-lo: el creixement del PIB el 2004 ha estat d'un 2,6 per cent, enfront del 2,2 de l'any 2003, i, d'altra banda, hi ha hagut un increment de la inversió estrangera a Catalunya, en el primer semestre del 2004, del 55 per cent respecte al mateix període de l'any anterior.

Amb una inversió estrangera bruta, efectiva, de 2.103,4 milions d'euros, Catalunya recupera el seu pes dintre d'Espanya com una de les principals –si no la principal– comunitats receptores d'inversió estrangera. Catalunya representa, dintre d'Espanya, el 30,5 per cent de la inversió estrangera, molt per sobre del 6 per cent que representava en el primer semestre de l'any 2003, tot just ara.

I deixi'm acabar dient-li que, segons dades de l'Enquesta de Població Activa per al 2004, la taxa d'atur ha caigut una dècima en comparació amb un any abans...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...fins a un 8,8 per cent, és a dir, la taxa més baixa des de l'any 2001.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00093/07)

La següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la formula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira. Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, al Carmel, centenars de persones han conegut la por, la inseguretat i la tristesa, i ningú no vol que aquesta situació es pugui repetir enlloc més en el futur.

Hi ha la previsió, en els propers anys, de prop de setanta quilòmetres de túnels subterranis a les obres del metro –a la línia 5, la línia 9, la línia 3, de Canyelles a Trinitat Nova– i també al TGV, a tota l'àrea metropolitana de Barcelona. Són obres imprescindibles per a la ciutat i per al país, i s'han de fer.

Però després del que hem vist, per a tranquil·litat de la gent a qui el túnel passa o passarà per sota de casa, també s'han de fer altres coses del tot imprescindibles. Mirant al passat, cal saber per què ha passat això amb precisió. Els afectats necessiten informació sobre els terrenys, però també sobre els seus drets davant les companyies d'assegurances, i sobretot s'han de sentir informats, atesos i protegits pel seu govern, amb un nivell acceptable de coordinació entre les diferents administracions, com a l'hora de la veritat ens consta que s'ha fet. S'ha de revisar el procés de contractació i execució d'obres: qui ho va autoritzar, quines condicions hi havia als plecs de seguretat i d'impacte ambiental, quines previsions hi havia en cas d'accident, com s'ha realitzat el procés d'execució.

Ara és l'hora de respostes segures i fiables, amb compromisos fermes. Hem d'assumir que es tracta d'una in-

fraestructura de caràcter públic que les administracions i professionals consideren necessària, però que justament per això, perquè és pública, tots hi tenim responsabilitat. Mirant al futur, la gent no espera que els polítics ara ens barallem, sinó que solucionem els problemes, perquè per això hi som. Ara és l'hora de la responsabilitat i de la prudència; demà serà l'hora de la identificació dels errors, i també, qui els hagi comès, de l'assumpció de responsabilitats amb totes les seves conseqüències.

Hem de fer més cas, de cara al futur, dels avisos i advertències de la gent abans d'incidents d'aquestes característiques. Hem de revisar els projectes d'infraestructura a l'àrea metropolitana amb informes geològics fets per professionals fiables i segurs, i si s'han de fer canvis es fan, perquè no hi pot haver un altre Carmel.

Compti amb el nostre suport, senyor president...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...parli'ns de mesura de govern, digui'ns si comparteix aquesta necessitat d'assumpció de responsabilitats, comissions de seguiment per a les obres futures...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...Administració i veïns, perquè no podem tenir més sorpreses ni córrer més riscos. És l'hora de prevenir, de tranquil·litzar i d'assegurar.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, efectivament, hem tingut una desgràcia, hem tingut una gran desgràcia. Les obres del metro de la línia 5, com vostè coneix, han patit un esllavissament, uns esllavissaments importants.

Haig de dir-li que la ràpida reacció dels tècnics de la Generalitat i de l'Ajuntament i de les empreses constructors ens permet avui de dir que no hi ha hagut desgràcies personals, i això és enormement important. S'ha evitat que hi haguessin danys físics personals, però el dany produït és tanmateix important, dany en els béns i en les vides i en la tranquil·litat de moltes persones. Mil persones, ara com ara, estan afectades per aquesta situació.

Els nostres serveis i els serveis municipals se n'estan ocupant, i se n'estan ocupant amb una dedicació exemplar i absoluta. Centenars de treballadors públics porten hores i dies en vigília. És el que han de fer; per això estem, en definitiva.

I vostè em pot preguntar: quines són les causes del que s'ha produït? Bé, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques està fent tots els estudis tècnics necessaris per conèixer els motius d'aquest incident. Les conclusions dels estudis, les explicarà el conseller Nadal quan comparegui al Parlament a iniciativa pròpia, com ha fet, per explicar-ho en detall.

D'altra banda, hem encarregat estudis complementaris; un, a l'Institut Cartogràfic, per tal de disposar d'un mapa geològic complet abans de continuar les obres. No és que no s'hagués hagut de fer, i no estic dient que no es va fer, però sabem que va ser incomplet, que no va ser totalment complet. Aquests estudis han de servir de base per decidir si es realitza algun tipus de modificació de les obres previstes, que en aquest moment no es pot excloure.

Les mesures de seguretat addicionals a les obres que es desenvolupen al subsòl de Barcelona són importants. A les obres de la línia 5, es prendran mesures de seguretat addicionals a les habituals que són moltes ja, però n'hi haurà tantes com faci falta. Reduirem les voladures amb explosius a les mínimes imprescindibles i assumim el compromís d'utilitzar la tècnica de reforç màxim de l'estructura en molts dels trams on no semblava necessari inicialment i, per descomptat... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

...a totes les estacions. El Govern reforçarà les mesures de seguretat de totes les obres de construcció, no solament de les del metro, sinó de totes les obres d'infraestructura que s'estan realitzant al subsòl de Barcelona i d'aquelles que estan projectades.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00094/07)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, estem preocupats per la situació que es viu en aquest moment també al barri del Carmel, i de ben segur que no parlo només en nom del meu Grup Parlamentari, sinó de tota aquesta cambra, volem mostrar la solidaritat cap a les persones afectades per aquesta desgràcia que vostè deia.

De ben segur que ens sentim a prop del seu patiment, perquè han perdut els seus habitatges que, de ben segur, podran recuperar, però no podran recuperar aquelles coses més íntimes, més quotidianes, aquell àlbum de fotos o aquell racó preferit del pis o aquelles imatges entranyables que deuen haver estat molt de temps en un mateix lloc. Per això les administracions, en aquest cas el Govern i l'Ajuntament de Barcelona, han de fer tot el possible per tornar la seguretat, la tranquil·litat i la confiança a les persones afectades del Carmel. Sabem que ja s'actua en aquesta línia. Sabem que el Govern i l'Ajuntament actuen ben coordinats, i això és positiu, que han dissenyat un dispositiu tècnic i de seguretat molt complet davant un problema molt complex i amb moltes incògnites com s'ha demostrat avui en l'aparició d'un nou esvoranc, molt més petit, però que ha provocat un agreujament de la sensació d'inseguretat entre els veïns, i és raonable. Però també volem estar al costat del Govern, que ens consta que estan treballant nit i dia, que estan esmerçant totes les seves capacitats i intel·ligència i també sensibilitat per trobar solucions, com no podia ser d'una altra manera. Però també li demanem al mateix Govern i també a l'Ajuntament de Barcelona que posi tots els seus recursos humans i materials per donar compliment a les necessitats de les persones que han patit aquest succés.

Senyor Maragall, nosaltres voldríem que avui aquí, en seu parlamentària, poguéssim llançar un missatge a tots els ciutadans de Catalunya, però molt en concret als del Carmel, un missatge de solidaritat, un missatge de responsabilitat i un missatge de compromís clar i transparent que el Govern, i vostè com a president, posaran tots els mitjans possibles per millorar les condicions de les persones del Carmel, de les persones que han patit aquesta desgràcia.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, haig de dir que hem adquirit solemnement el compromís, tots els compromisos necessaris perquè la gent del barri del Carmel, del vessant nord del barri del Carmel, el barri del Carmel és molt gran i la vessant que mira cap a mar no està afectada, però hi hem adquirit el compromís en tots els sentits. En el sentit moral, en el sentit físic, en el sentit sanitari i en el sentit econòmic, el compromís d'abonar als afectats totes les despeses extraordinàries —és el primer que els vaig dir— que el desallotjament els hagi ocasionat. Un govern està per això, en definitiva. Un govern està per donar confiança a la gent que, per molt gran que sigui la desgràcia, en aquest cas, afortunadament, no hem hagut de comptar amb desgràcies personals, però per molt gran que sigui, hi ha un col·lectiu, hi ha un «nosaltres» que se n'ocupa, si més no de reduir la desgràcia que s'està produint, que s'ha produït i que és molt important.

S'han atès, s'ha abonat als afectats, en fi, s'han apartat els diners per abonar als afectats i, en el cas de les dotze

famílies de l'edifici del passatge Calafell número 10, la garantia que tindran un habitatge de les mateixes característiques tan a prop d'on vivien fins ara com sigui possible. Aquest és el compromís del conseller.

S'han atès els infants del col·legi del Carmel i de Santa Teresa habilitant espais a altres centres. S'han dotat serveis socials i sanitaris d'atenció als veïns afectats. I amb el Col·legi d'Advocats els oferim el suport jurídic específic i gratuït per tal d'evitar que es pugui produir una allau d'ofertes desconsiderades o excessives, quan hi han maneres, i el Col·legi d'Advocats està en condicions de fer-ho, de protegir sense alarmismes tots aquells que han estat afectats.

Tot això ha estat possible gràcies a un dispositiu extraordinari de la Generalitat, de l'Ajuntament de Barcelona i d'altres entitats, com la Creu Roja i els col·legis professionals, que aquests dies han treballat les vint-i-quatre hores.

Miri, la gent del barri, com es pot imaginar i vostè deia en la seva intervenció, estan atemorits, en alguns casos, lògicament, indignats pel que els ha passat. Les garanties de l'obra referents a la seguretat semblaven suficients; haurem d'estudiar-ho detalladament. Ho farem. He demanat al conseller de Justícia que estudiï els aspectes legals de l'esdeveniment. Pensi que aquests dies, per altra banda, hi han hagut altres desgràcies i que en aquest moment estem aclaparats... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

...per la coincidència d'esdeveniments desafortunats, però els farem front. Farem front com a Govern, i la gent sap que aquest és el seu Govern i que se n'ocuparà.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quins són els criteris de la política informativa (tram. 317-00095/07)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

Té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat. Jo, conscient que també consumeixo temps del que vol ser la meva pregunta avui en aquesta sessió de control, vull expressar la meua solidaritat amb tots els afectats. Hi estem treballant allà on hem de treballar, des del grup municipal de l'Ajuntament de Barcelona, també amb iniciatives parlamentàries. I, per

tant, vull que quedi constància –vull que quedi constància–, i espero que tot vagi bé. També vull que quedi constància d'una certa sorpresa que tinc respecte al nivell de comprensió dels grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula respecte al que estic convençut que és una circumstància desgraciada, però que contrasta brutalment amb allò que aquests mateixos grups deien quan hi havia circumstàncies molt menys importants, per exemple, en el traçat del tren d'alta velocitat entre Madrid i Barcelona. M'agradaria que quedés constància d'això.

Però vaig a la pregunta, senyor president. La pregunta és la següent: fa uns mesos, fa nou mesos, vam tenir un debat polític molt significatiu respecte a la política de comunicació de la Generalitat que va tenir com a resultat final el cessament del secretari de Comunicació de la Generalitat. I en el debat que vam tenir, també en una sessió de control, vostè em va contestar que per primera vegada a la història de Catalunya la política de comunicació de la Generalitat seria absolutament transparent i absolutament equitativa. Li vull preguntar si creu que això és així i, en particular, si creu –si això és així– en els mitjans de comunicació públics de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

I què vol que li digui? Jo li haig de contestar (*rialles*) a la segona pregunta que, efectivament, crec que els mitjans de comunicació públics de Catalunya són altrament més, jo diria, més objectius del que han sigut molts dels mitjans públics en altres indrets i en altres moments.

En tot cas i referit a la independència de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de tots els mitjans, haig de dir-li que jo vaig dir en campanya que jo no intervindria en aquesta independència, és a dir, que no la coartaria, no la limitaria, no ens hi ficaríem, i li asseguro que vull complir el meu compromís.

Respecte del primer que ha dit, no sé si la comparació avui és afortunada.

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

La veritat no és afortunada ni desafortunada, senyor president. Simplement. No és ni afortunada ni desafortunada, però respecte a la pregunta que jo li he formulat, jo li agraeixo el que ha dit, perquè m'alegro molt que el Govern renunciï i renunciï de veritat i de manera sincera i honesta a l'hora d'influir en els mitjans de comunicació públics que depenen d'ell. Però crec que podem estar d'acord, i li faré una proposta en aquest sentit, que el Parlament de Catalunya, que és la representació de tots els ciutadans de Catalunya i que

d'alguna manera, per tant, és el propietari legítim dels mitjans de comunicació públics que depenen de la Generalitat, sí que tingui la capacitat de debatre a fons –de debatre a fons– i de fer-ho d'una manera també sincera i honesta respecte a la línia informativa d'aquests mitjans de comunicació.

Jo no li parlaré dels darrers informes del Consell Audiovisual de Catalunya, que estic segur que el senyor president coneix, però sí que li diré que reflecteixen una profunda i greu discriminació en contra de determinades forces polítiques i, particularment, del Partit Popular, i els números són incontrovertibles. Però no és una queixa personal ni una queixa col·lectiva com a partit, també crec que hi ha moltes coses a reflexionar respecte a la línia... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Acabo, senyor president. A la línia informativa, i no ho he dit jo, sinó que també ho ha dit el senyor Ferran en altres circumstàncies, que defensa una visió molt particular de Catalunya, que no té res que veure amb la del conjunt del país. Li demano, per favor, que accepti fer aquest debat en aquesta cambra.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, no seria oportú que jo fes comparacions odioses sobre el capteniment dels mitjans públics per part d'altres governs..., respecte dels mitjans públics de comunicació per part d'altres governs dels quals, per altra banda, vostè va formar part.

En tot cas, no és això el que volia dir, jo el que sí que li dic és que jo respecto la independència, el meu Govern respecta la independència de la Corporació, el meu Govern no truca cada dia per saber què ha passat, (*remor de veus*) no truca abans –no truca abans–, senyor diputat, i vostè ho sap, per tant no faci bromes sobre això. Estem en una situació que no és la que havíem estat, li ho dic amb tota franquesa. (*Remor de veus.*)

Jo crec que mai l'oposició havia tingut una presència tan notòria als mitjans públics de Catalunya. (*Fortes rialles.*) Crec, acceptaria que vostè es molestés, però no altres. (*Rialles.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats....

El president de la Generalitat

Crec que la pluralitat sempre és millorable i que el Parlament i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya han d'estar vigilants d'una manera permanent. Miri, senyor

diputat, estic en condicions de comprometre'm davant de vostè i del seu partit que tindrà el tractament a què té dret en els mitjans públics en la mesura que això sigui responsabilitat del Govern, que és una mesura molt indirecta, però de vegades exemplar i efectiva. I estic a l'espera de les seves opinions al respecte en els propers mesos.

El president

Moltes gràcies.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00096/07)

Té la paraula seguidament per formular la pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Em sembla que també expresso un sentiment general de tot el Parlament de Catalunya si a més a més de la solidaritat amb les persones afectades en el barri del Carmel, ens sumem també a altres persones, concretament de la ciutat de Lleida, que han tingut una manca de fortuna molt gran, perquè en allà també per una, en aquest cas, per una emergència greu, concretament una explosió de gas, concretament han mort tres persones. Dit això, i tornant al tema del Carmel, dir també que em sembla que l'actitud del Grup de Convergència i Unió s'admetrà, i de fet s'ha admès, que ha estat una actitud molt correcta i molt constructiva des que va succeir la primera greu emergència.

Ho hem fet per dos motius. Primer, per evitar el trist, molt trist espectacle dels polítics barallant-se quan hi ha gent que pareix. Segon, per donar temps al Govern que reaccionessin davant d'aquesta emergència i que poguessin fer les coses bé, que poguessin gestionar sense pressió, sense haver-se d'ocupar de les crítiques de l'oposició i concentrant-se en allò que és realment important. Per cert, un temps del qual el nostre Govern no va fruit mai a Catalunya quan hi va haver alguna emergència greu. (*Remor de veus.*)

Els asseguro, i ho dic amb coneixement de causa, els asseguro que motius i informacions per haver fet mullader en tenim, però voluntàriament no els hem volgut utilitzar. Ara tot això, senyor Maragall, té un límit, i el límit és que les coses es facin bé, que les emergències es gestionin correctament, com concretament ens estem ocupant del tema del barri del Carmel. I jo he de dir, i ho dic sense cap mena d'alegria, que en les darreres hores aquests límits s'estan sobrepassant. Les coses no s'estan fent bé, les emergències, en aquest cas, concretament en aquestes últimes hores no s'estan gestionant bé i no s'està a l'alçada de les circumstàncies. No és admissible que es faci tornar a casa uns veïns i que poques hores després se'ls hagi de tornar a treure de casa. Aquest és el límit que no es pot sobrepassar, perquè quan això passa, aleshores el mateix Govern crea

alarma i crea inseguretat. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mas i Gavarro

Estem disposats a ajudar, de veritat, però no a emparar cap mena d'incompetència. Suposo que són conscients que, inevitablement, hi haurà d'haver responsabilitats polítiques; no és l'hora de demanar-les, però el temps, senyor Maragall, s'acaba.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, em quedo amb el dubte de saber si vostè efectivament ha fet un sacrifici del seu dret a criticar en calent les situacions de dramatisme que s'han viscut, que es viuen, o si no ha pogut resistir la temptació de fer-ho una mica.

En tot cas, li agraeixo el to de les seves paraules introductòries. Li recordo que en altres esdeveniments dramàtics en què vostè va tenir alguna responsabilitat i davant les quals jo vaig reconèixer públicament que vostè havia reaccionat positivament, en l'incendi de la Catalunya central. Recordo, fins i tot, haver-lo visitat, a vostè, en el moment que estava coordinant els esforços per acabar aquells incendis. Per tant, això no és una cosa nova, aquí a Catalunya, que govern i oposició sàpiguen destriar el gra de la palla i sàpiguen actuar d'una forma correcta quan s'ha d'actuar, encara que no sigui en benefici del propi partit.

En tot cas, és cert que hi va haver un moment en què semblava que, efectivament, s'estava en condicions de garantir que la situació no evolucionava d'una forma negativa i que, per tant, alguns veïns podien tornar, i és cert que a aquests veïns se'ls ha hagut de dir –això és enormement desagradable per a ells i per a tothom, també per als nostres responsables– que tornessin enre, no?

El que li ben asseguro és que a partir d'ara..., i des del primer moment, també, deixi-m'ho dir, s'ha actuat amb una absoluta «cordura», amb una absoluta, jo crec, intel·ligència..., del que passava; que s'ha evitat el que era pitjor, que hi haguessin víctimes o que algú prengués mal. És cert que això ha passat també en un moment –i alguns dels consellers hi han hagut d'estar presents– en què a Catalunya passaven moltes coses alhora; jo he volgut estalviar-ho perquè no semblés que tractava de dissoldre el drama que vivim aquí amb uns altres drames, però n'hi han hagut, n'hi han hagut a Vilanova i la Geltrú, amb morts, i n'hi ha hagut també a Lleida, amb dos morts.

En tot cas, sàpiguen que aquests moments passen i que per a això estem, i que el Govern el que farà, el que fa i el que farà, és comportar-se amb dignitat i amb eficàcia davant d'aquestes situacions.

El president

Moltes gràcies. Abans d'entrar al torn de preguntes al Govern permetin-me saludar el senyor Walter Momper, que és el president del Parlament del *Land* de Berlín; ens acompanya en aquests moments. Benvingut.

(*Aplaudiments.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre el nou finançament (tram. 310-00160/07)

Moltes gràcies. I entrem en el capítol de preguntes. La primera, la formula l'illustre senyor Jaume Camps i Rovira, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Jo la pregunta la feia el 27 d'abril del 2004, i li deia, conseller Castells, que vostè havia assegurat que assoliríem un nou finançament de la Generalitat en la present legislatura, i el senyor Sevilla li havia dit que ni parlar-ne, que a la propera. I deia: «Qui dels dos té raó?» Diu: «Home!, això ja és aigua passada, ja no cal que m'ho preguntis.» Però és que el ball ha seguit, perquè pocs dies després el senyor Sevilla va dir: «La culpa és del president Maragall. El president Maragall és qui ha dit que el finançament pot trigar dues legislatures.» Llegeixo declaracions. Després va venir el senyor Montilla..., perdó, el ministre senyor Montilla, i va dir: «És impossible fixar una data per al nou finançament.»

És clar, anàvem..., vostè, una legislatura; el senyor Sevilla, dues, el president Maragall, dues com a mínim, i el senyor Montilla, ja *ad infinitum*, *ad calendas graecas*. Han seguit unes converses, vostè suposo que n'ha seguit parlant. Com ho tenim, això?

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.*)

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Senyor diputat, il·lustre senyor diputat, vostè té raó, han passat moltes coses des del mes d'abril en què el senyor Sevilla va fer aquestes declaracions. Per cert, jo crec que el mateix mes d'abril, al cap d'un parell de dies, ell mateix va posar les coses al seu lloc respecte al que ell volia dir, i em sembla que simplement, seguint amb atenció l'actualitat d'aquests dies, vostè és conscient de fins a quin punt les coses han evolucionat i la reforma del nostre sistema de finançament està a l'ordre del dia, està a l'ordre del dia com un dels punts importants de la redacció del nou Estatut de Catalunya, i jo no tinc cap dubte que en la present legislatura tindrem un nou sistema de finançament, que serà aquell a què aspirem el conjunt de les forces polítiques de Catalunya.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula per repreguntar l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Com diuen els clàssics, conseller Castells, que els déus o el pare Marx l'escoltin, perquè, és clar, tampoc pinta bé. Vostè nomena una comissió d'experts. La Comissió d'Experts ho analitza i diu que el dèficit fiscal és d'un 7,7 -7,6-, i s'exposa la balança fiscal dels últims anys -per cert, els anys de govern socialista és quan puja més el dèficit fiscal respecte del PIB-, i el president Zapatero i el senyor Sevilla li diuen que els càlculs són erronis. És a dir, *la primera en la frente*.

És clar, en el moment de negociar el finançament i tenir-lo per al 2005..., no hi haurà manera si no es posen ni d'acord en quin és el dèficit fiscal. Per quan, les balances fiscals, aprovades reiteradament pel Congrés de Diputats? Tan fàcil que seria! Si ho diu el seu amic senyor Tremosa. Per quan? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

És clar, si no es posen d'acord ni en el dèficit fiscal...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Camps i Rovira

...com volen posar-se d'acord en el finançament...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Camps i Rovira

...si no és un tema de l'Estatut? Evidentment, a l'Estatut hi haurà d'haver els grans paràmetres...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Camps i Rovira

però no tenen...

El vicepresident segon

El seu temps s'ha acabat, senyor diputat. Gràcies.

El Sr. Camps i Rovira

Quina pena, senyor president.

(Rialles.)

El vicepresident segon

No és un problema de pena o no pena, senyor diputat, és un problema de rellotge. L'honorable conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. No, jo li haig de reiterar, evidentment, la vàlua i la professionalitat, el rigor, amb què tretze experts de primeríssim nivell han realitzat una estimació, ens han posat sobre la taula una estimació sobre el dèficit fiscal de Catalunya. Es tracta de persones de primeríssim nivell, hi insisteixo, el rigor i la professionalitat dels quals no es pot posar en qüestió. I dubto que es poguessin reunir ja no tretze persones de nivell similar, sinó simplement la meitat, a la resta d'Espanya, de manera que els millors coneixedors d'aquesta qüestió són els que ens han ofert aquestes dades. Nosaltres ja tenim una estimació, és una estimació que ha de tenir la virtut de ser una estimació compartida a Catalunya i que jo voldria que no fos desqualificada des de fora de Catalunya.

Miri, les declaracions que vostè diu..., espero que si es considera que aquestes són errònies se'ns ofereixin les verdaderes, de manera que voldria que, com a mínim, tinguessin la virtut que es posessin sobre la taula altres dades i que en poguéssim parlar.

Vull assenyalar-li una cosa, de totes maneres, que em sembla que hem de tenir present. Per primera vegada, un president del Govern diu dues coses: primera, que Catalunya contribueix, i fortíssimament, a la solidaritat amb altres comunitats autònomes, primera constatació; segona, que hi ha la consciència generalitzada que aquest dèficit fiscal és excessiu. S'ha de desprendre d'aquí que cal corregir-lo, de manera que saludo aquestes manifestacions, que ens situen en una perspectiva... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...deixi-m'ho dir, una mica més favorable en aquesta qüestió tan important que ens hem de plantejar i sobre...

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...la consideració de la qual comparteixo fonamentalment les seves afirmacions.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre quants acolliments familiars de menors procedents de centres d'infància hi ha hagut a les comarques nord-orientals en el període de gener a abril del 2004 (tram. 310-00167/07)

Per formular la segona pregunta del dia d'avui, del dia d'avui d'aquest torn, té la paraula la il·lustre diputada

senyora Elena Ribera, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, amb tots els respectes, donaria per formulada la pregunta.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula per a la resposta l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família (Sr. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies. En tot cas, jo li volia donar l'oportunitat de si vol actualitzar la pregunta amb data de l'any 2004 o si la manté en aquest termini de temps, pel mateix cas que el senyor Camps, que en el moment en què va ser formulada aquesta pregunta era el mes d'abril.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per fer la rèplica, o més ben dit la repregunta, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Ribera i Garijo

Moltes gràcies per la seva amabilitat, també, honorable consellera, però els números que em doni em seran de totes maneres bons i els donaré per fiables, perquè, en realitat, el que m'agradaria saber és: com pensa incrementar aquests acolliments? Quins increments econòmics han rebut de més les famílies acollidores aquest any? Amb relació a aquest nombre de casos que vostè em dirà, quines mesures especials de recolzament reben les famílies? Com es pot fer propaganda que es farà propaganda d'augmentar l'acolliment i, al mateix temps, deixar soles i sense recolzament les famílies que ja tenen nens?

Com a exemple, una mostra, de les comarques nord-orientals, que és d'on venia la pregunta: un nen de dotze anys que es troba en un centre residencial educatiu a Girona, amb un 50 per cent de disminució, que hi ha una família acollidora que el vol i el pot tenir, que el sol·licita reiteradament i que reiteradament l'Administració els està dient que no. Pregunta, senyora consellera, si considera millor el seu Departament que aquest nen continuï en un centre educatiu, que després passarà a un centre de disminució psíquica, o que estigui amb una família. Així és com s'incrementen els acolliments a Catalunya amb el nou Govern?

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies. Primer de tot, doncs, passaré a donar-li les dades, i després aniré a la resta de les preguntes.

A les comarques gironines l'any 2004 es van constituir 39 acolliments; l'any 2004 es van constituir a Cata-

lunya un total de 248 acolliments. En el cas de les comarques gironines, d'acolliment simple en van ser 16 i d'acolliment preadoptiu en van ser 23.

Amb referència a la qüestió de les quantitats econòmiques, com segurament vostè coneix, les famílies acollidores alienes perceben una quantitat determinada, ja des de fa un temps, per a la manutenció, simbòlica, dels infants que tenen acollits, i la família extensa en percebia una altra inferior a aquesta quantitat. L'any 2004, per decisió del Departament, el que es va fer va ser equiparar totes dues quantitats i que, per tant, tant les famílies extenses com les alienes percebessin la mateixa quantitat econòmica.

Per altra banda, qui pregunta ja respon, qui respon també pregunta. La professionalitat de la gent de la DGAIA i de l'ICAA a les comarques gironines és altíssima. Ahir mateix vaig estar reunida amb elles en el centre d'acollida Nostra Senyora de Misericòrdia, i vaig poder conèixer cas per cas..., el dels nanos, nens i nenes, de l'àrea maternal. Fins i tot, no sé si us estàveu referint al Dani, que està en el centre d'acollida, o a algun altre menor que està en un CRAE. En el cas del Dani, que és un nen que té pluridiscapacitats, se li està donant la màxima atenció; no hi ha cap família acollidora que el vulgui. Si és en un altre cas, vostè sap perfectament que la meua resposta és dir: «Sempre estaran millor, per molt bé que estiguin els CRAE, per molt bé que estiguin tots els altres recursos, amb una família.» I això és el que es dona a aquests infants.

És més, li recordo –li recordo– que hem renovat un conveni amb la Fundació Carmen y María José Godó per un import superior al de l'any anterior i que ara ampliarem precisament per donar suport a les famílies, als professionals, per buscar famílies acollidores, en tots dos termes, simple i preadoptiu, per a aquests infants amb discapacitats i infants amb problemes, diguem-ne, que estan amb més risc. I també –vostè suposo que n'és coneixedora– que impulsem el mes de maig, ja, la creació d'una unitat de seguiment dels acolliments i les adopcions per donar suport, per primera vegada... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El vicepresident segon

Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

...a l'ICAA, a les famílies que acullin.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre la recaptació per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre del cànon de control d'abocaments, als municipis situats a la conca del riu Ebre (tram. 310-00168/07)

La tercera pregunta d'aquest torn fa referència a la recaptació per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre del cànon de control d'abocaments, als municipis situats a la conca del riu Ebre. Per formular-la té la paraula l'excellentíssim senyor diputat Joan Maria Roig i Grau, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, el cert és que va passant en este torn de preguntes que lo retard de la substanciació de la pregunta, que vaig formular ja a l'abril del 2004, fa que possiblement hagi quedat superada pels mateixos esdeveniments.

Malgrat això, crec que encara podem aprofitar l'oportunitat per clarificar la situació i, sobretot, d'una forma especial, per tranquil·litzar alguns municipis de la conca de l'Ebre, que veuen com es produeix una doble imposició amb relació al cànon d'aigua, gestionat i recaptat per l'ACA i, al mateix temps, per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

I com que sistemàticament es desestimen els recursos presentats pels ajuntaments, amb l'argument, que, sigui dit de pas, pareix relativament sòlid pels informes jurídics que tenim dels mateixos ajuntaments, que si l'Administració catalana ha recaptat en algun moment algun impost en concepte d'activitat i millora del medi, ho ha fet en aplicació del desaparegut cànon d'abocament, li pregunto quines són les mesures que pensa impulsar el seu Departament per resoldre aquesta situació.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per donar resposta a la pregunta, té la paraula, en nom del Govern, l'il·lustre conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Diputat, efectivament, el tema continua estant d'actualitat. Vull deixar molt clar que la posició del Govern de Catalunya és considerar que sí que s'està produint una situació de doble imposició. Amb una breu explicació tècnica. Aquest *cànon de vertido* que està volent cobrar la Confederació Hidrogràfica, en base al nou Text refós de la Llei d'aigües, parteix del concepte que es tracta d'una taxa per uns serveis que es donen.

Ara bé, nosaltres el que sostenim, i ho podem acreditar, és que, tant per la legislació catalana, com per convenis específics existents des de l'any 2002 entre l'Agència Catalana de l'Aigua i la CHE, els serveis a què responen aquesta taxa els està prestant l'Agència Catalana de l'Aigua, i només s'ha reservat, la Confederació Hi-

drogràfica, la resolució definitiva dels expedients de control ambiental sobre aquests abocaments.

Per tant, varem plantejar aquesta discrepància al Ministeri. El Ministeri el que ens va plantejar és que la nova redacció de la Llei d'aigües deia que era compatible amb qualsevol altre impost, però nosaltres invoquem aquesta prestació de serveis, proposem un conveni, que està damunt de la taula de la CHE i de la ministra, que dimarts que ve, precisament, el dia 15, hi ha una reunió amb la ministra, en què intentarem tancar-ho, sobre la base que nosaltres justificarem els serveis que prestem per compte de la CHE i abonarem la diferència, és dir, compensarem la recaptació per la diferència, i que, per tant, només s'hagi de pagar el cànon d'aigua, o, en tot cas, que aquest import es descompti del cànon d'abocament.

Esperem tenir resultats positius, però, si no, estem disposats a portar-ho per via legal.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per fer la repregunta, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, molt breument. Per dir-li que em satisfà que anéssem en la mateixa línia, és a dir que allò que hem defensat a través de molts de recursos, molts ajuntaments de la conca de l'Ebre, coincideixi amb els plantejaments que fa el Govern de la Generalitat.

Lo que passa, que este és un tema, conseller, que ha d'acordar amb mi que l'hem de resoldre ràpidament, no només perquè això genera inseguretat jurídica, sinó perquè en aquests moments hi han unes reclamacions, unes reclamacions econòmiques, que poden portar a un contenciós greu per als nostres ajuntaments, que han de fer front, 2003 i 2004, a aquest cànon, que insisteix la Confederació Hidrogràfica a poder-nos cobrar.

Per tant, sap que trobarà en aquest sentit tot lo recolzament dels nostres ajuntaments, però els demano, li demano que hi haja una diligència en aquest tema, perquè estem arrossegant uns imports, que això repercutix finalment en les arques dels nostres ajuntaments.

I, si li sembla bé, faria una observació que està una mica al marge, però tinguen en compte que això pot passar també pel que fa referència a alguns municipis catalans de la conca del Xúquer, concretament la Sénia, Ulldecona i Alcanar, que també s'haurien de tindre en consideració.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Per dir-li que, efectivament, estem d'acord, que cal resoldre-ho ràpidament. De fet, des de desembre que ja estava tot tancat i esperàvem només la conformitat.

Però també em vull comprometre públicament que si ens veiéssim en la lamentable situació d'haver d'anar a la via contenciosa, nosaltres adoptaríem les mesures oportunes d'aval, si calgués, perquè els ajuntaments de les conques no es veiessin afectats. Però espero que el Ministeri tindrà la sensibilitat, especialment quan el que li proposem és just; és dir, li proposem donar-li serveis, prestar-li serveis i liquidar-li allò que correspon al servei que la Confederació dona.

Per tant, estem parlant d'una relació vinculada a aquest caràcter de taxa, i, en canvi, el caràcter global que té el cànon de l'aigua a Catalunya, que incorpora tots aquests serveis, i invocar els convenis específics en què ens van encarregar aquesta gestió.

Per tant, si cal, avalarem o justificarem perquè les aigües municipals dels municipis del vessant de l'Ebre no es vegin afectades.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

La següent pregunta és sobre el nombre de persones grans dependents que han ingressat en places residencials de centres de titularitat de l'ICASS a les comarques nord-orientals entre l'1 de gener i el 30 d'abril del 2004. Per formular-la, té la paraula l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Li demanaria si puc acumular les dues preguntes, si el temps ho permet...

El vicepresident segon

Sí. Si no hi ha inconvenient per part de la consellera...
(Pausa.)

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al nombre de persones grans dependents que han ingressat en places residencials a les comarques nord-orientals (tram. 310-00171/07 i 310-00172/07)

D'acord, doncs...

La Sra. Rigau i Oliver

Doncs, moltes gràcies. Senyora consellera, les preguntes que avui li formulo, li formulem des del meu Grup, bàsicament són en condició de diputada gironina, i lògicament com a persona ben interessada per les polítiques socials, i en especial per l'atenció a la gent gran.

És per això que, fent visita al territori, veiem que hi ha una constant, una constant que ens diuen a cada comarca: que no els donen altes a les places d'acolliment residencial i només es donen altes a les places de residència de titularitat de l'ICASS.

És veritat, senyora consellera?

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família

Honorable diputada, primer de tot agrair-li el seu interès per les polítiques socials. I, després, dir-li que no, no és veritat.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. Per repreguntar, té la paraula l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Doncs, moltes gràcies. Li demanaré que intenti convèncer-me amb xifres, senyora consellera, del que acaba d'afirmar.

Sé que el meu interès per les polítiques socials està sobradament provat, i, per tant, en aquest punt, no m'hi estendré.

El que sí que li puc dir és que s'està privatitzant com mai la política social en atenció a la gent gran. Perquè, què els passa a les residències que tenen un conveni signat amb la Generalitat, en les quals reserven un nombre de places d'utilitat pública? Doncs, com que el Departament no gestiona amb agilitat, i al llarg del 2004 no ha intervingut cap alta, aquestes places, d'acord amb el que preveu l'Ordre del 2002, passen a ser ocupades per persones que paguen la totalitat de preu privat de la plaça, amb la qual cosa ha baixat en molt el nombre de beneficiaris de l'acolliment residencial, les residències més petites estan greument perjudicades.

I aquest tema va quedar molt ben recollit en el Consell General de l'ICASS del 2004, del 21 de maig. El seu secretari general de l'ICASS va dir: «No transferirem rendes, no creiem en el "Viure en família", però sí en serveis...» Resulta que tampoc és veritat: només s'han donat altes de l'ICASS. I a més a més diuen: «Incrementarem en 6.000 places la legislatura; 1.000-1.200 aquest exercici.» Només n'han donat tres-centes a centres de l'ICASS, com a molt, en el 2004.

Senyora consellera, què està passant a Benestar i Família? A les comarques de Girona, per exemple a la Garrotxa, en xifres exactes, són seixanta les persones que no han estat valorades ni han passat a intervenció. No em digui que és tema de pressupost, perquè el director general, ara secretari general de l'ICASS, va reconèixer que, per recurrències, el 2004, per al Programa d'acolliment residencial, tenien assegurat el pressupost.

No em digui que és problema de programació, perquè jo li vaig lliurar aquest document (*l'oradora el mostra*), senyora consellera, si té un moment, i ho recordarà, comarca per comarca, projecte per projecte, el nombre de places i la ràtio a desitjar.

Per tant, què està passant, senyora consellera? És que considera que s'ha de derogar el Programa d'acolliment residencial? El derogui. Però és que l'estan incomplint, no l'utilitzen. Estan perjudicant moltes per-

sones que han hagut d'agrupar els recursos propis i de la seva família, fills i a vegades nebots, per pagar el preu privat. És aquesta la política progressista? No només no han incrementat places públiques... (Pausa.) Senyora consellera, sap que és veritat –sap que és veritat.

De moment, van inaugurant les que vam començar nosaltres, i estan obligant la gent a pagar el cent per cent, quan, si s'ha valorat bé i s'ha passat a intervenció, i s'ha reconegut el dret a acollir-se a acolliment residencial, només pagarien el percentatge que els pertoca d'acord amb la norma.

És aquesta la política progressista? Com ens explica que si no opten pel «Viure en família» i opten pels serveis, també baixi l'atenció domiciliària i a sobre no acullin les persones a les places de l'acolliment residencial com a modalitat de servei públic? És que la seva conselleria té un altre concepte de «servei públic»? Què entén, només les de titularitat pública?

Senyora consellera, la gent gran ho està passant malament. La política del tripartit no està beneficiant les famílies. I les dades ho demostren. Tenim aquí les dades. El seu secretari general en el Consell General de l'ICASS va donar unes previsions que no s'estan complint. Ja estem al 2005, no s'han actualitzat els preus i les altes no es donen.

Senyora consellera, estic segura que en properes altres preguntes d'altres diputats o en comissió ens podrà dir si, finalment, aquestes sis mil places que vostès han previst crear es podran posar en funcionament o tot –tot– és propaganda.

Gràcies, senyor president; gràcies per la seva atenció.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. Primer de tot, no m'esperaré a cap altra pregunta ni a comparèixer en comissió per donar-li les dades. Per tant, permeti que li doni les dades i després li responc la resta de preguntes.

No és cert –no és cert– que a les comarques gironines no hi hagués cap ingrés durant l'any 2004. Jo li'n donaré les dades. A l'Alt Empordà, 64; al Baix Empordà, 44; a la Cerdanya, 3; a la Garrotxa, 37; al Gironès, 72; al Pla de l'Estany, 39; al Ripollès, 35; a la Selva, 64. Això fa un total de 358 places, ingressos durant l'any 2004.

Una altra reflexió que li faré. El concepte de llista d'espera depèn de com ens el mirem. Nosaltres, què comptem com a llista d'espera? Ho fem d'una manera més real i més transparent que com es feia abans. Des del moment en què una persona que sollicita una plaça residencial espera que se li notifiqui l'aprovació de l'ajut demanat. A hores d'ara, segons aquest criteri, en llista d'espera, l'1 de febrer del 2005, a les comarques gironines, hi ha catorze persones.

Pel que fa a casos valorats i aprovats pendants de proposta, l'1 de febrer... –vaig més a poc a poc? (pausa)–, l'1 de febrer de l'any 2005 en tenim 25 a l'Alt Empordà, 29 al Baix Empordà, 2 a la Cerdanya, 39 a la Garrotxa, 40 al Gironès, 4 al Pla de l'Estany, 14 al Ripollès, 28 a la Selva; és a dir, 181 persones.

Segons el mètode utilitzat fins a l'any 2003 per comptar les llistes d'espera, aquestes 181 persones a les comarques gironines es convertirien en 14.

Les previsions del Departament són arribar, sí, a les sis mil places en una legislatura. I li ben dic, senyora diputada, que aquestes sis mil places seran molt més reals que les trenta mil places d'escoles bressol promeses durant la legislatura anterior. I és més, el president, en el debat de política general, va parlar de 1.500 places durant l'any 2005. I ja m'agradaria saber a hores d'ara quantes en tindrem el desembre, però és que ara som al mes de febrer, i la previsió és de complir aquestes previsions, certament.

Em deia vostè: «Sí, sí, però centres propis, centres col·laboradors...» Li donaré les dades, per exemple, dels quatre primers mesos de l'any 2004, pel que fa a centres col·laboradors i a centres propis a les comarques gironines: en centres propis, 26 persones van ingressar en una plaça residencial; en centres col·laboradors, 96. Per tant, no sé què m'estava dient que només entren persones en centres propis i no pas en acolliment residencial.

Una altra qüestió: la programació. Nosaltres, l'any 2004, a banda del que preveu el quart PAS, que no està comarcalitzat, el que hem fet..., partint del quart PAS i partint de les dades d'entitats, partint de les dades del món local també i dels col·lectius, hem fet la programació territorial d'inversió en centres especialitzats per comarques, ho repeteixo, per comarques, perquè el quart PAS no marca territorialització.

Per què ho hem fet així? Perquè a banda que ens creiem, doncs, realment que el país ho és tot en la seva totalitat, hi ha un gran decalatge d'oferta segons les zones del país que hi ha, de manera que a mi no em serveix únicament que durant la legislatura passada s'haguessin posat moltes places col·laboradores al mercat, perquè no estaven en els llocs que tocava. I aquesta és la ràtio que jo constantment dic: 0,38 places per cada mil habitants a la Terra Alta, 9 per cada mil habitants al Maresme. Això no és equitat d'accés. Per tant, no només, de places, n'hi ha d'haver més, sinó que han d'estar allà on toca. I això és el que farem a partir d'ara.

Al document a què vostè fa referència hi havia absolutament..., des dels compromisos signats amb GISA de construcció, fins a cartes que vostè havia tramès dient que s'ho estudiarien. Per tant, aquest no és un document de previsió d'inversió; aquí està absolutament tot barrejat, des d'una reunió puntual a, ja, encàrrecs fets a GISA.

Atenció domiciliària. No hi ha hagut cap decreixement de l'atenció domiciliària. Durant l'any 2004, en què es va prorrogar el conveni, va haver-hi l'increment d'IPC. En el nou conveni marc, per començar, l'any 2005 hi haurà un increment de mitjana, pel cap baix, del 10 per cent, pel que fa a atenció domiciliària...

El vicepresident segon

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

Sí, el signarem. Encara no està signat. (*Veus de fons.*)
No, per això està pressupostat, senyora diputada.

El vicepresident segon

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

Bé, estic a la seva disposició per aclarir-li qualsevol altre dubte.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons europeus per a Catalunya** (tram. 302-00094/07)

Havent exhaurit el temps dedicat a preguntes, passarem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons europeus per a Catalunya. Aquesta Moció ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular, i per exposar-la té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Angeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el motiu de la presentació de la Moció, posterior a la interpellació que vam fer, tenia com a pretensió el fet de prendre en consideració una qüestió important que pot afectar molt i molt l'economia catalana. En concret, els dos punts que eren objecte de la nostra Moció suposaven que el Parlament instés el Consell Executiu a traslladar al Govern de l'Estat la necessitat que els fons europeus que corresponien a Espanya i, en concret, el que ens afectava a Catalunya es prenguessin..., davant una realitat que ens sembla imperant, i és que rebran una important reducció. Davant d'aquesta situació, també demanàvem que el Consell Executiu impulsés davant del Govern de l'Estat, a través de la Conferència Sectorial, la possibilitat de negociar per a Espanya un règim transitori que ens permetés d'alguna manera poder paliar aquesta imminent reducció.

Nosaltres considerem que aquesta situació en aquests moments és de vital importància, perquè no es tracta d'una qüestió, d'unes perspectives financeres que van del 2007 al 2013, no. És que resulta que la reunió la tenen el 16 i 17 de juny i, en el que serà l'ordre del dia d'aquesta Comissió, s'han de prendre decisions tan importants com quin serà el pressupost financer, quin serà el mètode d'assignació, quines seran les mesures de transició.

Nosaltres pensem que aquestes perspectives 2007-2013, a Espanya i, per descomptat, a Catalunya ens hi juguem molt, i ens hi juguem molt perquè lamentablement no són gens encoratjadors. Nosaltres considerem que aquestes mesures el que suposen és les relacions de Catalunya i d'Europa amb la Unió Europea, i sobretot la decisió que es prengui afectarà el finançament de les inversions de les comunitats autònomes, de les comunitats locals i també de l'Estat. Considerem que ha de ser una contribució equitativa i que, per tant, es tracta de fer una negociació que realment sigui capaç de traslladar quins són els interessos de Catalunya i d'Espanya.

Naturalment que l'ampliació suposa un esforç financer considerable. Suposarà, en concret, un cost global net d'uns 200.000 milions d'euros, 161.000 aniran a cohesió, 40.000 a agricultura i 40.000 per al desenvolupament rural. Naturalment, nosaltres considerem que aquest esforç ha de ser un esforç compartit. I davant d'aquesta ampliació, Espanya, i també Catalunya, hi surt perdent. Ens trobem que la pèrdua del saldo en milions d'euros suposa per a Espanya 39.900 milions d'euros. Això vol dir que automàticament Catalunya, per PIB, hi sortirà perdent.

Espanya es converteix en el gran contribuent de l'ampliació i, en canvi, veiem que la resta de països rics resulta que miraculosament, i degut al nostre Govern, doncs, hi surten guanyant. Per exemple, el Regne Unit ha estat capaç de pactar el xec anglès. Alemanya, França, Holanda... I per què Espanya ha de pagar més? Automàticament, si Espanya paga més, Catalunya també, indirectament, rep menys.

La proposta dels contribuents nets tindria un impacte molt desigual. Espanya es convertiria en un fort contribuent. Passaríem de ser un país receptor a un país contribuent, però amb una desigualtat referent al que es considera la bossa de països rics. L'aportació d'Espanya seria de 60.000 milions d'euros. En canvi, 20.000 serien per a França o Alemanya. Per què? Realment, considerem que desapareix aquesta política de cohesió per als quinze.

La proposta de la Comissió el que fa és disminuir el 40 per cent dels fons per a Espanya, i nosaltres considerem que des de Catalunya, el Parlament de Catalunya hauria de fer un plantejament, que és l'objecte d'aquesta Moció, perquè realment hi hagués una manifestació d'unanimitat perquè el Govern de l'Estat prengui en consideració aquesta situació que pot afectar molt la nostra economia.

En concret, nosaltres considerem que els recursos de les comunitats autònomes han de ser una prioritat per al Govern i que les aportacions de les comunitats autònomes dintre d'aquest debat haurien de ser essencials. Demanem, com a Parlament de Catalunya, poder fer arribar la nostra idea de l'economia, però amb aquests fronts, davant del Govern. I això, ho demanem en base a dos principis, d'equitat i de solidaritat. Nosaltres considerem que encara no hi ha un compromís per part del Govern espanyol per saber com serà aquesta situació a Catalunya. Per tant, volem del Govern que ens digui quina perspectiva voldrà afrontar davant d'aquestes perspectives financeres 2007-2013 i quin compromís

adopta dintre de la política catalana per veure com aquest règim transitori es pot aplicar. Realment, no tenim cap proposta del Govern.

Per tant, el que volem, senyors diputats i diputades, és que dintre d'aquesta Espanya del *buen talante* i del *buen rollito* no ens aixequin la butxaca.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Poden ara intervenir els altres grups parlamentaris, en tant que no s'han presentat esmenes a aquesta Moció. I, per tant, en primer lloc intervindria el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Raventós.

El Sr. Raventós i Pujadó

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades i diputats. És cert, tal com s'ha exposat ara aquí, que la nova situació de l'Estat espanyol, en el marc de l'Europa dels vint-i-cinc, fa que plani, en certa manera, una incertesa pel que fa al marc financer del període 2007-2013. Espanya, afortunadament, curiosament ja no és un dels països més pobres de la Unió i, per tant, les polítiques de cohesió que s'han vingut portant fins ara a nivell europeu s'enfoquen ara cap als nous països que formen part de la nova integració de la Unió i que tenen, per cert, un producte nacional brut inferior a l'espanyol.

Pel que fa als fons estructurals, fins ara, aquelles regions que estaven per sota del 75 per cent del producte interior brut *per capita*, segons la mitjana de la Unió Europea, eren declarades objectius 1. Ara, amb la disminució d'aquesta mitjana, o pel creixement experimental, es preveu francament que unes cinc comunitats autònomes espanyoles que eren objectiu 1 deixin ara de ser-ho. Les mesures palliatives que s'apunten són: per a les regions que superen la mitjana per mèrits propis, rebre el 30 per cent del que rebien fins ara per mitjà d'altres fons, d'altres formes de finançament; i per a les que superen la mitjana per l'efecte de l'ampliació de la Unió Europea, rebre el 85 per cent el 2007 i reduir-lo fins al 50 per cent fins al 2013. Aquestes últimes serien declarades objectiu 1 bis. Això sí, els mecanismes per escollir les zones elegibles no canvien, ja que amb l'ampliació de la població que viu en regions elegibles per l'objectiu 1 passen de 73 milions a 123 milions de persones. I quan Bulgària i Romania accedeixin a la Unió, una de cada sis persones viurà en regions on el producte interior brut *per capita* és inferior a la meitat de la mitjana comunitària.

A aquesta disminució de fons, cal sumar la incertesa sobre el finançament global de la Unió Europea. D'una banda, els països contribuïdors nets volen limitar la seva aportació de manera que el saldo pressupostari negatiu amb la Unió Europea no sobrepassi el 0,35 per cent de la renda nacional bruta, un mecanisme de correcció generalitzat. Per tant, davant d'aquesta incertesa, hem d'aclarir quin és el futur real dels fons europeus que afecten Espanya, àdhuc Catalunya, tot i saber que disminuiran bastant.

I demanem al Govern de l'Estat que negociï i aconsegueixi de la Unió Europea un règim transitori, com abans es deia, que permeti afrontar aquesta pèrdua de fons. Una pèrdua de fons que a Catalunya de forma directa potser no es notarà tant com en altres comunitats espanyoles, però que pot afectar-nos –i alerta, aquí– molt de forma indirecta, ja que el Govern central pot destinar –pot destinar, i aquí la trampa– fons propis a cobrir els buits deixats pels recursos europeus, amb la qual cosa la presa sobre el pressupost estatal i la competència per a ser-ne beneficiari s'incrementarà.

És per aquest motiu que Convergència i Unió votarà a favor d'aquesta Moció. Entenem que s'han de fer totes les gestions oportunes per tal de minimitzar els efectes de tot aquest procés, i la millor manera seria fer que la disminució de les ajudes europees fos gradual, fos d'una manera gradual, de manera que l'Estat espanyol s'hi pogués anar adaptant.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

I en última instància –hi acabaré–, els fons europeus, durant molt i molt de temps, han servit per a dos grans objectius. El primer –i que ha de ser fonamental en la política del Govern de la Generalitat–, el reequilibri territorial. Això ens ha permès que regions més pobres que altres puguin veure's beneficiades amb aquests fons. I segona, que realment el fet europeu es noti en el nostre territori. Jo ara voldria posar exemples. La Universitat de Vic n'és un exemple, i aquí hi havia l'alcalde de Reus, i el tema del viver d'empreses a Reus en va ser un exemple. Hi havia també l'alcalde de Tarragona, i el Fòrum, el Palau de Congressos que es va construir a Tarragona n'era un exemple. Exemples emblemàtics de la presència europea que el ciutadà de Catalunya havia de percebre com una cosa que li era pròpia i ben propera, a la qual..., tots plegats estem per la construcció europea.

Per tant, reequilibri territorial, obres emblemàtiques..., que faci possible que Catalunya pugui ser capdavantera en tot el que és la reconstrucció nacional.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president, senyores i senyors diputats, malaureadament el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi no pot fer menys que votar que «no» en aquesta Moció. Per una raó molt senzilla, perquè l'interès de la Generalitat per aconseguir que la distribució dels fons que ens quedin en el futur sigui bona per a Catalunya, ja ho està fent. I m'explicaré. I perquè, el que és més important, el Govern de Catalunya ja fa temps que està impulsant, està ajudant i està reforçant que el Govern de l'Estat negociï amb els altres estats membres de la Unió Europea per aconseguir un règim transitori, per la previsible disminució d'aquests fons estructurals, com molt bé comentava el meu antecessor en la paraula.

Quin és el problema? El problema de fons és que durant aquests anys, des de l'any 86 que Espanya vàrem entrar a la Unió Europea –pensem tots que va ser un èxit de tots–, vam aconseguir al llarg d'aquests anys que el nostre producte interior brut, la renda per habitant, per ciutadà, creixés en totes les autonomies. Ha crescut de manera important, i això ha fet, lògicament, que d'acord amb les regles del joc moltes d'aquestes autonomies, pels efectes estadístics, deixin de tenir dret a tenir aquests fons estructurals en el seu pressupost. Sobretot, com deien bé, les regions d'objectiu número 1, que són aquelles que estan per sota del 75 per cent de la renda mitjana de la Unió Europea, llavors de quinze.

Què passa? Hi ha un tema important. Sobre la taula tenim la negociació del nou marc financer –se'n diu les partides financeres del 2007 al 2013– i això fa que les previsions facin, lògicament, que d'haver sigut d'un país que havíem estat rebent, havíem sigut beneficiaris nets de la Unió Europea, passem potser a ser contribuents. Per què? Senyores i senyors diputats, durant dinou anys –i el 2006 en farà vint; això, cal recordar-ho, eh?– a Espanya hem rebut el 20 per cent dels fons estructurals de la Unió, el 20 per cent. És a dir que nosaltres, durant aquests vint anys, tant de la política agrària comunitària com dels fons estructurals en les seves diverses composicions, hem estat rebent quantitats importantíssimes; hi insisteixo, el 20 per cent del conjunt. Això és un èxit de tots: és un èxit dels qui van negociar l'adhesió i és un èxit dels governs successius.

Una petita broma, permetin-me, que penso que val la pena fer-la, és... Una de les coses que al company del Grup Popular li preocupen és la desaparició del Fons de cohesió, Fons de cohesió que als que hem seguit aquests temes ens sona: va ser arran d'una negociació mol dura del president Felipe González que es va aconseguir que aquest Fons fos una realitat, no solament per a Espanya, per a altres països que ho necessitaven, i recordo que en un debat a la televisió del que després va ser el nou president del Govern li va dir que havia sigut un *pedigüeno* i que aquest Fons de cohesió era una broma i que ho havia fet molt malament.

Doncs bé, ara tenim el perill de plorar que aquest Fons de cohesió ens desaparegui. I això, per sort, no serà així. I per què no serà així? Perquè el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat estan negociant de manera seriosa, i en aquest moment hem de dir que gràcies al nou govern amic que tenim a Espanya, de Rodríguez Zapatero, està treballant. I així ens ho deien els nostres diaris del dia anterior: ens deien que el Ministeri d'Assumptes Exteriors està treballant amb França i Alemanya... aquells amics –us en recordeu?– de l'antic president Aznar, aquests són els països, com a contribuents nets, que poden ajudar-nos a aconseguir un període transitori.

Hi ha un tema més, i algú que m'escolta sé que és molt sensible a aquest tema. Hem de treballar, com ha dit el conseller Castells, per aconseguir que l'objectiu número 2 sigui reforçat i sigui un objectiu que tracti de la competitivitat i de l'ocupació. Si ho aconseguim entre tots, serà un èxit, i nosaltres, Catalunya, amb els nostres parcs científics i tecnològics, amb l'Acord per la com-

petitivitat i amb el dinamisme de la nostra societat, estic segur que podem treure'n un bon profit, d'aquest nou objectiu que tots esperem.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarem que no, però no per molestar ningú; simplement, perquè estem fent la feina, i esperem que aquesta feina tingui molt bons resultats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana també votarà en contra de la Moció que ha presentat el Grup Popular, relativa als fons europeus, i ara n'explicaré els motius. S'ha parlat aquí de moltes dades, de molts números, i a mi m'agradaria, una mica, explicar tot el que ja està fent el Govern, que és el motiu pel qual, doncs, hi votarem en contra.

Des d'Esquerra compartim, evidentment, molt..., estem amoïnats també –es va expressar aquesta preocupació ja a la interpellació– pel que és la redistribució d'aquests fons. El Govern de la Generalitat, en el qual Esquerra participa, expressa també la mateixa preocupació, i per això participa en les diverses reunions que ha convocat el Ministeri d'Economia. La conselleria d'Economia ha mostrat el seu interès pel debat sobre el Fons de cohesió i per l'aprovació d'un període transitori per a Espanya. En aquest sentit, el Departament ha treballat intensament en aquest tema i ha proposat mesures per solucionar el problema, com és la formulació de propostes sobre les modificacions dels nous reglaments per tal d'ampliar el ventall de l'elegibilitat de les actuacions cofinançades pels fons europeus. Per altra banda, el Departament també està treballant pel manteniment dels objectius de competitivitat i ocupació, pilars bàsics de la nostra economia. Aquestes reunions amb el Ministeri s'intensificaran, i s'ha previst encara declarar en forma de memoràndum el posicionament de la Generalitat de Catalunya respecte a aquestes qüestions, per tal de fer-lo arribar a les institucions competents.

En la defensa d'aquests temes tenim el suport del Patronat Català Pro Europa i de la Secretaria de Relacions Internacionals. Nosaltres considerem imprescindibles el manteniment dels objectius de competitivitat i ocupació, perquè es considera que els acords presents en la Declaració de Lisboa necessiten el suport de la política regional. Cal que tot el territori de la Unió Europea sigui potencialment beneficiari dels ajuts comunitaris per a millorar els nivells de recerca i desenvolupament, formació, innovació tecnològica, transport sostenible. El mateix president de la Generalitat, com a president dels quatre motors d'Europa, s'ha adreçat al president del Consell, al president de la Comissió Europea, al president del Parlament, per demanar el manteni-

ment de fons per a cada un dels objectius fixats a Lisboa. Evidentment, també —ja ho ha dit el senyor Jordi Carbonell—, els mitjans de comunicació han reflectit les converses amb Alemanya i amb França que hi han per al manteniment..., perquè Espanya no deixi de rebre de cop tots aquests ajuts.

I, evidentment, a Esquerra ens preocupa molt aquesta nova redistribució de fons provinents d'Europa, i ens preocupa molt pel que pugui representar per a Catalunya. Tot aquest problema ens cau a sobre del dèficit fiscal que ja fa molt temps que Esquerra va denunciar; vam ser els primers, i ara s'ha fet evident per a tothom, tots els grups ho reconeixen, fins i tot el del Partit Popular, per la qual cosa ningú com nosaltres ha sigut i és sensible perquè les repercussions de totes aquestes accions que ja estan endegades i s'estan endegant i en les quals s'està treballant arribin a bon port.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nonell. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, per no repetir els arguments que ja han donat els representants de Socialistes i d'Esquerra Republicana, amb la mateixa intencionalitat de votar en contra d'aquesta Moció. I aquesta és una moció que contrasta molt amb la que presentava abans el Partit Popular, no?, per demostrar-li que, evidentment, tots som europeistes, però no vol dir que el dia 20 de febrer, en el tractat constitucional, nosaltres votem que «no»; la demostració que no té res a veure amb si Europa sí o no, sinó amb quin tipus d'Europa volem.

I volem l'Europa, doncs, que nosaltres estem plantejant i que tant el senyor Carbonell com la senyora Nonell han explicat claríssimament, no? I per dir-los que moltes d'aquestes qüestions que ja s'estan plantejant aquí en aquests moments, que vostès plantejaven des del Partit Popular, ja les està fent el Govern de la Generalitat, i les està fent també en relació amb el Ministeri d'Economia per fer que els fons europeus, evidentment, continuïn arribant a Catalunya i continuïn arribant a Espanya en aquest període 2007-2013.

I amb el segon punt, amb la referència que de ben segur que els Fons de cohesió han de ser l'element clau, l'element més important... I, evidentment, nosaltres també volem reconèixer, està clar, que l'aportació de la Unió Europea a Espanya i a Catalunya ha estat molt important i ha de continuar sent important, de la mateixa manera que també ho és l'aportació d'Espanya i Catalunya a la Unió Europea. Ja voldríem també nosaltres participar-hi molt més intensament, en els afers de la Unió Europea, en la discussió i en la decisió, que no pas el que marca el tractat constitucional, però en tot cas això és un altre aspecte.

El que ens pertoca ara és dir si estem d'acord amb aquesta Moció. La votarem en contra perquè, quant al primer punt, ja s'està fent l'actuació, i amb el segon punt no podem estar d'acord, perquè sí que estariem d'acord a donar una sortida al tema dels Fons de cohesió, no pas els altres.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada.

Anem a avisar per a la votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció subsegüent a la interpellació sobre els fons europeus per a Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 67 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 302-00095/07)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la l'honorable senyor Antoni Fernández.

(Pausa.)

Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, de fet avui presentem la Moció producte d'una interpellació que genèricament adreçàvem a la política industrial, genèricament; en concret, parlàvem de l'Acord marc per la competitivitat, internacionalització, millora de la qualitat del treball, etcètera. De fet, varem tenir un debat, senyores i senyors diputats, que no cal que reeditem, que estava centrat en quatre qüestions: l'oportunitat, la metodologia, el calendari i unes primeres conclusions.

Avui presentem una moció centrada exclusivament en una part de la interpellació, que era l'Acord marc de competitivitat. I ja els varem anunciar en el darrer debat, i els ho repetim avui, que utilitzarem un instrument, el de la interpellació per via d'urgència, per preguntar i demanar l'opinió del Govern respecte al contingut de l'Acord. Recordo bona part del debat amb el senyor conseller, tot fent-li veure que no es tractava tant de discutir del contingut, cosa que farem quan estigui formalment aprovat, però li avanço ja la presentació d'una nova interpellació, i més molt particularment quan hem sentit avui el president Maragall que parlava, jo crec que possiblement exageradament, d'un nou model de competitivitat que seria recollit en aquest acord marc. Bé, de tot això n'hauré de parlar, i li anuncio, doncs,

una futura interpellació per via d'urgència, i tindrem l'oportunitat de substanciar-la en el seu moment oportú.

La Moció presenta, senyores i senyors diputats, quatre punts concrets, molt concrets i ben clars; el primer, que signi definitivament l'acord. Ens ha dit avui el president Maragall que signarà el dia 16, això esperem, ens constava que podia ser signat un d'aquests dies, li farem confiança al president, se signarà, aquest acord, el 16 o el 17. Dos, demanàvem la dotació pressupostària d'aquest acord marc, com un element cabdal –després m'hi referiré–; tres, la compareixença del Govern, que estic segur que el Govern compareixerà a la cambra per explicar el contingut d'aquest acord; i, finalment, que el Parlament pugui vetllar pel seguiment d'aquest Pla.

Aleshores, anem a veure si som capaços, senyores i senyors diputats, de tancar un acord sobre el contingut d'aquesta Moció, és a dir, senyor president, utilitzaré els minuts que em resten, pocs, per tractar de convèncer les seves senyories, que és possible tancar un acord sobre aquesta Moció. Com podem tancar un acord sobre aquesta Moció? Primer, retirant el punt 1 de la Moció, en tant que el president anuncia a la cambra que signarà el dia 16, jo me'l crec. Per tant, retirariem el primer punt de la Moció, perquè no sigui un obstacle perquè els partits que donen suport al Govern puguin signar aquesta Moció, punt retirat.

Segon, com hem d'entendre la dotació pressupostària?, que sé que a vostès això els inquieta una mica. Ben senzillament, ben transparentment: com un compromís de Convergència i Unió, del costat del Govern, dotar pressupostàriament l'any 2006 de l'acord marc de competitivitat. Ho repeteixo, per si això no és clar, el compromís de Convergència i Unió de donar suport al Govern per poder dotar pressupostàriament –la qual cosa no està gens clara amb l'acord que tenim ara– el 2006. És a dir, en totes aquelles coses que els agents socials i el Govern han arribat en un acord tindran el compromís explícit –això és el que diu el segon punt– de l'oposició, del primer partit de l'oposició de votar els pressupostos. Ben elegant, ben fàcil de ser votat, aquest compromís polític.

Tercer punt, una cosa que donem per suposat que vostès faran, comparèixer aquí per explicar el contingut d'aquest acord marc. I un quart punt, que també volem que l'entenguin com l'expressem, a saber: demanem que el Parlament compleixi amb la seva obligació, no substituint el Govern, Déu nos en guard!, d'aquesta qüestió, fent el seguiment. És a dir, li demanem al Govern que periòdicament en seu parlamentària, en la comissió corresponent, puguem seguir com s'aplica aquest conveni. Pregunta. Que no és possible signar aquesta Moció per tots aquests grups de la cambra, retirat el punt 1, formulat el punt 2, formulat el punt 3, formulat el punt 4, en els termes que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió formula?

Última reflexió, per acabar, senyor president. Estem en una dinàmica molt important en què tothom té una gran voluntat de fer un gran esforç per un pacte de model de finançament que inclogui l'Estatut. Això no serà grauit, això formarà part d'un debat polític intens, i el Go-

vern demanarà un suport per tenir un acord important. Hem de jugar en tots els àmbits que això és possible. Vostès no ens podran oferir pa per aprovar un model de finançament en l'àmbit de l'Estatut demanant el nostre acord, i negant-nos l'oli i la sal als debats parlamentaris, per aquí no. Vostès volen pa per a un acord de veritat amb el model de finançament per al nostre Estatut? Nosaltres volem oli i sal en aquelles propostes que vostès entenguin que són raonables. I raonable és demanar la compareixença, demanar vetllar pel seguiment i, finalment, un compromís polític del primer partit de l'oposició.

Finalment, si vostès avui no són capaços, senyores i senyors que donen suport al Govern, de signar positivament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...i acabo ja president, una moció com la que els presentem, senzillament ens constarà molt creure la seva voluntat de diàleg per construir aquest país, que globalment tots desitgem construir.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Poden intervenir per fixar posició el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, en el seu nom, l'il·lustre senyor Joan Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Molt honorable senyor president, honorable senyor diputat Fernández Teixidó, ens proposa tancar un acord i jo crec que tots estariem d'acord en aquesta proposta, en una qüestió molt clara, que és tancar l'acord retirat la Moció que ha presentat, i no és cap *boutade* això. Per què? Perquè, de fet, dels quatre punts, tot i que ha retirat el primer, els altres tres formen part de la pròpia iniciativa del Govern. Jo crec que la Moció aquesta ha quedat envellida per aquest període de vacances i per la interpellació que es va substanciar en el darrer Ple ha fet que en el temps que ha passat entre aquella interpellació i l'actual Moció, el Govern, de fet, ha fet els deures, i els deures els ha fet mitjançant aquest acord estratègic, que formen, diguem-ne, vuitanta-sis punts, en què tots ells estan quantificats i que, realment, és una proposta de Govern, no de conselleria, sinó de Govern, i és el conjunt del Govern qui es compromet de dur-lo a terme. Per tant, jo diria que el punt segon es dona per complert amb aquest acord que se signarà d'aquí a pocs dies. Però és que el tercer punt, que proposa «instar el Govern a donar –una vegada es formalitzi l'acord– les oportunes explicacions, de fet, hi ha el compromís del Govern, com no pot ser d'altra manera, i ho podem constatar en tots i cadascun dels departaments de la Generalitat, que quan hi ha un tema important –i avui mateix ho hem vist amb el tema del Carmel–, com el dia 9 compareix el conseller de Polí-

tica Territorial a donar explicacions, i és evident que una vegada signat aquest acord compareixerà el Govern davant del Parlament per donar explicacions i valoracions sobre aquest importantíssim document.

I, per últim, i bé, he de dir que el propi document ja preveu una comissió de seguiment que vetlli pel seu compliment, que és evident. Bé, en tot cas, tots d'acord, el tema parlamentari és que no fa falta que figuri en el mateix Departament, perquè seria treure l'essència de l'existència d'aquest Parlament. Si una cosa li toca fer al Parlament és portar el seguiment i control de l'acció de Govern. Per tant, és evident que els grups parlamentaris això estan obligats a fer-ho, i és lògic que així ho facin. Per tant, també *va de soi* que realment el Parlament i els grups parlamentaris faran tot el possible per fer aquest seguiment i control d'aquest importantíssim document.

És per tots aquests motius que, de fet, la Moció..., i en tot cas podria estar satisfet, honorable senyor diputat, que tot allò que el preocupava, el Govern ho ha fet, i tot allò que exigeix al Govern ho contempla la seva Moció. Per tant, si comprova que els seus quatre punts de la Moció estan continguts o en el document o en la voluntat expressada pel Govern, jo crec que s'hauria de donar per satisfet i retirar la Moció, i en això coincidirem tots que vostè ha aconseguit el que perseguia i nosaltres estem satisfets perquè el Govern ha fet allò que li pertocava.

És per aquests motius, molt honorable president, senyores i senyors diputats, que votarem en contra dels tres punts de la Moció que queden vius.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Des de l'escó estant, em posiciono en nom del meu Grup, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i no puc més que afegir, vull dir, m'adhereixo evidentment a tot el que ha dit el diputat socialista, del Grup Socialista, i no puc més que afegir que, evidentment, vostè ja ha retirat el punt 1. Creiem que aquesta..., a veure, vostè ho va fer tot això el mes de desembre, estem ja al mes de febrer, hi ha tot un recorregut, tot aquest acord estratègic s'ha fet públic, s'ha treballat, està a punt de signar-se... Vull dir, creiem que tot el punt 2, les partides estan realment ja moltes d'elles pressupostades, estan detallades, és un acord evidentment de consens. I creiem que ja es compleix el punt 2. De cara al punt 3, el que poden dir és que el Govern, és clar que farà les oportunes explicacions, hi han quatre departaments implicats, evidentment es farà tot l'acord, perquè és un acord important, és un acord de consens. Hi han intervingut aquí molts agents socials, i, evidentment que hi hauran les explicacions oportunes, totes i cadascuna d'elles.

El punt 4, es compromet a vetllar en l'àmbit de la Comissió d'Indústria i Energia. Evidentment, el Parlament

farà servir els seus grups, les seves comissions perquè es faci el que demanin i plantegin, amb la qual cosa el Grup d'Esquerra també li demana, igual que el Grup Socialista, creu que podria retirar la Moció, per tot aquest temps que crec, com li he dit abans, ha transcorregut i, evidentment, doncs, nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Santiago Rodríguez, del Grup Parlamentari del PP.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, he de manifestar que per part del nostre Grup ens ha sorprès bastant el contingut de la Moció subsegüent a la interpellació de Convergència i Unió, de l'honorable diputat senyor Fernández Teixidó, en la darrera sessió. Va ser una interpellació que, entre altres aspectes, es va centrar molt en la metodologia que s'estava seguint per a la discussió i debat d'aquest acord estratègic, i, sincerament, esperàvem que la Moció subsegüent, doncs, fos certament bastant més profunda del que realment ha acabat sent.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Respecte dels quatre punts que planteja aquesta Moció, un primer és el d'instar el Govern a signar l'acord estratègic, que pot haver estat retirat per l'anunci que se signarà, però nosaltres estàvem convençuts que tard o d'hora aquest acord estratègic se signaria, sinó estem convençuts que el Govern no s'hagués ficat en aquesta feina per acabar sense acabar-ho signant. De fet, ja durant el debat de l'esmena a la totalitat del Departament corresponent ja vàrem criticar el retard amb què estava arribant aquest acord estratègic. Hi havia hagut un primer compromís que aquesta signatura es produiria entre els mesos de juliol o setembre passats, compromís que no es va poder dur a terme, i que ara ja s'ha anunciat en quina data definitivament se signarà.

Per tant, instar el Govern a signar l'acord, també a hores d'ara ens sembla ja sobrer. «Instar el Govern a adoptar pressupostàriament totes i cadascuna de les partides presents en l'acord», doncs, és evident, i és un aspecte que ja comentàvem també en el debat pressupostari que no veiem un reflex pressupostari en l'exercici 2005, i que entenem i entenem que és imprescindible que per poder dur a terme totes aquelles accions que acabarà reflectint l'acord hi hagués aquest reflex pressupostari.

«Que el Govern doni explicacions, un cop estigui formalitzat aquest acord estratègic en el Parlament.» Per descomptat, i estem convençuts que el Govern ja tindrà aquesta voluntat. I si no la té? Tenim els mecanismes parlamentaris adequats per exigir-los que ens donin les explicacions corresponents en el Parlament.

I, finalment, el seguiment del compliment de l'acord estratègic. Exactament igual, si el Govern no té la voluntat que des del Parlament es faci aquest seguiment,

hi han els mecanismes parlamentaris adequats per exigir del Govern que comparegui i que doni explicacions respecte del compliment de tots aquells aspectes que contempla l'acord estratègic.

Per tant, en definitiva, ens acaba semblant que la Moció que se'ns presenta és una Moció, diríem, que molt, molt òbvia, molt elemental, i que, bé, tant es pot demanar la seva retirada, com han fet ja alguns grups, o anunciar el vot en contra per l'obvietat, com es podria votar a favor per la seva obvietat. Per tant, entre una postura i una altra postura, anuncio l'abstenció del nostre Grup.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Senyor president, senyores i senyors diputats... Crec, senyor Teixidó, que també per quatre motius, no?, que vostè expressava que presentava aquesta Moció, n'hi ha quatre que també podrien explicar, doncs, el plantejament que fem els grups que donem recolzament al Govern, i que seria, pensant en el futur, un punt de trobada, en el sentit que, com vostè bé deia, de pa, oli i sal, en volem tots, i és perspectiva de futur i les podem compartir.

I quan es va fer aquesta Moció, segurament quan seguim debatent temes reglamentaris o de funcionament..., doncs, era el mateix dia en el qual hi havien dades objectives, no?, de les dificultats en el tema de la competitivitat, de la situació de la indústria a Catalunya i a Espanya..., un estudi que apareixia en els diaris del dia 21, publicats. Vostè feia una reflexió respecte a si anava retardat o no, i això ho compartíem, respecte a l'Acord estratègic; fins i tot va fer alguna excursió turística: li diem si hem d'anar a Jerusalem, com diuen els jueus... Doncs bé, no cal anar a Jerusalem, estem aquí. Posava en dubte que se signaria el 17 de febrer; s'anuncia que se signarà..., o potser hi havien dubtes... Aleshores, en aquest sentit crec que quan es va fer i la realitat actual modifiquen part de l'objectiu de la Moció.

El com..., la resposta a la Moció és legítima, és una part del que vostè va parlar; va parlar des d'habitatge fins a aspectes de metodologia, no? Per tant, aquest com és de gran actualitat, de consens, després de discussió i desacords amb els agents socials, i amb una voluntat expressada per tots els grups que políticament això ens competeix a totes les forces polítiques; no és d'una part de la realitat que governa o de l'oposició, és de tothom: la realitat productiva, industrial... Els fons de les qüestions que vostès van fer i que nosaltres plantejem..., creiem que hem de trobar aquest punt de trobada per avançar. I, per tant, aquest com, estic convençut que, amb les vuitanta-sis mesures que s'han establert... –segurament el nostre Grup hauríem volgut anar, en algunes qüestions, més enllà–, 2.000 milions d'euros de dotació. Per tant, totes aquestes vuitanta-sis mesures ja marquen, doncs, una part de la dotació econòmica, que quan vam debatre pressupostos també vam posar en

qüestió si hi haurien recursos suficients. Per tant, el com respecte als continguts dels quatre punts també es veu reflectit.

El que planteja, per tant, creiem que està superat pel temps, pel com es planteja i com es reflecteix, i sobre tot la quarta qüestió que vostè planteja pensant en el futur. El futur d'aquest acord depèn del que faci el Govern, del que desenvolupin amb compromís els agents socials, del que puguem impulsar el conjunt de les forces polítiques, i crec que és no solament de sentit comú sinó democràticament necessari que el Govern –i en aquest cas o bé per una disposició del mateix Govern o de les forces polítiques, dels grups parlamentaris– vingui en seu parlamentària a posar de llarg aquest Acord estratègic i que després hi hagin els controls normals que hi ha d'haver en una de les qüestions que són estructurants, no només dels tres grups parlamentaris que donem recolzament al Govern, sinó de la nova realitat de la Catalunya del segle XXI.

Per tant, jo crec que seria honorablement intel·ligent que retiresin aquesta Moció, pensant que l'oli, el pa i la sal ens agraden a tothom i el podem compartir.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Miralles. *(Pausa.)* Sí, senyor Fernández Teixidó, per què em demana la paraula, si us plau?

El Sr. Fernández i Teixidó

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) No, no, no he estat alludit; he estat requerit per tots els grups parlamentaris a procedir respecte a la meua..., a retirar la Moció, i voldria donar una explicació de per què no ho farem, si a vostè li sembla oportú.

El vicepresident primer

Deu minuts.

El Sr. Fernández i Teixidó

Quan nosaltres, senyor Rodríguez, vam plantejar aquesta Moció, que a vostè li sembla òbvia, teníem en compte quan seria discutida, i està pensada de manera que poguéssim, justament, gaudir del compromís de les forces parlamentàries que donen suport al Govern en el compliment de la Moció. Òbviament, amb la seva abstenció, senyor Rodríguez, no ens ajudarà en absolut, com vostè pot imaginar, però és la seva llibertat, el compromís que vostè agafa respecte a la posició que vostè manté.

Respecte a la petició que ens fan la majoria de grups parlamentaris, senyor president, vostè haurà d'admetre, i els senyors diputats també, que no deixa de ser curiós que se'ns demani un consens sobre la retirada d'una iniciativa política. És difícil de, veritablement, aprovar un consens dient: «Podem posar-nos d'acord amb una condició», com deia el senyor Roma, «vostès retiren la Moció, i tots d'acord.» Home, naturalment que sí, però això a casa meua és justament la pau del cementiri, i no estem disposats a signar aquesta pau, senyor Roma, per vostè ni per cap grup que doni suport al Govern.

Per tant, vostès faran el que creguin oportú. Nosaltres retirem el punt 1, mantindrem els punts 2, 3, 4 de la Moció. I dels continguts del control, senyor Miralles, ja en parlarem en el moment oportú.

Moltes gràcies, senyor president.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció del catorzè punt de l'ordre del dia, amb el benentès que se n'ha retirat el punt número 1.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 10 abstencions i 67 vots en contra.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la legislació relativa a la intervenció integral de l'Administració ambiental (tram. 300-00925/07)

Els recordo que no hem acabat l'ordre del dia i que ara passàrem al punt vuitè, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la legislació relativa a la intervenció integral de l'Administració ambiental. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, tornem a portar a debat en aquest Ple aspectes relacionats amb la Llei 3/98, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, que ja va ser objecte d'una proposició de llei per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ara tot just fa un any, per intentar posar remei a una disfunció detectada en aquell moment, com eren, d'un costat, les dificultats en què es trobaven les empreses que desitjaven adequar-se a aquesta des del punt de vista administratiu, però també, per altra banda, a causa de l'escassa incidència que entre les empreses i activitats afectades tenia el finiment dels terminis que la Llei preveia.

Pocs dies abans que debatéssim en aquest Ple aquella Proposició de llei, l'honorable conseller compareixia en aquest Parlament per exposar les línies d'actuació que pensava dur a terme des de la conselleria de Medi Ambient i Habitatge. I en l'àmbit que ens ocupa, la intervenció integral de l'Administració ambiental, poques voluntats però molt concretes, vaja, idees clares, semblava en aquell moment.

Primera qüestió: adequació de la Llei 3/98 a la Llei bàsica estatal i, per tant, reforma de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental. Segona qüestió: ajornament del termini d'adequació mitjançant un pla progressiu i simplificant els tràmits. Tercera qüestió: agilització d'expedients mitjançant recursos extraordinaris. I em permeto afegir-hi una quarta qüestió que, si bé vostè no va esmentar en aquella compareixença, el nostre Grup Parlamentari considera impor-

tant, com segur que la resta de grups també la consideren important: es tracta de la llei que haurà de regular l'acreditació de les entitats ambientals de control. És, doncs, sobre aquestes quatre qüestions, estretament vinculades als desenvolupaments de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, que avui l'interpel·lem, honorable conseller.

Primera qüestió: modificació de la Llei 3/98 per adequar-la a la Llei bàsica estatal. Què se'n sap, senyor conseller? Està a punt per entrar al Parlament? Es coneixen ja els criteris bàsics que han d'orientar aquesta modificació?

Segona qüestió: ajornament del termini d'adequació mitjançant un pla progressiu i simplificant els tràmits. És aquesta l'única de les quatre qüestions de què tenim coneixement que s'ha avançat parcialment, però no per part del Govern, sinó per part d'aquest Parlament i a iniciativa, precisament, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. El 30 de juny de 2004 s'aprova la Llei 4, que materialitza la primera part de la voluntat expressada pel Govern, que és l'ajornament del període d'adequació. Aquella mateixa Llei donava un mandat al Govern; consistia a atorgar-li un període de tres mesos per a la presentació d'un programa d'adequació. Aquest termini de temps no va ser proposat pels grups parlamentaris directament, sinó que va ser plantejat pel mateix Govern.

A hores d'ara, set mesos després, encara no hi ha el programa d'adequació, i això té conseqüències importants. El ritme d'adequacions a la LIIAA ha disminuït molt notablement, atès que, en absència de programa d'adequació progressiva, el termini fineix l'1 de gener de 2007, i és legítim que les empreses vulguin esgotar els terminis. El que passa és que no és convenient per als agents que intervenen en el procés: consultores, entitats ambientals de control i la mateixa Administració. I això no representa cap novetat; ja hem pogut comprovar què va passar al final del termini inicialment fixat per la Llei: el col·lapse dels agents, que va haver de desembocar en l'ajornament esmentat.

Cregui'm: a les empreses, ja els va bé que els terminis s'allarguin com més millor. Escolti, i a nosaltres també. Però cometriem una irresponsabilitat si no insistís que el Govern posi el fil a l'agulla, ja que en cas contrari entràrem en contradicció amb la voluntat expressada en el moment d'aprovació de la Llei 3/98 i que consisteix bàsicament a empènyer la societat, a empènyer les empreses per tal de donar compliment a les diferents normatives sectorials, fonamentalment sobre repercussions mediambientals i sobre seguretat.

Per cert, s'ha dut a terme en aquest període algun tipus d'acció per conscienciar, explicar o informar les empreses dels tràmits que han de dur a terme per adequar-se a aquesta Llei i a les diferents normatives sectorials? Li preguntem això ja que precisament eren diputats dels grups que avui donen suport al Govern que recriminaven a l'anterior Govern que no haguessin treballat suficient en aquest sentit.

Dintre encara d'aquesta segona qüestió, quines accions s'han dut a terme per simplificar tràmits? Era aquesta

també una voluntat expressada pel conseller, sense que en el dia d'avui tinguem coneixement de cap acció en aquest sentit.

Tercera qüestió: agilització d'expedients mitjançant recursos extraordinaris. Quants i quins recursos extraordinaris s'han dedicat a aquesta qüestió, senyor conseller? Creiem que podem respondre aquesta pregunta: segurament cap. Segurament no els deu haver estat necessari, ja que, com encara no han fet els deures, el programa d'adequació, i el termini és el 2007, els ha disminuït, i molt, el volum de gestió. I això per si sol ja significa una agilització dels expedients. Però això és pa per avui i gana per demà. Quan es dignin a publicar el Pla d'adequació progressiva o deixin esgotar el termini del 2007, ja hi tornarem a ser, exactament igual que a finals i a inicis del 2003-2004. Què pensen fer respecte a això, senyor conseller?

Quarta i darrera qüestió: llei que ha de regular el sistema d'acreditació de les entitats ambientals de control. Li recordo, i suposo que no és necessari, que el sistema d'acreditació actual és precari. En primer lloc, possiblement, gràcies a una decisió legítima del Grup Parlamentari Socialista, que en l'anterior legislatura va decidir enviar al Consultiu el text de la llei quan estava a punt per a ser debatuda en aquesta cambra; però, en segon lloc, també, perquè el nou Govern no ha avançat en aquest sentit. Recordem, per exemple, una resolució d'aquest Parlament, la 3/27, de la sisena legislatura, adoptada i presentada per unanimitat, que instava a presentar la Llei al Parlament abans del 31 de desembre de 2001. Però recordem, a més a més, com ara fa un any, des del Grup Parlamentari Socialista, que es comprometien a elaborar un nou projecte de llei en sis mesos. Des del Grup d'Esquerra Republicana, el mateix dia, el compromís era de tres mesos. I, finalment, des del Grup d'Iniciativa - Verds, Esquerra Unida i Alternativa, es deia que el Govern s'havia compromès a fer-ho amb molta urgència i ràpidament. Tot un exemple de coordinació.

Més tard el Govern es compromet públicament a presentar al Parlament un grapat de projectes de llei, entre ells aquest, programat per al novembre passat. Doncs bé, han passat tres mesos, han passat sis mesos, ha passat el mes de novembre, ha passat el temps, també, ràpidament..., vaja, ha passat tot un any, i de la llei, senyor conseller, no en sabem res de res, i esperem que avui ens doni explicacions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vull començar per agrair-li la interpel·lació; ho dic sincerament, i per dir-li que té raó. Per tant, em sembla que haig de reconèixer, però després ho explicaré degudament, quina és la situació en què es troba la tramitació

de tots els aspectes tan interessants i interrelacionats que vostè ha referit relatius a la intervenció integral ambiental.

Efectivament, és cert, no hem pogut complir el termini de tres mesos per a presentar el programa d'adequació, però això no vol dir que no hàgim treballat, sinó al revés, jo crec que podrà quedar complagut amb la informació que li podré donar. Vàrem ser optimistes quan vam pensar que en tres mesos podríem fer una tasca molt complerta, però també li haig de dir sincerament que el temps no ha estat perdut i que, segurament, aquests mesos que ara haurem retardat ens estalviaran molta feina *a posteriori*.

I vaig al gra, perquè totes les qüestions que vostè em planteja estan correlacionades. Primer, volem deixar molt clar que..., què vol dir adequació? És a dir, què és el que estan plantejant els sectors? Vol dir: tant un aspecte formal de substitució de llicències –que això, d'alguna manera, seria pura burocràcia– com, sobretot, un aspecte substantiu i material, que vol dir fer una avaluació ambiental de caràcter general que demostrï el compliment de la legislació ambiental aplicable. I fins i tot, com veurà en alguns punts, incorporar-hi, també, la resolució d'alguns aspectes que fins ara anaven per separat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I ja li avanço que un dels temes que ha portat més complexitat, però que serà de gran utilitat, és el compromís –no el compromís, sinó que ja és una realitat, en el projecte de decret que avui s'ha posat a informació pública i que trobarà penjat a la pàgina web del Departament, però que està també en el *Diari Oficial de la Generalitat*–, la incorporació en el procés d'adequació dels plans de dejecció ramadera, del Decret 220/2001, que fins ara saben que havien creat tanta problemàtica de tramitació en paral·lel entre agricultura i medi ambient, i que eren un veritable daltabaix en el sector. En la nova modalitat d'adequació se'ls planteja aquesta unificació.

També estem per intentar resoldre –aquest és un tema que fins a l'últim minut no tindrem clar– si incorporarem també el tema de seguretat contra incendis o bé més aviat ens integrem, però ens acostem segurament per circumscriure tots els aspectes mediambientals que, si no, poden impedir disposar d'aquesta llicència.

Segona fase del projecte en què estem: identificar clarament les activitats a l'hora d'establir el calendari. En tres aspectes: primer, pel que fa als annexos, la divisió tradicional entre annex 1 i annex 2.1, que ens correspon al Departament, i l'annex 2.2, que correspon als ajuntaments. Però també, a l'hora de fer el programa, distingim per tipus d'activitat, per tipologies d'activitat –és a dir, industrials, energètiques, mineres, ramaderes, gestió de residus, etcètera– i per territoris, classificant la càrrega de feina, la càrrega d'activitats a avaluar per territoris.

Tercer aspecte: formular un calendari d'adequació que sigui assolible amb els recursos que després li diré que hi posarem. Què vol dir? Hem establert una sèrie de criteris esglaonats, de paquets de sis mesos. És

a dir, semestres naturals en què les entitats, segons els criteris que ara els diré, seran requerides individualment, per dir-los què és el que han de fer per ambientaltzar-se.

Els criteris d'esglaonament han estat: l'antiguitat de la llicència, la vulnerabilitat del medi receptor, és a dir, anar per aquelles activitats que tinguin expedients sancionadors o que estiguin incidint en espais protegits. Per cert, que en parlar de la legalització sabran que un dels aspectes fonamentals és que hem permès incorporar en aquelles fins i tot que no estaven legalitzades anteriorment, i que acceptem, diríem que s'incorporin ara en nom del procés d'ambientaltzació, activitats properes a nuclis residencials i, després, establir un criteri de nombre d'activitats. És a dir, hem establert una unitat administrativa per a cada vegueria del territori de Catalunya, o d'àmbit vegueria i sotsvegueria en què estem dividits ara en l'Administració de la Generalitat, i hem fet una cosa que mai s'havia fet que és establir per a cada àmbit territorial, a partir de la càrrega d'activitat estimada, la determinació del nombre de personal, nombre d'ordinadors, nombre d'assistents..., és a dir, tota la càrrega de recursos que Economia i Finances té en aquest moment per a poder donar satisfacció a aquests requeriments.

Un altre aspecte fonamental: la tramitació. Hem volgut simplificar enormement aquest procediment de tramitació. Vol dir: en aquests actes demanarem que ens presentin un document d'avaluació ambiental integral de l'activitat, que ha d'estar fet per un professional autoritzat que pugui ser sotmès a una verificació integral, farem un informe de verificació segons un model predeterminat i amb una verificació que ens comprometem a poder-la realitzar amb un temps rècord, i que, si no, el sentit del silenci sigui positiu. És a dir, a partir que ens comprometem a tenir els recursos de personal, material territorialitzats i aquesta escala de calendari determinant la càrrega de treball, requeriment previ, tres mesos se li concedeix, a l'entitat, perquè pugui sol·licitar i se l'avisar que pugui sol·licitar l'entitat de verificació i certificació, i nosaltres ens comprometem a avaluar integralment el document d'ambientaltzació que ens presentin, que és més que un projecte, que era un dels problemes clau que teníem ara, no? Eren diferents projectes, el de l'installador, el de no-sé-què... No, no, ara li demanem que hi hagi un verificador autoritzat que ens digui: «Escolti, això respon als criteris ambientals d'aquesta activitat». I nosaltres realitzarem una tasca de verificació integral.

Per tant, els motius de retard són: la incorporació d'aquests processos d'adequació dels plans de dejecció ramadera; incorporar aquests aspectes que havíem estat dubtant amb Interior si hi posàvem o no incendis, pros i contres, i que segurament ens podrien limitar, perquè el document d'ambientaltzació no té res a veure amb el document d'incendis, i podríem crear conflictes, i, sobretot, un procés que vostè em demanava, el procés participatiu. És a dir, el sector sap de què parlem?

Miri, a part de fer la feina interna de Govern, que no haig de dir, però evidentment ja m'imagino que ha sigut amb Agricultura poder integrar tot el tema que amb un sol document es tramiti simultàniament el Pla de

dejeccions i l'autorització ambiental, ha sortit el Decret, també, de zones vulnerables i de noves condicions agroambientals, que és molt important per a les legalitzacions posteriors; també hem fet un treball amb la Federació i amb l'Associació de Municipis; amb les diputacions; amb els col·legis professionals i consultories, moltes reunions, sessions i jornades perquè vagin fent aportacions sobre el projecte concret de decret i sobre el calendari i el programa; amb les agrupacions empresarials i cambres de comerç; amb les entitats ambientals de control i verificació; amb les entitats que han formulat al·legacions i formulacions abans d'aquest període formal ara de quinze dies que ens permetrà que a mitjan de març puguem ja aprovar definitivament el Decret.

Pel que fa al Projecte de Llei de regulació de l'acreditació de les entitats col·laboradores, no m'estendré, perquè el temps s'acaba, sobre el treball que s'ha fet; però sí que vull que sàpiga que en aquest moment ja tenim l'avantprojecte per a aprovació, també consultat amb els sectors i recollides al·legacions.

En el març i abril fem la tramitació institucional, de tal manera que al maig ens permeti presentar ja l'aprovació del Parlament al Projecte de Llei i la seva presentació al Parlament. I el mateix respecte a la Llei de modificació de la intervenció administrativa integral ambiental, a què vostè es referia, per adequar-la a tot el que és la base de la Llei 16/2002 de l'Estat –és a dir, per a integrar-hi tot això– que ens permetrà incorporar tot aquest sistema de regulació del sistema d'avaluació d'impacte ambiental que encara no estava en els annexos de la Llei del 98, nostra, que ens permetrà corregir les disfuncionalitats apreciades en la seva aplicació, que van des de la millora i efectiva posada en funcionament dels sistemes de gestió i informació fins a revisar els annexos del procediment. Què vol amb aquesta reforma que també estem parlant ja amb el sector? Agilitar els procediments i harmonitzar les actuacions amb totes les administracions i amb totes les entitats implicades.

El calendari previst és que en aquest primer semestre puguem ja tenir formulat l'avantprojecte de la llei, i que a finals de l'any puguem fer tot el procés de participació d'enguany, de tal manera que pugui quedar aprovat a primers de l'any 2006. Paral·lelament, treballarem amb la revisió del Reglament general de desplegament i amb tota una sèrie de decrets que ja no m'estendré més ara però que hi van associats.

I, finalment, una informació: malgrat tot, vostè ha dit «segurament la càrrega de treball ha estat molt poca». Doncs, miri, a les OGAU enguany, no enguany, l'any que acaba de finalitzar, el 2004, s'han tramitat, en totes les delegacions territorials, de l'annex 1 i 2.1, és a dir, només el que ens afecta a la competència de la Generalitat de Catalunya, 590 expedients, que són cent més que els que es van tramitar el 2003, i cent cinquanta més que els que s'havien tramitat en anys anteriors. És a dir que, malgrat tot, s'han anat actualitzant i resolent molts expedients que estaven pendants.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, hem aclarit ja algun dels aspectes que jo li formulava feia una estona, respecte de la modificació de la Llei 3/98. I, si no ho he entès malament, ens ha parlat de principis de l'any 2006. Respecte als criteris bàsics, de resquitllada..., sé que segurament eren moltes qüestions per una interpellació, possiblement donava per a més d'una interpellació.

Respecte dels tipus d'acció per a conscienciar o explicar, doncs, ens ha explicat un procés de participació de determinats agents que entenem que no està directament vinculat amb la conscienciació empresarial del tràmit que han de dur a terme i en la informació empresarial del tràmit que han de dur a terme. I jo hi vull posar especial èmfasi, en aquesta qüestió. Perquè, és clar, és que fa un any es van fer unes acusacions molt importants contra l'anterior Govern, i no pretenc venir a defensar, ni molt menys, l'anterior Govern, però hem de reconèixer que l'anterior Govern havia fet un esforç d'explicar aquesta Llei, i havia fet un esforç de traslladar les implicacions d'aquesta Llei a sectors molt diversos de la societat. Segurament sense l'èxit desitjat, però es van sentir paraules, fins i tot, de desídia. Però n'hi van haver algunes de molt fortes i que sincerament no compartim, i per això volem tornar a posar èmfasi en aquest aspecte, perquè entenem que és important i que no podrà ser l'excusa quan al final dels períodes, del 2007 o d'aquests períodes semestrals que vostè ens ha anunciat tornem a trobar-nos amb problemes.

Accions que s'han dut a terme per a simplificar els tràmits. Escolti'm, em diu: «Ara la documentació s'ha simplificat i es presentarà una sola avaluació ambiental.» Com abans –com abans. Un sol document: avaluació ambiental. Com abans. Ara el Departament verificarà. No: verifiquen les entitats ambientals de control. Com abans, exactament igual que abans. Cap novetat –cap novetat. Silenci positiu. Com abans. Cap novetat. Exactament el mateix. Em pot explicar on està la simplificació? No la veiem absolutament per enlloc.

Respecte dels quants i quins recursos extraordinaris s'han dedicat a aquesta qüestió: entenem que cal, segurament, un esforç intern del Govern per intentar adreçar la situació i afrontar el futur que els espera, suposo, creiem que complicat. Tant de bo fos complicat, a causa que les empreses entressin en aquest procediment d'adequar-se a aquesta Llei i, per tant, actuessin, complissin les normatives sectorials, mediambientals i de seguretat, però el volum de gestió de les OGAU no és un referent, perquè, doncs, segurament, ja porten feina acumulada, no?, i poden anar resolent la feina acumulada que tenen.

És que la preocupació és: quan s'acabi una altra vegada el semestre natural –si és que abans d'acabar el semestre natural han publicat el decret que ens ha anunciat– ens tornarem a trobar amb la mateixa situació que ens vam trobar el desembre del 2003, inicis del 2004,

de col·lapse de les entitats ambientals de control, de col·lapse de les OGAU?

No sabem quins són aquests recursos. Alguna cosa hem sentit –alguna cosa hem sentit– de no sé quantes persones i alguns milions d'euros. Permeti'm que respecte a això, doncs, li pugui plantejar que, bé, pensi que amb les entitats ambientals de control que hi ha igual poden donar un cop de mà en aquesta sobrefeina que pot aparèixer en les OGAU.

I, per anar acabant, respecte a la Llei del sistema d'acreditació de les entitats ambientals, també ens ha esmentat que aquesta podria estar present em sembla que ha dit el mes de maig d'enguany aquí en el Parlament. Celebraríem que fos així. No ho he comentat abans, però ho comento ara: seria possible, o potser seria convenient –ho llenço com una possible idea– que hi hagués un sistema únic d'acreditació, no només respecte als temes ambientals, de control analític, d'ecoetiquetatge, de control de recursos naturals, sinó que també potser val la pena, ja que s'ha encetat una altra branca des del punt de vista de la seguretat industrial..., i potser també seria convenient des de la seguretat alimentària. I, per tant, potser seria convenient que, conjuntament, els departaments d'Interior, de Medi Ambient, de Treball i Indústria i de Salut treballassin també en aquesta llei de les EAC. Creiem que hi ha temps, es podria fer perfectament.

Disculpi, però hem d'acabar veient i constatant que el Govern no només no legisla, que tampoc compleix la legislació del Parlament quant als terminis per al Programa d'adequació, sinó que entenem i creiem que sincerament tampoc no governa.

Crec que hauríem d'encetar una nova campanya publicitària que portaria per títol o hauria de portar per títol «Dóna corda al Govern».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Honorable conseller, per al torn de rèplica, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Bé, gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, em felicito que, com a mínim, tots estan d'acord que... (*Veus de fons.*) Sí, que el que abans era un autèntic desastre, això veig que tots els diputats i diputades..., fins i tot el Grup de Convergència acaba de dir que si el d'ara és igual que el d'abans i el d'ara està molt malament, és que el d'abans devia ser desastrós.

I això vull recordar que va ser dels primers punts que vaig veure que hi havia coincidència, que era dir: «No torneu a legislar com abans, fent unes lleis que són d'impossible compliment, amb uns terminis que són d'impossible compliment, amb una complicació tècnica i administrativa que són d'impossible compliment, i, per favor, feu-ho bé.» I, llavors, jo he reconegut l'error d'haver pensat que fer-ho bé..., això es podia fer en tres mesos, i vaig preferir poder respondre i dir: «Sí, vostè té raó, i assumeixo la crítica política que

això no s'ha presentat en tres mesos, sinó en set», però, en canvi, dir-li: «El que sí que li garanteixo és que no tornarem com abans a tenir deu mil expedients paralitzats a Lleida, amb les explotacions ramaderes d'aquest país desesperades, sense criteris de coordinació entre Agricultura i Medi Ambient, sense decret de mesures agroambientals ni ampliació de les zones vulnerables, sense bones pràctiques industrials i sense una definició del sistema de les entitats de verificació que no sigui un monopoli, com abans, al servei d'uns quants sectors econòmics, com abans, que no donaven l'abast, com abans.»

Per tant, el que li... (*Veus de fons.*) En tot cas, ha sigut com ara..., fins que portem una proposta que ja no sigui més com ara. Jo em remeto als contactes que puguin vostès mantenir amb els sectors empresarials, amb els sectors de les consultaries, etcètera, per veure la feina que s'ha fet. Els convido que consultin el projecte que està a informació institucional, perquè una de les coses que ens hem trobat en aquest període de governar –que, realment, evidentment que tenim una experiència de vint-i-tres anys de no haver pogut governar a Catalunya– és que quan traiem un tema, una normativa, i anem a una entitat a consultar-la, ja donen per descomptat que tot està fet, dat i beneït, i que, en realitat, el que cobrim és un expedient, com abans. I quan els diem: «No, no, escolti, és que venim realment a discutir, volem les aportacions, no està penjat al BOE, no ha sortit ja aprovat, sinó que, simplement, el primer esborrany li portem», diuen: «Ah!, això no és com abans.»

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el cànon de l'aigua (tram. 300-00927/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el cànon de l'aigua. La presenta el Grup de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que pujo amb una certa perplexitat després d'haver sentit aquestes paraules de l'honorable conseller de Medi Ambient dient que no fa lleis d'«impossible compliment».

Som aquí per parlar del cànon de l'aigua (*rialles*), que val a dir que, amb l'embolic i l'enrenou que hem generat aquesta darrera setmana, advertit ja en el tràmit parlamentari per aquest diputat i per aquest Grup a què pertany, doncs, no deixa de ser una certa sorpresa.

Al gra: deixi'm parlar una mica de quins són els antecedents. Voldria recordar –això ho coneixen prou bé, ho coneix prou bé el país–, doncs, que ja fa, certament,

doncs, tot un any del tripartit, deu mesos, en aquest cas, de «Govern amic», que aquesta tarda mateix algú s'hi referia com el «Govern amic a Madrid», i els resultats, doncs, de finançament, de recuperació del deute històric del Plan Nacional de Depuración, per un costat, o de més aportacions per als temes relacionats amb l'aigua, doncs, zero.

Recordo en el debat de pressupostos que els deia: «Sí, hem passat del zero *patatero* de l'Aznar al zero *Zapatero*.» En qualsevol cas, el resultat és el mateix: aquest incapacitat –ho dic per situar-nos en el debat–, l'han traslladat a les espatlles, doncs, dels usuaris. Com? Doncs a través d'un increment absolutament desmesurat del cànon, un increment, doncs, que varem debatre, sense èxit; varem fer propostes en el tràmit d'esmenes des del nostre Grup Parlamentari, pràcticament des de tots els grups parlamentaris. Tan desmesurat i tan d'«impossible compliment» era la Llei que vostè proposava en aquesta cambra que va ser el mateix tripartit –i voldria recordar-ho– que, en tot allò que feia referència al cànon de l'aigua versió industrial, li va esmenar la plana. Li van dir: «Escolti, torneu-vos-ho a mirar, torneu a revisar tot això, i, en tot cas, ja tornarem a donar un nou projecte de llei aquí i el discutirem», perquè era, entre altres coses, d'«impossible compliment» o aplicació; no pas com abans, perquè des de l'any 81 el cànon de l'aigua el paguen tots els industrials i el paguen tots els usuaris d'aquest país, no?

I, pel que fa al cànon domèstic, no s'hi varen atrevir, però van haver de fer una altra cosa, doncs, realment, curiosa, que era, en definitiva, posposar-ne l'entrada en vigor, entre altres coses perquè vostès havien legislat d'una manera que no es podia complir. Com que no escolten ningú, ja no a l'oposició, com que no escolten ni les companyies d'aigua, ni els ajuntaments, ni les associacions de veïns ni ningú, què es van trobar? Que la companyia d'aigua a última hora els va dir: «Ei!, totes aquestes reformes que fan, les faran vostès o a sobre hem de fer els deures nosaltres?» Van dir: «És d'impossible compliment.» A corre-cuita, sense encomanar-se a ningú, van haver d'autoesmenar-se i fer entrar en vigor el cànon de l'aigua no l'1 de gener, com hauria estat normal, com ha passat des de l'any 81, doncs, fins a l'actualitat, i posposar-lo tres mesos. Tres mesos, per què? Vam pensar: «Home!, tres mesos..., un any que no s'ha fet cap obra, des de l'Agència Catalana de l'Aigua pràcticament cap obra, amb l'excusa que no hi han diners, no podem fer obres...» Vam pensar: «Bé, estan planificant.» Home!, un any de planificació més tres mesos que els hem donat de què han servit? Home!, han servit per a l'espectacle que varem veure la setmana passada que era, realment, poc gratificant. El voldria recordar: el dia 26, el director mateix de l'Agència Catalana de l'Aigua fa una roda de premsa i diu: «Usuaris, companyies, hauran de fer..., usuaris, vostès, si són de més de tres membres en una família, vagin a l'ajuntament, demanin un certificat, agafin aquest certificat, portin-lo a la companyia d'aigua, i amb això els modificarem quin és el tram i, per tant, pagaran menys». De quanta gent estem parlant? De 680.000 famílies en aquest país. Vostè creu que això és normal? Vostè creu que podem anar fent 680.000 certificats? 680.000 viatges d'anada a l'ajuntament i de

tornada, 680.000 viatges de casa a la companyia d'aigües, perquè aquesta... No se'ls ha acudit –després d'un any de no fer obres i de planificar i d'aquests tres mesos d'escreix que els vam haver de donar, doncs, per esmena al mateix Grup Parlamentari– millor manera de gestionar tot aquest enrenou?

L'endemà mateix, amb bon criteri, i el felicitem, vostè va desautoritzar de *pe a pa* el director de l'Agència Catalana de l'Aigua, desautoritzar. Va dir: «Escolti, això que ha dit...», després feia veure que no anés amb vostè, era impressionant, l'entrevista que va fer en directe a l'emissora pública de la Corporació Catalana, Catalunya Ràdio, semblava com si no anés amb vostè. I tant que tenen raó els ciutadans! Doncs miri, per a bé i per a mal ens alegrem que hagin rectificat; no ho varen voler fer a petició nostre, d'alguns altres grups d'aquesta cambra, de les companyies d'aigua, de les associacions de veïns, dels ajuntaments; ho han hagut de fer quan han tingut a sobre la pressió del sentit comú –del sentit comú– de la ciutadania i dels mitjans de comunicació que els han dit això.

I, ara, som on som, i hem arribat aquí, i això és el que ens dol, per una situació de no diàleg, perquè no ha volgut vostè dialogar amb ningú, no ho ha fet amb els ajuntaments, els va cridar a corre-cuita, fins i tot aquella mateixa nit, per intentar resoldre d'alguna manera el formulari que haurien de fer. No ha parlat amb les companyies d'aigua! És més que evident que no hi ha parlat! Si hi hagués parlat, l'haurien advertit molt temps abans que això no es podia fer de la nit al dia ni de qualsevol manera. No ha parlat amb els ajuntaments, no ha parlat amb les associacions de veïns, no ha parlat –això per descomptat– amb les associacions de famílies nombroses o que tenen situacions de més de tres persones i que es veuen severament afectades per aquest increment, no ha parlat –amb això ja no hi comptàvem després d'un any de veure com actuen vostès– amb l'oposició, amb els grups que formem part de l'oposició. Això, per un costat, sumat a una altra realitat, que és aquest afany recaptador que tenen des de l'Agència Catalana de l'Aigua, on ens ha dut? Doncs ens ha dut a una improvisació preocupant, a una improvisació exagerada, fora de mida. No és normal veure com un alt dirigent del Departament de Medi Ambient té una paraula que dura vint-i-quatre hores, que l'endemà li esmenen la plana, que tot això del cànon, i valgui l'expressió, és paper mullat, que el que diu, tots els procediments que resulta que ens hem passat un any pensant, no serveixen, perquè han set realment un bunyol i el conseller ho ha de reconèixer a micròfon obert en l'emissora de més audiència d'aquest país.

No té cap sentit, la suma d'aquest no diàleg, d'aquest afany recaptador ens ha portat a una improvisació de conseqüències –i compte!– realment preocupants. Estem parlant d'un tribut que li genera d'escreix més 11.000 milions de les antigues pessetes d'ingressos. Vostè creu que el podem deixar amb la inseguretat com queda?, que després, a més a més, al llarg del dia 26 va ser espectacular els titubejos del Govern: «No, ho farem d'aquesta manera, ho farem de l'altra, per internet potser sí, però després declaració jurada; però, no...» Escolti, això no és seriós, estem parlant d'un tribut que

requereix que tingui una seguretat jurídica. Estem parlant d'una altra qüestió tan important com aquesta, que els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país tenen dret a tenir informació clara, nítida, transparent. Em pot dir quantes trucades han tingut en aquest número de la Generalitat? Han generat realment una alarma social gairebé en el tema del rebut, i un desconcert generalitzat! I no donen informació fins ahir..., i avui, avui he rebut, i li ho agraeixo, una revista informàtica en què ja adjunten fins i tot el formulari. Val a dir que em serà útil, perquè, si tot va bé, nosaltres ampliarem la família i, per tant, haurem de fer la tramitació també. Però, en qualsevol cas, i li agraeixo la tramesa, fins avui mateix no hi ha hagut el certificat o el paper, el formulari... Escolti, aquestes no són maneres de fer ni d'anar per la vida, si del que es tracta és de regular amb seguretat jurídica un tribut, i si del que es tracta és de no perjudicar 680.000 famílies d'aquest país que hauran de fer, pel seu caprici, pel seu afany recaptador, per la seva incapacitat de gestió i per la seva nul·la disposició al diàleg, no un sinó dos tràmits davant de diferents finestretes, i si no els fan estarem amb un tribut que estarà subjecte a una tremenda i perillosa inseguretat.

I tercera reflexió conseqüència d'aquest no-diàleg, d'aquest afany recaptador i d'aquesta improvisació: s'ha evidenciat..., si amb el cànon industrial vam veure que vostès no es parlaven amb la resta dels representants del Govern, particularment amb el conseller d'Indústria, home!, ara ens acabem d'adonar que no es parla ni tan sols amb els del seu Departament. O és que no hi havia parlat vostè amb l'Agència Catalana de l'Aigua? Com pot ser que la desautoritzí vint-i-quatre hores després? Vostè no sabia que es planificava aquest procediment, amb l'aspecte més important que té el seu Departament de cara a la ciutadania pel que fa a retribució i recaptació? I estem parlant, hi insisteixo, de tribut. Per tant, sobre el cànon de l'aigua avui, vist tot el panorama legislatiu, només n'hi ha una, de certa, només n'hi ha una: que pagarem més, que pagarem molt més, no sabem com, no sabem si haurem de fer tràmits, si no n'haurem de fer, però l'única certa que malauradament tenim és que, en qualsevol cas, pagarem més i pagarem molt més cara l'aigua.

Per tant, vist aquest primer any, i vist, sobretot, aquest lamentable espectacle al llarg de la setmana passada, home!, jo crec que..., no ens parli més de la nova cultura de l'aigua, en tot cas, parli'ns més de la nova factura de l'aigua, perquè de moment només som aquí, de moment només estem amb la nova factura. Vostès no han fet ni una sola campanya d'estalvi d'aigua, ni una sola campanya de sensibilització; no n'han fet cap. És més, l'única que van heretar i que van presentar els resultats, que eren bons, i vostè ho sap, a Torredembarra i en altres nuclis, en alguns barris de la ciutat de Barcelona, l'havíem iniciat amb el nostre Govern, i tot el que se li ha acudit fer, a l'Agència Catalana de l'Aigua, és dir a Ecologistes en Acció, que eren els qui feien la campanya, i a la Federació de Municipis: «l'any que ve l'haurem de pagar a mitges». És a dir, el Govern, a més a més, no hi posa recursos, en una campanya d'estalvi els resultats de la qual eren magnífics, eren esplèndids, eren de l'ordre del 15 i del 20 per cent segons les tipologies d'habitatges que hi havia. I aquests són resultats

que vostè coneix, perquè els va presentar vostè. Però, en qualsevol cas, era una campanya que havíem fet l'anterior Govern de la Generalitat. Vostès, en un any, zero campanyes de sensibilització, zero anuncis publicitaris, zero accions. En tot el programa «Escoles verdes» no s'han molestat a fer ni una sola campanya. Per tant, davant d'aquesta improvisació, d'aquest afany recaptador i d'aquest caos, li demanem una cosa molt senzilla. Nosaltres no estem en contra de la progressivitat del tribut, nosaltres estem d'acord que qui més gasta més ha de pagar, ho compartim, l'únic que no estem d'acord és que es faci desmesuradament com es vol fer; l'únic que no estem d'acord és que es faci sense seguretat jurídica. Li demanem: «Pari, pari, asseguem-nos, parlem-ne, consensuem-ho, escolti les companyies, escolti l'oposició, escolti els ajuntaments, escolti els veïns i fem-ho ben fet...»

El vicepresident primer

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

«Pel bé de tots.» És l'única cosa. I per això –i amb això acabo, senyor president–, per això hem fet una cosa tan senzilla com avui mateix entrar un projecte de llei per tal que el cànon... No, no, escolti, no el posposem *sine die*, no pretenem que se'n vagi enrere tota la recaptació. Que entri tres mesos més en vigor i que tinguem tres mesos més de temps per fer allò que vostè no s'ha dignat a fer durant tot un any, que és dialogar, que és escoltar i que és intentar fer les coses ben fetes i sense molèsties per a la ciutadania.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Bé, gràcies. Parlem del cànon de l'aigua i dels criteris per establir el cànon de l'aigua enguany. Respecte a l'industrial vull aclarir al senyor diputat que l'únic que va aprovar aquest Parlament va ser una esmena en la qual havent-se aprovat com es va aprovar la reducció progressiva del cànon d'eficiència, que consistia en què quan més es gastava aigua menys es pagava, aquesta reducció s'ha aprovat i l'únic que estem treballant, amb els sectors industrials, majors consumidors de l'aigua, és un estudi d'un consum eficient per poder realment estimular aquelles activitats que realment apliquin mesures d'estalvi. Però aplicarem la reducció, i aquesta reducció d'aquests cànons reductors, valgui la redundància, està en vigor.

Però parlem, avui parlem del domiciliari –naturalment que sí, i no m'ho vull pas deixar perdre– per donar una explicació a aquesta cambra i a l'opinió pública. Què hem fet amb el cànon domiciliari de consum domèstic de l'aigua d'enguany? Primer, una cosa que no havíem trobat feta, que és definir el que a nivell mundial es coneix com el dret humà bàsic, el dret a l'aigua, que és

establir un consum bàsic, vital, el cost del qual no s'incrementi ni tan sols a nivell del cost de la vida, sinó que vagi per sota. En concret, com vostès deuen saber, hem definit un consum bàsic d'un metre cúbic per persona i mes, més un metre cúbic per la casa, per cada membre de la família, sigui quin sigui el nombre, l'increment del qual, així com tradicionalment amb l'anterior Govern sempre estava un 1,5 per damunt del cost de la vida, sempre, enguany està a 1,57 d'increment absolut, és a dir, a la meitat de l'IPC de Catalunya, que és 3,5, i a la meitat també del cost espanyol. (*Veus de fons.*) Doncs miri, miri-ho al rebut perquè això l'afavorirà bastant.

Segona cosa, hem establert tres trams de consum, efectivament, per afavorir l'estalvi domèstic i per gravar els consums sumptuaris, deixant ben clar davant de l'opinió pública, naturalment, que només es paguen les tarifes superiors quan s'excedeix d'aquest consum, però és que, fins i tot, el tram mitjà –i això tampoc no s'ha dit–, fins i tot el tram mitjà –és a dir, el que correspondria a l'accés sobre aquests deu metres cúbics per persona i dia–, s'incrementa 3,4 per cent, no un 1,5 per cent del cost de la vida, sinó 3,4, 0,1 menys que el cost de la vida de Catalunya. I hem fet, també, un sistema, vaig tenir molt d'interès que hi hagués un sistema per facilitar a la població que, atès que es modificava el tram bàsic, que s'establí l'estadística de quatre persones per habitatge i no com hi havia anteriorment, es pogués simplificar aquest procediment. I efectivament, hi va haver una instrucció a l'ACA perquè facilités aquest tràmit.

I, efectivament –no tinc inconvenient a dir-ho–, quan va sortir la notícia –perquè l'ACA va explicar molt a bastament quin era el procediment i que s'establí aquest tram de consum bàsic per a les famílies que superessin aquesta mitjana de tres membres per família– es va dir que reclamaven un certificat, un certificat de convivència. I això, com que va ser molt publicitat, va provocar reaccions entre l'opinió pública i entre la premsa, que deien que això era complicar-ho una mica massa. I jo no tinc inconvenient a dir que sí, que no vaig trigar ni dotze hores a dir que creia que això s'havia de simplificar. Però vaig fer més, vaig dir: «Escolteu, que no hi havia un procediment per als casos que eren cinc persones a la casa per poder fer la declaració simplificada?» Perquè, d'on ve aquest enrenou? I hem descobert una cosa molt interessant, senyor Ramon Espadaler, hem descobert una ordre, un decret del Govern anterior en què, per al canvi del tram de cinc o més membres, es demanava a tots els ciutadans de Catalunya, primer, que quan el nombre de persones superessin els quatre només havien de fer el següent: a. Còpia autèntica del DNI del subjecte, degudament autenticada. Certificat d'empadronament. En cas que l'aigua subministrada sigui de companyia, còpia de l'última factura emesa i de l'entitat subministradora; en el seu defecte, còpia del contracte o pòlissa. b. L'última liquidació del rebut. c. Certificat de convivència expedat per l'ajuntament. Lloc de presentació, els ajuntaments. Tot això –certificat d'empadronament, DNI autenticat, portar el certificat de convivència, les dades de la companyia– s'havia de portar a la seu de les agències de l'aigua, l'administració pública.

En aquest moment, en el seu anterior Govern això no va suscitar cap escàndol. Jo vaig dir: «Com és que si demanaven tot això no hi va haver cap escàndol, per cinc, i ara que demanem només un certificat de convivència n'hi ha hagut tant?» I diu: «No, és que és claríssim, és que ningú en aquest país s'havia assabentat que això era possible.» Vol que li digui quantes famílies van perjudicar vostès? Doncs el nombre de famílies que superaven els cinc o més membres. Senyor Espadaler, riu molt, però ja em dirà com torna els diners a les 300.000 famílies del 1991, i en el cas del 2001, 241.000 famílies, que tenien dret a fer això tan senzill d'aquestes coses, eh?, que només eren un certificat de convivència, un certificat d'empadronament, un DNI degudament autenticat davant de notari o del secretari de l'ajuntament, portar-ho a l'ACA.

Van tenir èxit, efectivament, perquè d'aquestes 241.000 persones que ho podien fer només han tingut aquest dret 26.538, un 11 per cent. Què els passa a les altres 220.000 famílies? Els pensa tornar, Convergència i Unió, els diners que faltaven? Com se'n van assabentar? (*Veus de fons.*) Ah, no? No passa res amb això? (*Veus de fons.*) És a dir, ara demanem... (*Veus de fons.*) Perdó, per què no va fer, vostè o el senyor Felip Puig, el que he fet jo –que no em cau cap anell– de dir: «Doncs, escolta, això és una barrabassada, això és una «tonteria», no tenim perquè empenyar els ciutadans.» Per tant, sí senyor, per això estem els polítics i els responsables, per rectificar els nostres subordinats, si és que sabem el que fan, que això almenys ara ho sabem, el que fa l'ACA. No sé si vostè ho sabia, que feia això, i si ho sabia el senyor Felip Puig. Per tant, no em van caure els anells en dir: «Escolteu, tràmit simplificat.»

En aquest moment, en aquest país, tothom està trucant –i fins i tot vostè s'hi podrà acollir per aquest tema dels quatre–, però, per favor, com diria un diputat mallorquí, «és es colmo». És es «colmo» que després que vostès..., haver privat d'aquest dret a 220.000 famílies de Catalunya durant quatre anys, que ni s'han assabentat que han estat pagant de més, quan eren cinc o més membres, perquè els demanaven un seguit de documents, que, evidentment, cap tertulià en va parlar perquè és que ignorava –ignorava– aquest Decret, no firmat per vostè, sinó pel senyor Felip Puig, Decret 103/2000, de 6 de març, al qual en aquests anys, del 2000 al 2004 –del 2000 al 2004, i li dic dades acumulatives–, després de tots aquests anys només s'hi han acollit 26.538 persones.

Com a mínim –com a mínim– ara n'hem parlat. I li asseguro que si el preu que totes les famílies de quatre o més membres per simplement enviar les seves dades per Internet puguin gaudir d'aquesta reducció, puguin tenir un consum bàsic que creix per sota del cost de la vida, puguin tenir un consum secundari que creix per sota del cost de la vida i puguin veure garantit aquest dret a l'accés de l'aigua, el cost ha de ser que jo hagi desautoritzat..., en aquest cas, matisat, el director de l'ACA perquè ell em va dir, diu: «És que escolta, com que hem vist aquesta Ordre tan complicada, hem pensat que amb el certificat de convivència n'hi hauria prou.» I es va equivocar. Jo crec que no calia. Ara, realment, per favor, no vulguin donar lliçons, no vulguin

donar lliçons sobre aquest tema, i no torni a treure el tema dels diners de l'ACA i de l'afany recaptador de l'ACA, perquè... Com es pot crear una agència per administrar l'aigua d'aquest país, que neix com a aportació de capital inicial, neix amb aportació de capital inicial... Sap quan es va aportar quan van crear l'Agència Catalana? Ho sap? 570 milions d'euros de dèficit. L'any 2000, quan l'Agència Catalana de l'Aigua comença a funcionar... (*Veus de fons.*) Sí, sí, exacte, conflueixen tots els deutes que tenia per la Junta de Sanejament i per la Junta d'Abastament, i diuen: «Comença a caminar amb 570 milions d'euros de gep.»

A partir d'aquí, i de tot el que hem explicat en les compareixences, no en tornem a parlar més. O, perdó, sí, en tornarem a parlar més quan portarem ara el pla d'actuació, quan portarem el contracte programa i quan portarem les propostes d'actuació. Però no fem demagògia a costa dels ciutadans, eh?, quan s'està dient que això és el Gran Casino i resulta que vostès no havien tingut cap problema amb la qüestió per una simple maniobra, que és de no dir-ho a ningú i que qui ho intentava –qui ho intentava– es desesperava. A més, com que jo ho coneixia, perquè a través d'un familiar directe que va trobar això i va dir: «Escolta, és impossible, prefereixo pagar més que fer tot aquest camí», és per això que li he pogut donar aquestes dades.

Per tant, miri amb retrospectiva què és el que han fet vostès primer abans de demanar explicacions sobre el que fem ara.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Milà. Senyor Espadaler, vol fer ús del torn de rèplica? Té la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Pujo encara amb més perplexitat que abans. Que un representant d'Iniciativa per Catalunya, paradigma de la participació, qüestionari l'oposició, al primer Grup Parlamentari d'aquesta cambra que exerceix l'oposició, la tasca de control de Govern, és que ja em sembla una cosa més que impressionant, però, en qualsevol cas –en qualsevol cas–, qui els ha vist i qui els veu, que diem l'altre dia en una altra comissió, d'Indústria.

Escolti, vostès s'han equivocat. I li he dit: «L'honora el fet d'haver corregit i d'haver esmenat la plana.» Però, escolti, m'acaba de dir: «Ja en tornarem a parlar...» I tant que en tornarem a parlar! «Quan portem el Pla d'actuació.» És que fa un any que governen i encara no l'han portat, el pla d'actuació. De moment, l'únic que han fet –i ara surto per un moment i tornaré a l'Agència Catalana de l'Aigua–, mireu quin és el calendari del que han fet: mes d'agost, un duro més a la benzina; mes de desembre, els peatges de les autopistes per sobre de l'IPC; mes d'abril, el cànon de l'aigua molt per sobre de l'IPC. Aquesta és la realitat. I anem a mirar a veure què han fet amb relació a aquests temes, amb relació al Govern amic, o suposadament amic, el Govern central: amb relació a la sanitat, zero –zero–, mentre Andalusia rebia 2.500 milions d'euros; amb relació

a la sanitat zero, i nosaltres la benzina més cara. Amb relació als peatges, zero, mentre allà fan autovies aquí les paguem i més cares, i amb relació a l'aigua zero, zero, i és trist reconèixer que, en qualsevol cas, és paper mullat —és paper mullat— tota la gran proposta del Pla Hidrològic Nacional. On són les dessaladores de Barcelona, si encara no sabem ni on les posarem? On és el deute històric que tenia el Govern del Partit Popular amb relació a la Generalitat, amb relació al Plan nacional de depuración, d'inversions fetes de més de 9.000 milions de pessetes? On són les majors aportacions? I tot aquest desgavell, tota aquesta nulla capacitat de treure un sol euro del Govern central la posen a les esquenes dels pobres contribuents. (*Remor de veus.*) I després vénen amb no sé quines excuses que si ens amaguem. (*Remor de veus.*)

Escolti, com pot dir d'un decret... —que jo el faig meu, perquè jo sóc hereu d'una acció de govern que compareix del principi fins al final—, com pot dir que «aquest Decret el van passar d'amagatots»? o és que no se'n recorda vostè de la guerra de l'aigua que hi va haver en aquest país? Aquest Decret és una conseqüència i posa punt i final a això. (*Veus de fons.*) Escolti, d'amagatots res. Si la gent va fer o no va fer els tràmits, doncs, escolti, no és responsabilitat nostra, i si tant és per diners, escolti, no és Convergència i Unió qui els ha de tornar aquests recursos, implementi un sistema pel qual pugui retornar-ho a aquelles famílies que demanin això. Escolti, faci-ho, faci-ho, si tan malament ho hem fet i tan segur està que no havent fet ús d'una cosa que es va publicar, la ciutadania, doncs, escolti, faci-ho —faci-ho—, a veure si... El que estem fent ara és, amb una situació caòtica, fruit de la incapacitat de dialogar, embollicar la troca i, sobretot, generar una inseguretat jurídica extrema, preocupant, perillosa. I aquesta és la situació que tenim ara, perquè al capdavant, al final, farem un nyap, escolti, de dimensions molt considerables.

Per no parlar del telèfon d'informació. (*Veus de fons.*) No, no, escolti, és que és perversa la manera com vostès estan informant la ciutadania. I si volen, parlem-ne. Facin la prova, senyores diputades, senyors diputats, truquin i els diran: «No, escolti, és que la Generalitat rebaixa a partir de tres. Abans només rebaixaven a partir de quatre.» A vostè li sembla que aquesta és una manera objectiva i correcta d'informar? És que això, li ho dic sincerament, és per anar a la Sindicatura de Greuges directament. Que ho sé..., ho estan explicant exactament al revés. Això sí que és magistral, d'això en saben —d'això en saben. (*Remor de veus.*) Diu: «Escolti...» Vostès, provin-t'ho, senyores diputades, telefonin. Senyor Boada, provi-ho. Senyor Miralles..., provin-t'ho i els diran: «No, és que abans la Generalitat només feia descompte a partir de quatre...» (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Perdó, senyor Espadaler, ara la participació comença a ser excessiva. (*Pausa.*) Segueixi, senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies. Provin-ho, i els diran això, si no ho corregeixen. I em sembla que no són maneres... (*Veus de fons.*) No, no és una veritat, és una mentida com un

temple i és una desinformació greu, és una desinformació preocupant, perquè el que s'ha fet reduint el nombre de persones per llar és una segona puja, més enllà d'aquesta que vostè diu de l'IPC, que si només serà 0,5, 0,9... No, no, escolti, en reduir un membre de família el que estem fent és, a totes les que l'any passat tenien quatre membres i aquest any continuen tenint quatre membres, apujar-los el doble: apujar-los l'escreix de l'IPC i apujar-los pel fet que són un membre menys, perquè el mínim, que certament puja menys, doncs, els penalitza molt més. I a sobre, desinformant.

Per tant, hi insisteixo, nosaltres el que fem és donar-los l'oportunitat d'asseure'ns, de parlar, des de la progressivitat que volem per a aquest tribut, des de les coses ben fetes, però també des de la seguretat jurídica i des de la transparència, que la volem tant com vostè, no ho dubti, de recapacitar, perquè, si no, estem entrant en un callerot perillós.

I, de passada, facin també..., no només esmercin els recursos a veure com espremen més els empresaris i els ciutadans d'aquest país, home!, intentin esprémer també una mica el Govern central a veure si del Pla Nacional de Depuración recuperem el deute o a veure si podem fer més majors aportacions..., per un país que, dit sigui de passada, aquest Govern amic, la mateixa ministra diu: «Medio Ambiente renuncia a aplicar el cánón del agua esta legislatura.» Aquí estem discutint-nos tots plegats per un increment quan a la resta de l'Estat encara estem així, no aquest any, «aquesta legislatura».

Per tant, ja n'estem una mica cansats com a país, i això ho podríem compartir tots, que sempre tinguem major exigència ambiental sobre les nostres empreses i sobre la nostra ciutadania. Ens sembla molt bé perquè ens fa molt més europeus, i no vull entrar en un altre debat, però en qualsevol cas que els espanyols també facin els deures. I en aquest sentit, vostè i el seu Govern amic ens hi podria ajudar, i molt.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. L'honorable conseller senyor Salvador Milà té la paraula per al torn de rèplica.

(*Veus de fons.*)

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Senyor president, senyor diputat... (*més veus de fons*), perdoni, si volen que parlem seriosament de l'aigua, parlem-ne, i saben que els hem plantejat i que ens reunit no només amb vostès sinó amb tots els grups i amb d'altres per parlar de la greu situació que ens trobàvem en l'ACA. I hem dit que no hi volíem fer sang, si ens hi posàvem tots, a buscar, per una part, els recursos que l'aplicació raonable d'un cànon com del que disposem a Catalunya, amb creixements que no fossin tan forts com el que teníem anteriorment, perquè vostè no m'ho ha desmentit pas, que el creixement anterior de tots els trams del cànon fos 1,5 per cent superior al cost de la vida. (*Pausa.*) Ho era. D'acord.

Ho repeteixo, si volem discutir seriosament de l'aigua i dels problemes que comporta i de les necessitats de finançament, jo crec que el planteig que vostès han fet avui volent treure punxa d'un tema com aquest..., són els que legítimament ens han de portar, a nosaltres, a dir-li: «Escolti, no ens vingui a donar lliçons de simplificació, de transparència i d'informació als ciutadans.» Perquè jo, de veritat, he mirat a les hemeroteques i no he trobat cap anunci de vostès dient: «Cànon fàcil: si són vostès cinc de família, truquin a aquests telèfons...», fins i tot si haguessin posat l'anunci de Convergència i Unió al final, fixi's bé el que li dic, fins i tot això, però un telèfon que hagués explicat que si són més de cinc, poden fer aquest tràmit.

Si vostè diu que els ciutadans no ho han fet, suposo que perquè no els venia d'aquí, jo..., m'agradaria veure les reaccions dels ciutadans quan sàpiguen ara, i espero que a partir d'aquest debat avui ho sàpiguen, que durant cinc anys 220.000 famílies de Catalunya haurien pogut tenir una reducció en el cànon de l'aigua que no han tingut i que ara podran tenir, no només aquestes, sinó també les de quatre membres o més. I, a més, aquestes 25.000 no hauran de tornar a fer el paperam; aquestes 25.000, que són poques respecte a les 241.000 que ho podien fer, no hauran de fer el paperam.

Si volem parlar de la situació de l'aigua, parlem-ne. I li ho repeteixo: què fem? Vostè, és clar, naturalment, ha tractat ràpidament de començar a tirar perdigonada. Podríem estar hores perquè ha suscitat molts temes. Amb calma i amb molt de gust en parlarem en una compareixença en comissió respecte a les negociacions que estem fet amb el Ministeri i com acaben. I ja li asseguro que tenen un límit: el dimarts dia 15 tenim una reunió amb la ministra en què tots aquests temes que han estat suficientment plantejats, com el cànon, com la doble imposició del cànon d'abocaments a les conques de l'Ebre, està plantejat, i no em caurà..., al revés, seré el primer que si les coses no van bé ho denunciaré públicament i diré, en tot cas, que cal passar a altres actuacions. No es preocupi que estem a sobre de tot: del deute del Plan Nacional de Depuración, del tema de la doble imposició, de la gestió de les obres alternatives als transvasament... En les properes setmanes o dies veurà que surt a informació d'impacte ambiental la proposta no només de la dessaladora, sinó del Pla de les obres alternatives, que és clar que s'hi està treballant.

S'ha parlat molt i s'ha continuat parlant, no el mateix dia abans ni el mateix vespre, sinó durant moltes setmanes –i aquí hi han membres d'aquest Parlament, no potser ara en aquest moment, però sí en altres moments, que han estat en reunions– amb ajuntaments, amb entitats, amb veïns... No és per res –no és per res. I el remeto..., que les associacions de veïns d'aquest país, quan varen fer el seu comunicat en el tema de la tarifa, van distingir clarament i varen dir que tant de bo moltes companyies subministradores en baixa i molts ajuntaments apliquessin els mateixos criteris socials –socials– que havien consensuat amb l'ACA. Perquè vostè oblida que totes aquestes mesures es van aprovar dins de l'Agència Catalana de l'Aigua, en el seu Consell d'Administració, amb l'únic vot en contra de Foment del Treball Nacional, però amb el vot a favor de

les organitzacions de consumidors i usuaris, de l'Associació de Municipis de Catalunya i de la Federació de Municipis de Catalunya, i amb l'abstenció de la petita i mitjana empresa.

Per tant, de tots aquests temes, en parlarem. I jo li asseguro, per acabar, que sí que ens en sortirem; ens en sortirem d'una situació actual en què si haguéssim de tornar, amb la capacitat de finançament que tenim ara, els 900 –900– milions d'euros que en aquest moment té de càrrega d'endeutament l'Agència, amb un escreix que ens queda d'1 milió en aquest moment, 1 milió d'escreix, respecte als costos de finançament, només estaríem 642 anys per retornar els deutes que, en quatre anys, del 2000 al 2004, vostès han deixat. Si això li fa riure, jo li asseguro que als consumidors i usuaris no els fa gens de riure haver d'assumir una herència tan negativa com aquesta.

Gràcies.

Però ho arreglarem...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'Organització Comuna de Mercats (OCM) pel que fa al sector de l'oli (tram. 300-00926/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'Organització Comuna de Mercats pel que fa al sector de l'oli. La presenta el Grup de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, el passat dia 20 de desembre, ara fa un mes i mig, la Conferència Sectorial d'Agricultura, que està formada per la ministra i per tots els consellers de les comunitats autònomes de l'Estat, va arribar a un compromís per a l'aplicació de la reforma de la PAC a Espanya. La nota de premsa del Ministeri deia que la proposta que va fer la ministra va ser recolzada en tots els seus extrems –i vull subratllar l'expressió «en tots els seus extrems»– per set comunitats autònomes, entre elles Catalunya.

Com que aquesta informació jo no l'he vist desmentida enlloc, he de suposar que és certa i que vostè, conseller, hi va estar a favor. I, per tant, també va estar a favor de la proposta pel que fa a l'olivera que és inclosa en tot aquest paquet de negociacions.

Si això és així, jo tinc el deure de dir-li, amb tot el respecte, però també amb tota la fermesa, que s'ha equivocat, que ha fet una mala negociació i que amb la seva actuació ha contret una greu responsabilitat davant el sector i davant d'aquest Parlament.

Davant del sector perquè a canvi de ben poca cosa, i després m'hi referiré, ha acceptat una proposta que de

totes les possibles era la més negativa, la més perjudicial, la pitjor per a Catalunya, la que pot significar la ruïna d'una bona part del conreu de l'olivera al nostre país i la seva desaparició a mitjà termini. Amb un factor que agreuja aquesta actitud, i és que estava advertit d'antuvi i que s'havia compromès a fer el contrari del que ha acabat fent.

Quan el 26 de maig de l'any passat vaig interpellar-lo en nom de Convergència i Unió sobre quina era la seva valoració del resultat final de la reforma de l'OCM de l'oli d'oliva, que s'havia aprovat a Brussel·les, i quins eren els seus objectius i la seva estratègia per a la defensa del sector, era perquè aleshores ja hi havia molta inquietud pel que es percebia com una gran amenaça de futur i, deixi'm dir-li-ho també, pel que es percebia com una passivitat, una gran passivitat, per part del seu Departament.

Aleshores encara no es coneixia quina seria la proposta d'aplicació que farien les autoritats espanyoles, però ja s'intuïa que no seria favorable als nostres interessos, i més quan el senyor Fernando Moraleda, que és el secretari general del Ministeri d'Agricultura, s'havia apressat a anar a Andalusia a anunciar als oleïcultors de Jaén que estiguessin tranquils que el Govern els garantia que no perdrien ni un sol euro com a conseqüència de la reforma.

Li vaig recordar, aleshores, que, després del misèrrim resultat obtingut pel Ministeri en la negociació comunitària per aconseguir un major finançament, un augment del pressupost per a l'Estat, l'aplicació de la reforma s'havia convertit de fet en un joc de suma zero, que volia dir que per corregir de manera significativa el dèficit i el desequilibri per Catalunya significava que calia retallar el que percebien algunes zones d'Andalusia, i que si no s'aprofitava aquest moment de canvi per modificar el sistema actual, que en el seu origen, doncs, es va adaptar de manera provisional, voldria dir que es convertia en definitiu un sistema de distribució de l'ajut que discriminava greument Catalunya i tota les zones de baixa producció.

I vostè sap que això no és parlar per parlar. Sabem que en el període 98-99 fins a 2002-2003 la mitjana d'ajut per hectàrea i any a Catalunya ha sigut al voltant de 228 euros, que la mitjana europea ha estat sobre els 428 euros, aproximadament, i que en el cas que parlava, de Jaén, per exemple, està per damunt dels 700 euros. I això per referir-me només a l'Estat espanyol; no parlem ja d'altres països, com Itàlia i Grècia, països amb els quals hem de competir, les nostres produccions, i que estan encara molt per damunt.

En aquella sessió li vaig preguntar també si era conscient realment del problema que tenia al davant, de la quantitat d'energia i esforç que hauria de dedicar a resoldre'l, de l'habilitat que hauria d'utilitzar i de les complicitats que hauria de teixir amb altres consellers, amb altres comunitats, per tal d'aconseguir que la negociació de la reforma no acabés d'una manera molt negativa per als interessos catalans.

I va ser precisament per reforçar la seva posició negociadora, i arran d'aquesta interpellació, que el mes de juny el Parlament va aprovar per unanimitat una moció

amb què –li ho recordo– s'instava el Govern, en primer lloc, a emprendre totes les mesures necessàries per tal que els criteris d'aplicació de l'ajut comunitari que determinés el Govern central asseguressin la viabilitat del conreu de l'olivera i del sector de l'oli a Catalunya. Aquest és el primer punt. En segon lloc, que el percentatge d'ajut desconnectat fos com a màxim del 60 per cent i que sota cap concepte s'incrementés, que el 40 per cent restant es fes en funció de la superfície de conreu i s'assegurés que no quedés cap explotació amb un ajut per hectàrea inferior als tres-cents euros anuals. I, finalment, que s'establís el procediment per revisar davant de la Unió Europea la quantitat nacional garantida per tal d'adequar-la a la producció real de l'Estat espanyol.

Quan a meitat de novembre es va conèixer la proposta del Ministeri, els nostres pitjors temors es van confirmar, perquè la proposta, que al final és la que s'ha aprovat, era encara més lesiva per als interessos catalans que la pitjor de les que s'havien estat parlant i de les que havien anat sortint anteriorment. I, per descomptat, no complia cap ni un dels requisits que el Parlament havia fixat. Deixi'm dir-li, de passada, que és ben irònic i una actitud ben estranya per part d'un govern que fa bandera del seu laïcisme que la ministra ens vulgui fer combregar amb rodes de molí, perquè, cito literalment el que diu el seu document, diu: «El modelo elegido por España está presidido por el interés general y se basa en el concepto de equilibrio.» Diu: «Por eso se concibe la aplicación de la reforma como un modelo con la mayor porcentaje de acoplamiento posible con la finalidad de lograr el mantenimiento de la actividad.» Però vet aquí que quan arriba a l'oli d'oliva planteja una desconexió del 95 per cent, i ho fa amb tota la naturalitat del món, com si fos plenament coherent amb el principi general que acabava d'anunciar, quan, de fet, n'és l'absoluta contradicció.

Realment, conseller, el lobby andalús és molt poderós i eficaç en el si del Govern central. Ho hem pogut constatar un cop més. Perquè vostè sap que aquest sistema de fet només afavoreix els grans productors d'allà. En qualsevol cas, és molt més poderós i eficaç que el català, que, suposant que existeixi, demostra ser d'una insuportable lleugeresa.

Què va fer, conseller, per impedir que aquesta proposta anés endavant? Quines accions va emprendre? Quines complicitats va teixir? Li reitero la pregunta: què va fer per defensar el sector i complir el mandat del Parlament?

Suposo que en la seva intervenció..., ho farà en el sentit d'explicar les bondats de la proposta que al final s'ha fet per a Catalunya. Per cert, com ho feia ahir..., suposo que no..., en fi, suposo que causalment, que no té res a veure amb el fet que avui hi hagués aquesta interpellació..., ho feia el seu secretari general, val a dir que amb poca convicció, en un article publicat en diversos mitjans de comunicació. Però, és clar, ja li avanço que, si vostè considera que amb un augment teòric del 15 per cent sobre els fons mitjans del període anterior i 6 milions d'euros per fer una política pròpia per a les 115.000 hectàrees d'olivera..., amb això no resoldrem absolutament res. Haurà aconseguit una victòria pírrica.

ca. El resultat podria tenir valor si es tractés d'una negociació ordinària, però és un fracàs quan el considerem sota la perspectiva del que és, o el que hauria de ser, que és un canvi estratègic en les regles del joc.

La seva gestió d'aquest problema, per tant, és greu, per les conseqüències que pot tenir per al sector de l'oli; de retruc, per a una part important del món rural català, però també ho és, i molt, pel que representa de manca de consideració cap a aquest Parlament. Ja no es tracta només que vostè no fes res, o que fes poca cosa, o que la seva acció fos poc eficaç; és que, si no podia complir el mandat que havia rebut d'aquest Parlament quant als resultats, almenys ho hagués fet quant al gest. I aleshores –digui per decòrum, per ètica i estètica polítiques, per dignitat, digui'n com vulgui– vostè no podia estar a favor d'aquesta proposta, i havia de deixar constància pública que no hi estava d'acord. Però no ho va fer, i va votar-hi a favor. I un mes i mig més tard encara no s'ha considerat amb l'obligació de donar explicacions en aquest Parlament. Podia haver demanat una compareixença; l'abast del que està en joc ho justificaria plenament. No ho ha fet. Sí que l'ha demanada, en canvi, per explicar el Congrés del Món Rural, que sens dubte és molt interessant, sens dubte, però que, veient el capteniment davant dels problemes reals, no podem deixar de tenir la sospita que acabarà en una pura operació d'imatge, perquè, pel que sembla, només tenim política agrària d'aparador.

Escollirem amb molta atenció les explicacions que li he demanat i com pensa enfocar el futur del sector.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ballabriga. La resposta del conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, honorable senyor Antoni Siurana.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, senyors diputats, senyores diputades, amb relació a les modalitats d'aplicació de la reforma de la PAC aprovada el passat mes de desembre pel Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, nosaltres hem d'afirmar l'alt grau de satisfacció del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca amb la proposta feta pel MAPA, perquè aquest va assumir, contràriament al que s'havia parlat abans, en l'època del senyor Arias Cañete, que hi havia un desacoblament i que hi havia una màxima connexió dels ajuts a l'activitat territorial. Canvi substancial del criteri del país, de forma que entenem que allunyem amb aquesta mesura, de forma definitiva o de forma molt important, l'abandonament de terres, que és el risc més gran que hi havia amb la reforma de l'aplicació de la PAC, sobretot al nostre territori, no?

Dit això, també volem palesar la nostra voluntat inequívoca de fer polítiques pròpies, adaptades a les necessitats dels nostres pagesos i ramaders, per a les quals tenim plenes competències i capacitats, el que vol dir que volem un marc de desplegament regional per a les modalitats d'aplicació de la reforma. I vostè sap que el Reglament comunitari permet..., i nosaltres varem ser

els únics a defensar que les decisions sobre l'aplicació de la reforma de la PAC s'han de fer per les comunitats autònomes. El DARP i el Govern de la Generalitat mantenim el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de mesures fiscals de l'any 2004, que en fixa l'aplicació nacional, amb el suport de la majoria del PP, i estem convençuts que tard o d'hora guanyarem aquest recurs i, per tant, podem determinar com s'aplica aquesta política regional.

Val a dir més: que, certament, la reforma que finalment han aprovat els òrgans de la Unió Europea és menys dolenta que les propostes fetes inicialment. Des del primer moment vàrem treballar per aconseguir que l'aplicació d'aquesta reforma fos el més beneficiosa possible per a Catalunya i que tots els pagesos i ramaders perceptors del pagament únic no en sortissin perjudicats. No veníem, per això, lliures de càrregues. Perquè vostè ha dit que la ministra va negociar..., què?, si va ser l'endemà de la seva presa de possessió! El que va negociar és un govern a què vostès donaven suport plenament, i s'abstenien a les votacions de la sectorial quan afectaven coses d'aquest tipus.

Per tant, la línia de com se va fer l'oli, de com los drets històrics que vostè ha mencionat... Quan se van fer, els drets històrics? Quan governaven vostès, eh? Per tant, per què no els van rectificar en aquell temps, no? Per què no ho van corregir en aquell temps? No busquin ara, amb l'excusa del que ha plantejat el PP a nivell del que és el tema de l'oli, l'excusa per a tota aquesta crítica a la nostra posició.

Creiem que el resultat final ha estat favorable, perquè pràcticament per a tots los sectors s'ha optat per la màxima connexió, i això és positiu per al nostre país. En el cas de l'oli d'oliva, el Govern de la Generalitat ha expressat sempre la seva voluntat d'aplicar lo règim de suport a la producció d'oli, consensuat amb el sector, i que ens permeti satisfer alhora la necessitat de remunerar les externalitats ambientals i paisatgístiques que generen la presència en el territori d'oliverers, i compensar, per afavorir-ne la viabilitat, els handicaps productius de l'olivera tradicional, en la recerca de solucions satisfactòries que, sense alterar les regles del mercat i sense provocar discriminacions territorials, possibilitin la recuperació de la confiança en el futur per a molts dels nostres oliveraires, i que cal tenir en compte.

Fruit d'aquesta darrera reforma, l'oli és l'únic sector en què augmenten globalment els recursos que s'hi destinen, i Catalunya proporcionalment serà la comunitat autònoma que augmentarà més els diners que percep per aquest canvi, que serà de més del 15 per cent, com vostè ja ha mencionat. Aquest augment, fruit d'haver aconseguit que per a l'OCM, de l'oli, el període de referència passi de tres anys –que era el que estava previst– a quatre: del 1999 al 2002. Com el primer any de la referència, el 1999, era una excel·lent collita per a Catalunya, ha estat per això tan favorable.

En la pràctica, les produccions que mantenen una determinada connexió rebran més o menys la mateixa quantitat, sempre més que la que tenien..., sempre igual que la que tenien com a mínim. En canvi, en l'oli d'oliva, tot i que la desconexió ha estat més elevada –és

cert— que la desitjada pel sector i pel Govern, es rebran a Catalunya 4,5 milions d'euros més que els percebuts de mitjana fins aquest moment. Per tant, el sector de l'oli català guanyarà diners, amb aquesta reforma. Una altra cosa és que, al marge de la decisió que tindrà l'Administració catalana per distribuir la part desconnectada, sigui més o menys petita, aquests 6 milions 200.000 euros, que els trobem pocs, però són els que tenim..., un 18 per cent de la quantitat total a repartir i de què la resta, els 28 milions d'euros, que és el 82,7 per cent, se repartirà en funció dels drets obtinguts durant els quatre anys de referència.

Cal dir clarament que amb la proposta de mantenir el 60/40 no varien absolutament les quantitats. Per tant, no fem aquí escarafalls. El 60/40 no garanteix un duro més per a Catalunya, i no es tracta de prendre'ls a Andalusia per portar-los aquí, sinó que es tracta d'aconseguir que aquell oliver tradicional que té aquestes dificultats arribi als 300 euros.

Bé, el meu compromís no és només fer política amb l'acord a què s'arribi a Madrid amb l'aprovació de la PAC, sinó amb totes les polítiques que puguin fer-se, agroambientals, i que permetin garantir això que el Parlament me va demanar i que jo estic disposat a complir.

És cert que em podria entestar en el 60/40. Però llavors seria ser molt obtús, perquè, si el resultat d'aplicar quatre anys amb el 95/5 em donava el resultat econòmic suficient per garantir aquest tema, per què hauria de perjudicar els de l'Ebre a favor dels de les Garrigues? Més val que tots los de l'Ebre en surtin beneficiats, i que a les Garrigues busquem una solució que permeti cultivar aquest oliver a què tanta estimació tenim i que sembla que tothom li'n té, però que realment los 79 milions que s'han rebut al sector només los hem donat nosaltres, d'alguna forma, no?

Volem garantir l'acord que va prendre el Parlament, i estem compromesos amb aquest tema, i ho farem. De les 85.000 hectàrees d'oliver, de baix rendiment..., n'hi ha unes 30.000 que ho són d'oliveres de rendiment mitjà i alt. Fins ara aquestes ja rebien una mitjana d'entre 500 i 600 euros per hectàrea, mentre que les de baix rendiment ne rebien 150. Nosaltres farem que el resultat final per a Catalunya, quant a la quantitat percebuda, sigui correcte i que, malgrat que tinguem aquest petit marge de maniobra dels 6 milions d'euros, puguem ajudar les explotacions oliveraires que, per les seves característiques, són marginals; per donar un suport a les que estan amb dificultats climàtiques més accentuades o en zones orogràfiques més accentuades; per afavorir els pagesos a títol principal i la incorporació dels joves pagesos que tinguin aquesta voluntat de continuar amb aquestes activitats. I això significa que es podran augmentar significativament les ajudes agroambientals, que és per lo que hem lluitat i que és lo que hem pogut aconseguir. Des de la conselleria estem negociant amb el MAPA i amb la Unió Europea una mesura complementària que ens permeti complir els objectius d'estar en bona relació amb el Govern i amb les altres comunitats autònomes, no encetar una batalla per una quantitat irrisòria, sinó fer una política que, defen-

sant el fur de Catalunya —perquè mantenim lo recurs— i defensant la nostra posició, ens permeti satisfer les necessitats dels nostres oliverers.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyor conseller... Bé, conseller, els avenços que ha aconseguit —jo ja li he dit, m'he avançat a dir que existien, que hi eren, aquest 15 per cent— serien avenços..., són avenços positius, indiscutiblement; qualsevol avenç ho és. Però és que el problema és que aquí no ens trobem davant d'una situació ordinària, no ens trobem davant d'una negociació ordinària, que podria fer bo aquest resultat que vostè ha assolit. Perquè el cas és que precisament estem davant d'un canvi que afectarà un període molt gran de temps, i, per tant, la insuficiència dels resultats prové d'aquí. Aquest és el fons de la qüestió. Si estiguéssim davant d'una negociació ordinària d'un període, doncs, això estaria molt bé; però és que resulta que estem davant d'un moment de canvi en què o corregim ara aquesta situació, o no la podem corregir.

De tota manera, vostè ha expressat la satisfacció de la negociació que havia fet amb el Ministeri, i ens recorda la conferència sectorial. De tota manera, ho haurà d'explicar molt bé a les organitzacions professionals, que no sembla que comparteixin aquesta satisfacció que vostè comentava. Perquè jo no sé si vostè ha tingut ocasió de llegir l'acta o l'han informat de com va anar la reunió de la taula sectorial de l'oli del 29 de novembre, en la qual el Departament va presentar la proposta al Ministeri, no sé si l'ha llegit o no, però allà veurà que totes les organitzacions professionals —la Unió de Pagesos, Joves Agricultors, la Federació de Cooperatives, Agrolés, les denominacions d'origen de les Garrigues, de Siurana, de la Terra Alta, l'Agrupació d'Almasserers de Catalunya—, excepte la del Baix Ebre - Montsià, absolutament totes van valorar negativament o molt negativament la proposta.

Miri, li llegiré els titulars dels comunicats de premsa emesos per la Unió de Pagesos; Unió de Pagesos, no perquè sigui el sindicat al qual vostè, doncs, en la seva acció professional, pertany, sinó perquè segur que ningú podrà dir que sigui un sindicat que sigui hostil ni a vostè ni al Govern. Sap que ha dit Unió de Pagesos amb relació a la reforma? Diu: «La reforma de l'oli proposada pel Ministeri d'Agricultura perjudica seriosament els productors catalans» —això és un comunicat del 26 de novembre. «Unió de Pagesos denuncia l'incompliment dels acords del conseller d'Agricultura amb el sector de l'oli. Tot i que la conselleria es va comprometre a defensar els agricultors catalans davant de la proposta del Ministeri d'Agricultura d'aplicació de la política agrària comuna, finalment ha subscrit un acord que facilita l'abandó del cultiu de l'olivera, clau per al nostre equilibri territorial. Unió de Pagesos adverteix

l'Administració catalana que és impossible fer una veritable política del sector amb els 6 milions d'euros que rebrà Catalunya per a les més de 115.000 hectàrees. Les explotacions oleícoles no podran garantir la seva viabilitat amb un ajut addicional de només seixanta euros per hectàrea. El sindicat lamenta que la conselleria no hagi fet costat al sector, tal com es va comprometre. La proposta perpetua els greuges...»

És a dir, no segueixo; podria seguir amb altres informacions que vostè i tots els presents poden consultar a la pàgina web.

Però si no hi vol accedir a través de la premsa, faci una cosa molt senzilla, passegi's per les comarques de les Garrigues, pel Segrià, per la Terra Alta o la Ribera de l'Ebre i podrà constatar com el nivell d'entusiasme –com el nivell d'entusiasme, eh?– que senten els pagesos per aquest acord és perfectament descriptible. Pensi una cosa, de les trenta-quatre comarques que a Catalunya produeixen oli, només nou superaran els 300 euros que s'havia exigit de mínim, només nou de les trenta-quatre superaran els 300 euros.

I li puc donar alguns exemples de càlculs que hem fet. Per exemple, a les Garrigues, 220 euros –està molt lluny dels 300–; al Segrià, 188; la Conca de Barberà, 236; la Ribera d'Ebre, 191; la Terra Alta, 181. Això després de la reforma aprovada i després de la proposta d'aplicació que n'hem fet. I és cert que en el cas del Baix Ebre i Montsià, aquí superen els... Per cert, no amb tanta quantitat com la quina comentava vostè, com ens deien l'altre dia, no?, però aquests també estan molt per sota, ja que competeixen en els mercats internacionals, amb els altres productors d'Itàlia i de Grècia, atesa la insuficiència de la negociació que es va produir en el seu moment i els recursos que s'hi dediquen.

Miri, conseller, de fet, és molt senzill: aquesta negociació que vostè ha tancat, l'ha tancada en fals i amb greu perjudici per als agricultors catalans de baixa producció, que són la immensa majoria.

El que nosaltres li reclamem, des del nostre Grup, és que la reobri, que faci els possibles, amb el Govern amic de Madrid reobri aquesta negociació, i la tanqui de tal manera que es puguin complir els acords del Parlament de Catalunya i que, a més, donin satisfacció a les necessitats del sector.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ballabriga. Senyor Siurana, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats..., no m'escolta en el sentit que... A veure, vostè se ceneix a l'acord de la sectorial de Madrid, però la política agrària no és només aquest acord. Què volia? Diu: «Vostè parteix de la base...» Diu: «És que lo que havia de fer-se és revisar lo sistema, que està malament, perquè Itàlia hi treu més benefici, Grècia...» Doncs, han tingut anys per fer-ho, eh? Perquè això ve de lluny, eh? Això ve de la referència inicial del còmput de la quantitat d'oli que es feia al territori, que perjudica en haver augmentat, és evident, la producció oleícola espanyola amb més ritme que les altres. Però que l'oli en general hi guanya i que tots els pagesos de l'oli d'aquí de Catalunya hi guanyen, ho acaba de reconèixer amb les dites de les xifres que ha mencionat, i, a més, jo li acabo de dir que la negociació, carregada d'autoritat moral per aquest conseller, ens permetrà cobrir les necessitats que havien explicat al Parlament els nostres oliverers.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

No es preocupi. No es fixi només en l'acord sectorial i el foment de la seua possibilitat de polemitzar. És amb els resultats que es veurà. I també van polemitzar amb aquest tema de l'oli, i fort que hi han polemitzat, però els resultats són reals. I per això, diumenge passat inaugurava..., o dissabte passat inaugurava el Govern una planta d'embotellatge, zona absolutament de l'oli, amb tota l'alegria del sector. I participava amb Agroles, amb gent que havia estat a les pancartes, però que compartien amb mi el criteri que la política de l'oli té un traçat seriós que portarà a resultats positius per al territori.

I no es preocupi, jo sóc lo primer a estar interessat que les oliveres siguin un bon producte i que facin un bon oli, perquè m'agrada l'oli bo de les Garrigues, també el de denominació d'origen Siurana, i, com pot entendre, no el perjudicaré mai. Però una cosa és el marge de maniobra que un té com a conseller d'una comunitat autònoma i la capacitat d'administrar la seua responsabilitat al llarg del temps.

No es preocupi, senyor Ballabriga, el meu balanç de relacions amb l'Estat serà, segur, més positiu que el seu, i això que el compartíem, eh?

El president

Gràcies, doncs, senyor conseller. I, havent-se acabat l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i deu minuts.

P R E U S					
Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya					
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)			50,00 euros	IVA inclòs	
Número solt			1,50 euros		
Diari de Sessions del Parlament de Catalunya					
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)			40,00 euros		
Número solt			1,00 euros		
Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya					
i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya					
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)			80,00 euros		

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**